

विश्वासीहरूका निम्ति लेखिएको
पवित्र बाइबलको टिप्पणी

थेस्सलोनिकीहरूलाई
लेखिएको पावलका
पहिलो र दोस्रो पत्रको
टिप्पणी

विलियम म्याक डोनाल्ड

Title of the English Original:

Believer's Bible Commentary by William MacDonald

Indian Publisher of the English Original:

**Authentic Media, Medchal Road, Suchitra Junction,
Secunderabad – 500 067, India**

ISBN of the English Original: ISBN 9789381905593

Copyright of the English Original: © 1995 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake, NJ
07762, USA www.cmml.us

Copyright of the Nepali translation: © 2015 by Christian
Mission in Many Lands, , Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Publisher of the Nepali translation:

जीवन मार्ग प्रकाशन

पी.ओ. बक्स नं. २३

पी.ओ. कालिम्पोङ्ग - ७३४३०१

दार्जीलिङ्ग, पश्चिम बंगाल

भारत

Printed at:

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको प्रेरित पावलको पहिलो पत्र

भूमिका

‘प्रेरित पावलले अरू धेरै पत्रहरू लेखे, तर यो पत्रजस्तो सरल,
कोमल र स्नेही तिनको अरू कुनै पत्र छैन । यसमा कुनै वादविवादको
विषय पनि छैन ।’
श्री डब्ल्यू. ग्राहाम स्क्रोग्गी

१) कानूनमा त्यसको अद्वितीय स्थान

ख्यातिप्राप्त लेखक जो भए पनि तिनले लेखेको पहिलो पुस्तक महत्त्वपूर्ण सम्झिन्छ; किनभने लेखकले के भन्न चाहन्छन्, कुन कुरामा जोड दिन खोज्छन्, त्यसबाट स्पष्ट हुन्छ, साथै तिनको लेखे कलाको प्रथम स्वाद पाइन्छ । थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखेको यो पहिलो पत्र पावलले आत्माको प्रेरणाद्वारा लेखेको प्रथम पत्र मानिन्छ । प्रेरित पावलले थेस्सलोनिकामा थोरै समय बिताएका थिए, तर तिनले त्यस छोटो

अवधिभिन्न त्यहाँका विश्वासीहरूलाई ख्रीष्टीय विश्वासको सम्बन्धमा निक्कै विस्तृत शिक्षा दिन सके; त्यसमा हामीलाई अचम्म लाग्छ। किनकि यस पत्रमा पाइएको जानकारीअनुसार तिनले यसमा उनीहरूसित जति शिक्षाहरूको विषयमा छलफल गर्छन्, ती सबै शिक्षाहरू उनीहरूले अधिबाट जानेका रहेछन्।

वर्तमान समयमा प्रायः सबै सुसमाचारसम्मत इसाईहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र हाम्रा प्रभुको दोस्रो आगमनको शिक्षा विश्वास गर्छन् र त्यसको बाटो हेरिरहेका छन्। तर यो सधैं यस्तो थिएन। जब इस्वी संवत् १८२५-१८५० सालको अवधिभिन्न यू.के.मा शुरुका ब्रेड्रनहरूले थेस्सलोनिकीहरूको यस पहिलो पत्रको आधारमा विभिन्न लेखहरू प्रकाशन गरे, तब यस शिक्षाप्रति चासो फेरि जागृत भयो। थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको यो छोटो, पहिलो पत्र हामीसँग नभएको भए ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनका पक्षहरू के-के हुन्, सो हामीले स्पष्टसँग बुझ्न सक्नेथिएनौं होला, अनि हाम्रो बुझाइमा ठूलो हानि हुनेथियो।

२) त्यस पत्रको लेखकको विषयमा पाइने जानकारी

वास्तवमा यस्ता कुनै बाइबल-विद्वान् नै छैनन्, जसले थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको यो पत्र पावलको होइन भन्छन्। यस पत्रको समर्थन प्रशस्त छ; यसकारण श्री जे. इ. फ्रेमले यसो भन्न सकेका छन्: 'नत्र भने "पावल भन्ने व्यक्ति कहिल्यै बाँचेका थिएनन्, अथवा तिनको कुनै पत्र आजको दिनसम्म रहेको छैन" भन्नुपर्छ; अनि कसले यसो भन्न आँट गर्ला?' ¹⁾

बाहिरी प्रमाणः पावल यस पत्रको लेखक हुन्; यसका निम्ति पोलिकार्प (इस्वी संवत् ६९-१५५), इग्नाटियस (इस्वी संवत् -१०८) र जस्टिन (इस्वी संवत् १००-१६५) साक्षी बसेका छन्, साथै मार्सिओनी कानुन र मुराटोरी कानुन पनि छन्। यी कानुनहरू इसाई लेखहरूका शुरुका

सूचि-पत्र मानिन्छन्, जसमा मार्सिओनी कानुन विधर्मा कानुन गनिएको छ र मुराटोरी कानुन शास्त्रसम्मत कानुन हो ।

भित्री प्रमाणः आत्मिक बुबाको स्नेही दृष्टिकोणले लेखिएको यस पत्रको शब्दभण्डार र यसको शैली पक्का पनि पावलको हो । अनि १ थेस्सलोनिकी १:१ र २:१८ पदमा लेखक आफैले 'म पावल हुँ' भन्छन् । अनि यसमा दिइएका ऐतिहासिक सङ्केतहरू प्रेरितको पुस्तकका घटनाहरूसँग मिल्छन् ।

३) त्यस पत्रको लेखे मिति

पावल कोरिन्थमा अठार महिना बसे; त्यस समयमा तिनले थेस्सलोनिकीहरूलाई यो पहिलो पत्र लेखे, खास गरी तिमोथी तिनीकहाँ फर्केर आएको थोरै समयभित्र तिनले यो पत्र लेखे । (१ थेस्सलोनिकी ३:६ र २:१७) । इतिहासको कुरा हो: सर्वमान्य विचारअनुसार इस्वी संवत् ५१ सालमा गाल्लियो कोरिन्थको अञ्चलाधीश भए (प्रेरित १८:) । यसो हो भने, प्रेरित पावल इस्वी संवत् ५० सालको शुरुमा त्यहाँ पुगेका हुनुपर्ला, र त्यहाँ पुगेको केही समयपछि तिनले यो पत्र लेखेका हुनुपर्ला । यसकारण प्रायः सबै बाइबल-विद्वान्हरूले यस पत्रको लेखे मिति इस्वी संवत् ५० सालमा निर्धारित गरेका छन् । यसकारण यस सम्बन्धमा कुनै भूल नगर्नलाई यस पत्रको लेखे मिति इस्वी संवत् ५०-५१ साल थियो भन्न उचित देखिन्छ । याद रहोस्: हाम्रा प्रभु येशूको स्वर्गारोहण केवल त्योभन्दा बीस वर्ष अघि भएको थियो ।

४) सन्दर्भ र विषयवस्तु

पावल आफ्नो दोस्रो सुसमाचार-प्रचारको धावामा थेस्सलोनिकामा आइपगे (प्रेरित १७:१-१०) । त्यस बेलामा सुसमाचारको ज्योति थेस्सलोनिकाका बासिन्दाहरूमाथि पहिलो चोटि चम्क्यो ।

फिलिप्पीको भ्यालखानाबाट रिहा भएका पावल र सिलास अम्फिपोलिस र अपोल्लोनियाबाट भएर थेस्सलोनिकामा आइपुगे। त्यस समयमा थेस्सलोनिकाचाहिँ राजनैतिक र वानिज्य हिसाबले एउटा महत्त्वपूर्ण शहर थियो। आफ्नो आदतअनुसार पावल यहूदीहरूको सभाघरमा गए, र तिनीहरूलाई पवित्र धर्मशास्त्रको पुरानो नियमबाट तिनीहरूका मसीहले दुःख भोग्नुपर्छ र मरेकाहरूबाट बौरिउठ्नुपर्छ भन्ने कुरा स्पष्टसँग देखाए। त्यसपछि तिनले 'नासरतको येशू तिमीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिनुभएका मसीह हुनुहुन्थ्यो' भन्ने कुरा घोषणा गरे। तिनले तीनै शनिवारहरू यसो गरे। ती यहूदीहरूमध्ये कतिजना निश्चित भए, पत्थार गरे अनि ख्रीष्ट-विश्वासी भई पावल र सिलासको पक्ष लिए। यस सिलसिलामा यहूदीधर्म अपनाएका धेरै ग्रीकहरू र त्यस शहरका कतिजना मुख्य स्त्रीहरू पनि प्रभुकहाँ फर्के। त्यसपछि त्यहाँको वातावरण बदलियो। किनकि विश्वास नगर्ने यहूदीहरूले बाजारबाट लफङ्गा र दुष्ट मानिसहरूलाई आफ्नो साथमा लिए र एउटा भीड जम्मा पारे र शहरभरि खैलाबैला मच्चाए, अनि यासोनको घरमाथि हमला गरे; किनभने पावल र सिलास त्यस घरमा बस्थे; तर तिनीहरूले यी प्रचारकहरूलाई त्यस घरमा भेटाएनन्। तब तिनीहरूले यासोनलाई र अरू केही विश्वासीहरूलाई पक्रे र उनीहरूलाई घिस्स्याउँदै-घिस्स्याउँदै त्यस शहरका शासकहरूकहाँ लगे अनि 'यिनीहरू संसारलाई उलटपुलट पार्नेहरू हुन्' भन्ने आरोप लगाए। चाहँदै-नचाहँदै तिनीहरूद्वारा पावल र सिलासको कत्रो अभिनन्दन र सम्मान भएछ! यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको आरोप के थियो? उनीहरूले येशू नामक राजाको समर्थन गरेर सम्राटलाई हटाउने षड्यन्त्र रचे अरे। यो सुनेर शहरका शासकहरू विचलित भए। यसकारण तिनीहरूले यासोन र उनका साथीहरूबाट धरौटी लिए। हुन सक्छ, तिनीहरूले यासोनका पाहुनाहरूका निम्ति शहर छोड्ने कडा आदेश पनि गरे होलान्। त्यसपछि तिनीहरूले यासोन र उनका साथीहरूलाई छोडिदिए।

थेस्सलोनिकामा भएका विश्वासी दाजुभाइहरूका आँखामा यी प्रचारकहरू यस शहरबाट निस्किएको असल ठहरियो। यसकारण उनीहरूले तिनीहरूलाई राति बेरियामा पठाए।

यहाँ उल्लेखनीय कुरा के हो भने, जब पावल र सिलास यस शहरबाट हिँडे, तब तिनीहरूले एउटा यस्तो मण्डली छोडिराखे, जसका विश्वासीहरूले ख्रीष्टीय विश्वासको सम्बन्धमा शिक्षा पाए र जो सतावटमा पर्दा पनि डगमगाएनन्। प्रेरित १७:२ पदबाट पावल र तिनका सहकर्मीहरू थेस्सलोनिकामा तीन हप्ता थिए भन्ने निष्कर्षमा आइपुग्न सजिलो छ; तर त्यो त तिनले सभाघरमा प्रचार गर्न पाएको छोटो अवधि पो थियो। हुन सक्छ, पावल र तिनको टोली कम्तीमा तीन महिना यस शहरमा भएको हुनुपर्ला; किनभने उनीहरूका निम्ति लेखिएका प्रेरित पावलका दुवै पत्रहरूबाट स्पष्ट छ, कि यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरू ख्रीष्टीय विश्वासको शिक्षासित सुपरिचित थिए र त्यसको सम्बन्धमा उनीहरूको विस्तृत ज्ञान थियो। तीन-चार हप्तामा यसो हुनु सम्भव छैन।

बेरियाबाट पावल एथेन्समा पुगे (प्रेरित १७:१५)। अनि एथेन्समा बस्दाखेरि तिनले थेस्सलोनिकाका विश्वासीहरू सतावटमा परेको खबर पाए। तिनले उनीहरूलाई भेट्न खोजे, तर शैतानले तिनलाई बाधा दियो (१ थेस्सलोनिकी २:१७-१८)। यसकारण तिनले तिमोथीलाई उनीहरूकहाँ पठाए (१ थेस्सलोनिकी ३:१-२)। अनि तिमोथीले उनीहरूबाट असल समाचार फर्काएर ल्याए (१ थेस्सलोनिकी ३:६-८)। यस समाचारले प्रेरित पावललाई यो पत्र लेख्ने प्रेरणा दिलायो। यस पत्रमा तिनले आफ्नो सेवकाइ भूटो निन्दारूपी हमलाहरूबाट प्रतिरक्षा गर्छन्। तिनले उनीहरूलाई उनीहरूको संस्कृतिमा खूबै फैलिएको प्रबल अनैतिकताबाट अलग रहने आह्वान गर्छन्। तिनले ख्रीष्टमा मर्नेहरूको विषयमा उनीहरूको गलत धारणा सुधारछन्। तिनले ख्रीष्टको आगमनको खातिर काम गर्न छोड्नेहरूलाई हप्काउँछन्। अनि तिनले यी पवित्र जनहरूलाई आफ्ना आत्मिक अगुवाहरूको सम्मान गर्न आग्रह गर्छन्।

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको यस पहिलो पत्रमा प्रभु येशूको दोस्रो आगमन यसको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण विषय हो। किनभने यस पत्रको एक-एक अध्यायमा यसको चर्चा कम्तीमा एकपल्ट गरिन्छ। श्री जी.

आर. हार्डिङ वूडले प्रभु येशूको आगमनका सबै सन्दर्भहरू लिएर निम्न बढिया संक्षिप्त रूपरेखा पेश गरेका छन्:

‘प्रभु येशूको दोस्रो आगमनको बाटो हेर्ने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको जीवनमा ...

क) तिनीहरूको हृदयमा मूर्तिहरूका निम्ति कुनै ठाउँ हुनुहुँदैन (१ थेस्सलोनिकी १:९-१०) ।

ख) प्रभुको सेवामा कुनै सुस्तीपन हुनुहुँदैन (१ थेस्सलोनिकी २:९ र १९) ।

ग) तिनीहरूको सङ्गतिमा कुनै फूट हुनुहुँदैन (१ थेस्सलोनिकी ३:१२-१३) ।

घ) तिनीहरूको मन कुनै शोक-चिन्ताले ग्रस्त र उदास हुनुहुँदैन (१ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८) ।

अनि ...

ङ) तिनीहरूको जीवनमा कुनै पाप हुनुहुँदैन (१ थेस्सलोनिकी ५:२३) ।’ 2)

रूपरेखा:

खण्ड १) १ थेस्सलोनिकी १:१: अभिवादन

खण्ड २) १ थेस्सलोनिकी १:२-३:१३: थेस्सलोनिकी-
हरूसँग पावलको व्यक्तिगत सम्बन्ध

- क) १ थेस्सलोनिकी १:२-१०: पावलले कुन-कुन कुरामा
थेस्सलोनिकीहरूको तारिफ गर्छन् ?
- ख) १ थेस्सलोनिकी २:१-१२: थेस्सलोनिकामा पावलको सेवकाइ,
तिनले प्रचार गरेको सन्देश र तिनको व्यवहार केकस्तो थियो ?
- ग) १ थेस्सलोनिकी २:१३-१६: उनीहरूलाई प्रचार गरिएको
सुसमाचारप्रति थेस्सलोनिकीहरूको प्रतिक्रिया के थियो ?
- घ) १ थेस्सलोनिकी २:१७-२०: पावल किन थेस्सलोनिकामा
फर्केनन् ? तिनले यहाँ आफ्नो स्पष्टीकरण दिन्छन् ।
- ङ) १ थेस्सलोनिकी ३:१-१०: थेस्सलोनिकामा तिमोथीको
कार्यभार के थियो ?
- च) १ थेस्सलोनिकी ३:११-१३: थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूका
निम्ति पावलको विशेष प्रार्थना के थियो ?

खण्ड ३) १ थेस्सलोनिकी ४:१-५:२२: पावलका
व्यावहारिक अर्ताहरू

- क) १ थेस्सलोनिकी ४:१-८: परमेश्वरको इच्छानुसारको
पवित्रता कस्तो हुनुपर्छ ?
- ख) १ थेस्सलोनिकी ४:९-१०: अरूको विषयमा विचार गर्ने प्रेम
कस्तो छ ?

- ग) १ थेस्सलोनिकी ४:११-१२: बाहिरकाहरूलाई आकर्षण गर्ने जीवन कस्तो छ ?
- घ) १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८: ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सान्त्वना दिने आशा के हो ?
- ङ) १ थेस्सलोनिकी ५:१-११: प्रभुको दिन कसरी र कहिले हुनेछ ?
- च) १ थेस्सलोनिकी ५:१२-२२: पवित्र जनहरूका निम्ति पावलका विभिन्न अर्तीहरू

खण्ड ४) १ थेस्सलोनिकी ५:२३-२८: थेस्सलोनिकी-हरूलाई पावलको अन्तिम अभिवादन

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको पावलको पहिलो पत्रको टिप्पणी:

खण्ड १) १ थेस्सलोनिकी १:१:

अभिवादन

संसारलाई उलटपुलट पार्ने तीनजनाका नामहरू दिएर यो पत्र शुरु गर्छ । जुन कुरा ती तीनजनाको विरोधमा भूटो आरोप थियो, त्यो कुरा तिनीहरूको सम्मान गर्ने अभिनन्दन पो ठहरियो ।

पावल यस पत्रको लेखक थिए; अनि सिलवानस र तिमोथीचाहिँ पत्र लेखे समयमा तिनका सङ्गी-यात्रीहरू थिए । यसैले तिनले प्रेषकहरूमा तिनीहरूका नामहरू पनि समावेश गरे । सिलवानसचाहिँ सिलास हुनुपर्ला, जो पावलसँग फिलिप्पीको भ्यालखानामा हालिएका थिए र जसले त्यहाँ तिनीसँग परमेश्वरका भजन गाएका थिए (प्रेरित १६:२५) । अनि

तिमोथीचाहिँ ? यिनी लुस्त्राको जवान भाइ थिए, जो थेस्सलोनिकाको यात्रा हुनुभन्दा अघि पावलको टोलीमा थपिए (प्रेरित १६:१) ।

यो पत्र परमेश्वर पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टमा भएको थेस्सलोनिकी-हरूको मण्डलीलाई लेखिएको पत्र हो । 'मण्डली' भनेर अनुवाद गरिएको शब्द त्यस समयमा जुनसुकै जमघटको निम्ति प्रयोग गरिएको शब्द थियो । यसकारण पावलले स्पष्ट पार्न चाहन्छन्: यो कुनै सांसारिक जमघट होइन, तर यस मण्डलीले परमेश्वरलाई पिताको रूपमा र येशू ख्रीष्टलाई प्रभुको रूपमा मानेको थियो ।

अनुग्रह र शान्ति ! यस अभिवादनमा यस नरलोकमा अनुभव गर्न सकिने सबैभन्दा उत्तम आशिषहरू हालिएका छन् । अनुग्रह परमेश्वरको अनर्जित निगाह हो, जुन अनुग्रहचाहिँ हाम्रो जीवनको हरेक क्षेत्रमा हामीलाई चाहिन्छ । अनि शान्ति ? यो त जीवनका पेल्ले-पिस्ने, आकुल-व्याकुल पार्ने परिस्थितिहरूलाई धम्की दिन सक्ने, कुनै किसिमको विकार नभएको शान्त मन-स्थिति हो । अनुग्रह यस प्रकारको मन-स्थितिको उपादक र शान्ति त्यसको उत्पादन हो । यी आशिषहरूको स्रोत परमेश्वर पिता र प्रभु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । यी आशिषहरू बराबर परमेश्वर पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट आउँछन् । तर पावलले यसमा अभै व्यक्तिगत हुन चाहन्छन्: परमेश्वर *हाम्रा* पिता हुनुहुन्छ ।³⁾

खण्ड २) १ थेस्सलोनिकी १:२-३:१३:

थेस्सलोनिकीहरूसँग पावलको

व्यक्तिगत सम्बन्ध

क) १ थेस्सलोनिकी १:२-१०: पावलले कुन-कुन कुरामा थेस्सलोनिकीहरूको तारिफ गर्छन् ?

१ थेस्सलोनिकी १:२-३: जब पावलले प्रार्थना गर्थे, तब तिनले थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति पनि प्रार्थना गर्थे । हाम्रो प्रार्थनामा हाम्रा दाजुभाइहरू र दिदीबहिनीहरूको सम्भना गर्नुमा के हामी पनि यति विश्वासयोग्य छौं, कि कसो हो ? तिनले उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्दा परमेश्वरलाई सधैं धन्यवाद चढाउँथे; किनकि तिनले उनीहरूको विश्वासको काम, उनीहरूको प्रेमको परिश्रम र उनीहरू आशामा कति धैर्यवान् थिए, सो लगातार सम्भना गर्थे ।

उनीहरूको विश्वासको काम के थियो ? यसको प्रमुख सन्दर्भ उनीहरू परमेश्वरकहाँ फर्केको कार्य हो । प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नु एउटा काम हो, जसरी प्रभु येशूले ती मानिसहरूलाई भन्नुभयो, जसले उहाँलाई यसरी प्रश्न गरे: 'परमेश्वरका कामहरू गर्नका निम्ति हामी के गरौं?' येशूले जवाफ दिएर तिनीहरूलाई भन्नुभयो: 'जसलाई उहाँले पठाउनुभएको छ, उनैमाथि तिमीहरू विश्वास गर ! परमेश्वरको काम यही हो' (यूहन्ना ६:२८-२९) । यस हिसाबले प्रभु येशूमाथि विश्वास

गर्नु एउटा काम भन्न मिल्छ । तर यो कुनै पुण्यफल कमाउने परिश्रम होइन; अनि कसैले पनि विश्वास गरेकोमा घमण्ड गर्न सक्दैन । मानिसले गर्न सक्ने एकमात्र काम यही हो, जुन कामद्वारा मानिसले ख्रीष्ट येशूलाई मुक्तिदाताको रूपमा उहाँलाई दिनुपर्ने महिमा दिन्छ र आफूलाई असहाय पापी सम्भन्छ । अरू सबका सब कामहरूले प्रभुको महिमा लुट्छन् र पापी मानिसको हराएको अवस्था इन्कार गर्छन् । विश्वासमा कुनै पुण्यार्थ हुँदैन । तर विश्वासद्वारा परमेश्वरबाट सृष्टि गरिएको प्राणीले उहाँलाई सृष्टिकर्ताको रूपमा स्वीकार गर्छ र पापी मानिसले आफ्ना मुक्तिदातालाई अपनाउँछ । तर थेस्सलोनिकीहरूको विश्वासको काममा उनीहरूको विश्वासको जीवन पनि समावेश गर्नुपर्छ, जुन विश्वासको जीवन प्रभुकाहाँ फर्केर मुक्ति पाएको दिनदेखि शुरु भयो ।

पावलले यहाँ उनीहरूको विश्वासको कामको साथमा उनीहरूको प्रेमको परिश्रम याद गरेका छन् । परमेश्वरका निम्ति गरिएको उनीहरूको सेवा प्रभु येशूप्रतिको प्रेमले प्रेरित भएको थियो । किनकि ख्रीष्टीय जीवन कर्तव्यले लदिएको जीवन होइन, तर प्रेमले विवश भएको, ख्रीष्ट-केन्द्रित सेवा हो । उहाँको दास हुनु पूरा स्वतन्त्र हुनु हो; अनि उहाँप्रतिको प्रेमले हरेक तुच्छ, नीच वा गाह्रो काम ईश्वरीय सेवा तुल्याइदिन्छ । प्रेमको तुलनामा फाइदा खोज्ने अभिप्राय कति नीच, कति तुच्छ, कति क्षुद्र प्रेरणा हो । ख्रीष्ट येशूका निम्ति भएको प्रेमले मानिसबाट पैसाको प्रेरणाले कहिल्यै गराउन नसक्ने अतुलनीय सेवा निकाल्न सक्छ । अनि थेस्सलोनिकाका विश्वासीहरू यस कुराका जीवित साक्षी थिए ।

अन्तमा, उनीहरू आशामा कति धैर्यवान् थिए – पावल यसका निम्ति कृतज्ञ थिए । आशामा धीरजी हुनु भनेको मतलब के हो भने, उनीहरूले प्रभु येशूको आगमनको बाटो हेरिरहेका थिए । यसमा उनीहरू दृढ र अटल थिए । ख्रीष्ट येशूको निम्ति वीरता देखाएका हुनाले उनीहरू सतावटमा परेका थिए । तर श्री जे. बी. फिलिप्सको शब्दमा भन्नु हो भने, यसो गर्दा उनीहरूको अटल, सदृढ मोर्चारूपी सहनशीलता अलि कति पनि फाटेन, अँ, अलि कति पनि कमजोर भएन ।

पावलले यो कुरा 'हाम्रा परमेश्वर र पिताको सामुने' सम्भना गर्थे, अर्थात् प्रार्थनामा परमेश्वरको उपस्थितिमा तिनले यी पवित्र जनहरूको आत्मिक जन्म र आत्मिक वृद्धिको बेलीविस्तार गर्थे र उनीहरूको विश्वास, प्रेम र आशाको निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँथे ।

१ थेस्सलोनिकी १:४: यी पवित्र जनहरू संसारको उत्पत्तिभन्दा पहिल्यै परमेश्वरद्वारा चुनिएका थिए; यस कुरामा प्रेरित पावल सुनिश्चित थिए । तर तिनले यो कुरा कसरी जाने त ? के तिनीसँग अलौकिक अन्तर्दृष्टि थियो ? होइन, तर उनीहरूले सुसमाचार ग्रहण गरे । यसैबाट उनीहरू चुनिएकाहरूमध्ये थिए भन्ने कुरा स्पष्ट भयो ।

चुनावको⁴⁾ शिक्षाअनुसार परमेश्वरले ख्रीष्टमा कति मानिसहरूलाई संसारको उत्पत्तिभन्दा अघि छान्नुभयो (एफेसी १:४) । तर उहाँले कसैलाई नाश हुनलाई चुन्युहुन । जुन मानिसहरू अन्तमा नाश हुन्छन्, ती मानिसहरू आफ्ना पाप र अविश्वासको कारणले नष्ट हुनेछन् ।

जुन बाइबलले चुनावको कुरा सिकाउँछ, त्यही बाइबलले मानिसको जिम्मेवारी र मानिसको स्वतन्त्र इच्छाको विषयमा पनि सिकाउँछ । परमेश्वरले सबै ठाउँका सबै मानिसहरूका निम्ति मुक्तिको प्रबन्ध गर्नुभएको छ । उहाँको मुक्ति दिन्छु भन्ने प्रस्ताव वास्तविक हो । यसकारण ख्रीष्ट येशूकहाँ आउने हरेक मानिसलाई न्यानो, हार्दिक स्वागत हुन्छ ।

परमेश्वरको चुनाव र मानिसको स्वतन्त्र इच्छा – यी दुईवटा शिक्षाहरू मानिसको दिमागमा नमिल्लान्, र समस्या सृजना गर्लान् । तर पवित्र बाइबलले यी दुवै कुराहरू सिकाउँछ; यसकारण यी कुराहरूले हाम्रा निम्ति मेल नखाए पनि हामीले यी दुईवटा कुराहरू विश्वास गर्नुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी १:५: 'हाम्रो सुसमाचार'बाट पावलले प्रचार गरेको सुसमाचार र अरू प्रेरितहरूको सुसमाचार फरक छ भन्ने अर्थ लगाउन यहाँ कुनै सङ्केत छैन । सुसमाचारका बुँदाहरू उस्तै छन्, केवल त्यसका सन्देश-वाहकहरू फरक छन् । अनि यी थेस्सलोनिकीहरूले सुसमाचार एउटा धार्मिक प्रवचनको रूपमा ग्रहण गरेनन्; उनीहरूले सुसमाचारको वचन सुन्न त सुने; तर उनीहरूले सुनेको सुसमाचार एउटा वचन मात्र कहाँ थियो र ?

सुसमाचारको वचन शक्तिमा, पवित्र आत्मामा र पूरा निश्चयतामा उनीहरूकहाँ आएको थियो ।

क) शक्तिमा – सुसमाचारको वचनले उनीहरूको जीवनमा अलौकिक शक्तिको साथ काम गरेको थियो; किनभने त्यसले उनीहरूलाई उनीहरूको पापको विषयमा कायल पारेको थियो र उनीहरूलाई पश्चात्ताप गर्न लागेको थियो र उनीहरूलाई प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने प्रेरणा दिएको थियो ।

ख) पवित्र आत्मामा – त्यो अलौकिक शक्ति पवित्र आत्माद्वारा पैदा गरिएको शक्ति थियो ।

ग) पूरा निश्चयतामा – पावलले निर्धक्क र ठूलो निश्चयताको साथ उनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरे । अनि यी थेस्सलोनिकीहरूले तिनको मुखबाट सुनेको वचन पूरा निश्चयताको साथ ग्रहण गरे, अँ, परमेश्वरको वचनको रूपमा ग्रहण गरे । फलस्वरूप उनीहरूको जीवनमा विश्वासको पूरा निश्चयता आयो ।

अब पावलले उनीहरूलाई बितेको घटना सम्झाउँछन् । उनीहरूको साथमा हुँदाखेरि तिनको चाल कस्तो थियो ? तिनले उनीहरूलाई सुसमाचार मात्र प्रचार गरेनन्, तर तिनको जीवनले तिनले प्रचार गरेको सुसमाचारसित मेल खायो । अनि सबैभन्दा उत्तम प्रवचन एउटा पवित्र जीवन हो ।

१ थेस्सलोनिकी १:६ : यसकारण पावलले यसो भन्न सके: 'तिमीहरू हाम्रा र प्रभुका देखासिकी गर्नेहरू भयौं ।' के यहाँ प्रभुलाई अगाडि राख्नु-पर्देनथियो ? के तिनले 'तिमीहरू प्रभुका र हाम्रा देखासिकी गर्ने भयौं' भनेर भन्नुपर्देनथियो ? तर यहाँ तिनले उनीहरूको अनुभवको आधारमा शब्दको क्रम मिलाएका छन्; किनभने उनीहरूले प्रेरित पावलको जीवन-द्वारा प्रभु येशूको परिचय पाए ।

मानिसहरूले हामीमा ख्रीष्ट येशूलाई देख्न सक्नुपर्छ । यो कति गम्भीर कुरा हो, सो सोच्नुहोस् ! हामीले पावलको साथमा यसो भन्न सक्नुपर्छ:

‘जसरी म खीष्टको देखासिकी गर्छु, त्यसरी नै तिमीहरू पनि मेरो देखासिकी गर्ने होओ !’ (१ कोरिन्थी ११:१) ।

ठूलो कष्टमा उनीहरूले आनन्दको साथ वचन ग्रहण गरेको कुरा हामी याद गरौं । यसैमा उनीहरूले प्रभु र उहाँका प्रेरितहरूको देखासिकी गरे । बाहिर शरीरमा उनीहरूलाई कष्ट थियो, तर उनीहरूको हृदयमा आनन्द थियो । यो जोड़ी नमिलेको कति अनौठो अनुभव हो ! ! किनकि संसारका मानिसहरूले कष्टको साथ कुनै आनन्द अनुभव गर्न सक्दैनन् । तिनीहरूको दृष्टिमा दुःखचाहिँ आनन्दको विपरीत हुने कुरा हो । तर खीष्ट-विश्वासीहरूसँग पवित्र आत्माको आनन्द हुन्छ, जुन आनन्द सबै परिस्थितिहरूदेखि मुक्त हुन्छ । उनीहरूका निम्ति आनन्दको ठीक विपरीत कुरा पाप पो हो ।

उनीहरूले खप्नुपरेको दुःख उनीहरूमाथि आइपरेको सतावट थियो, जुन सतावटचाहिँ उनीहरूले प्रभु येशूकहाँ फर्केको कारण सहनुपरेको थियो ।

१ थेस्सलोनिकी १:७ : यी थेस्सलोनिकीहरू नमुना इसाई भए । सर्वप्रथम, सतावटको बीचमा आनन्दको अनुभव गरेर उनीहरू म्यासिडोनिया र अखैयामा भएका अर्थात् सम्पूर्ण ग्रीस देशका विश्वासीहरूका निम्ति नमुना भए ।

१ थेस्सलोनिकी १:८ : तर उनीहरूको गवाही यत्तिमै सीमित रहेन । उनीहरू प्रजननशील इसाई भए । पानीका ऊर्मिकाहरूजस्तै प्रभुको वचनको घेरा फराकिलो, भन् फराकिलो हुँदै गएको रहेछ: पहिले त्यो म्यासिडोनिया र अखैयामा पुग्यो, त्यसपछि सबै ठाउँहरूमा । परमेश्वर-प्रति उनीहरूको विश्वास भएको खबर यति व्यापक थियो, कि पावलले उनीहरूसित यस विषयमा कुरा उठाउनुपरेन । मानिसहरूले यसको समाचार पाइसके ।

हामी आफ्ना आशिषहरूको टुङ्गो हुन चाहँदैनौं, तर आशिषका सोता हुन चाहन्छौं, जुन सोताहरूद्वारा यी आशिषहरू बगेर अरू मानिसहरूकहाँ पुग्छन् । परमेश्वरले हाम्रो हृदयमा यस हेतुले चम्काउनुभयो, कि त्यस

ज्योतिको चमकले अरू मानिसहरूको जीवन उज्यालो पारिदेओस् (२ कोरिन्थी ४:६) । के हामीले साँच्चै मुक्तिको इनारबाट पानी पिएका छौं ? तब हामीबाट जिउँदो पानीका नदीहरू बगेर हाम्रो वरिपरिका मानिसहरूकहाँ पुग्छन्-पुग्छन् (यूहन्ना ७:३७-३८) ।

१ थेस्सलोनिकी १:९: प्रेरित पावल र तिनका साथीहरू थेस्सलोनिकामा पुगेपछि त्यहाँ तिनीहरूलाई कति भव्य रूपले स्वागत गरियो, सो कुरा मानिसहरूको बीचमा चर्चाको विषय बनेको थियो । अनि त्यहाँका धेरै मानिसहरूको जीवनमा अचम्म परिवर्तन आएको सर्वविदित भएको थियो । उनीहरू मूर्तिहरूदेखि परमेश्वरकहाँ फर्के । उनीहरूले आफ्नो इच्छा परमेश्वरमा सुम्पे, र उनीहरू उहाँको सेवा गर्ने दासहरू बने ।

यहाँ याद गर्नुहोस् ! उनीहरू पहिले परमेश्वरकहाँ फर्के, त्यसपछि उनीहरूले मूर्तिहरूदेखि आफ्नो पिठचूँ फर्काए । परमेश्वरलाई अब एउटा मौका दिने गरी उनीहरू आफ्ना मूर्तिहरूदेखि वाक्क-दिक्क भएका थिएनन् । होइन, तर उनीहरू परमेश्वरकहाँ फर्के, र उहाँमा पूरा तृप्त भए; यसैले उनीहरूले आफ्ना मूर्तिहरूलाई छोडे ।

पत्रसको हृदय पगाल्ने त्यो हेराइ,
स्टिफनसले देखेको त्यो अनुहार,
मरियमसँग रुने त्यो हृदय,
हामीलाई मूर्तिहरूदेखि खिच्च र छुड़ाउन सक्ने एकमात्र माध्यम हो ।

श्रीमती ओरा रोवन

हामी यस घटनाप्रति सुहाउँदो आफ्नो प्रतिक्रिया जनाऔं, अनि यसलाई रोमाञ्च र भयको साथ हेर्न कहिल्यै नछोडौं ! किनभने यहाँ दुईजना मानिसहरू प्रभु येशूको सुसमाचार लिएर यस अन्यजाति शहरमा गए । तिनीहरूले पवित्र आत्माको शक्तिमा सुसमाचार प्रचार गरे । अनि त्यहाँका कति पुरुष र स्त्रीहरूको जीवनमा नयाँ जन्मरूपी आश्चर्यकर्म भयो: उनीहरू मुक्तिदाता प्रभुमा यति मग्न, यति आनन्द-विभोर भए कि उनीहरूले आफ्ना मूर्तिहरू त्यागिदिए । त्यहाँबाट घटनाको क्रम अधि

बढ़्छ, थेस्सलोनिकामा एउटा स्थानीय मण्डली स्थापित भयो, जहाँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले एकमात्र सत्य र जीवित परमेश्वरको प्रशंसा गर्थे; उनीहरू पवित्र जीवन जिउँथे; उनीहरूले साहसपूर्वक सतावट सहे, र अरू मानिसहरूलाई ख्रीष्टकहाँ ल्याउने गर्थे । साँच्चै प्रभुको सेवाचाहिँ सबै किसिमका बोलावटहरूमा सर्वश्रेष्ठ बोलावट हुँदो रहेछ ।

१ थेस्सलोनिकी १:१०: यी थेस्सलोनिकीहरूले जीवित र सत्य परमेश्वरको सेवा गर्नुको साथै प्रभु येशूको आगमनको बाटो पनि हेर्दथिए । उनीहरूका मूर्तिहरू जीवित थिएनन् र सत्य पनि थिएनन्, तब ती मूर्तिहरूको सेवा किन गरिरहने ? उनीहरूको आशाका पाँचवटा बुँदाहरू यस प्रकारका छन्:

क) उनीहरूको बाटो हेरिरहेको आशा एकजना व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो ।

उनीहरूले प्रभु येशू परमेश्वरको पुत्रको बाटो हेर्थे ।

ख) उनीहरूले बाटो हेरिरहेको व्यक्ति स्वर्गबाट आउनुहुनेछ ।

ग) परमेश्वरको सुदृढ कबुल यसैमा आधारित छ: 'उहाँले आफ्नो पुत्रलाई मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उठाउनुभयो ।'

घ) हाम्रो निम्ति अति प्रिय, बहुमूल्य नाम येशू हो ।

ङ) हाम्रो आशा सुनिश्चित छ: 'यही येशूले हामीलाई पछि आउने क्रोधबाट छुटकारा दिनुहुन्छ ।'

१ थेस्सलोनिकी १:९-१० पदमा यी थेस्सलोनिकीहरूले गरेको अनुभवका तीनवटा भागहरू प्रस्तुत गरिएका छन्:

क) उनीहरू परमेश्वरकहाँ फर्के । (१ थेस्सलोनिकी १:३ पदअनुसार यो फर्काइ उनीहरूको विश्वासको काम थियो ।)

ख) उनीहरूले जीवित र सत्य परमेश्वरको सेवा गर्न थाले । (१ थेस्सलोनिकी १:३ पदअनुसार यो उनीहरूको प्रेमको परिश्रम थियो ।)

ग) उनीहरूले प्रभु येशूको बाटो हेरिरहे । (१ थेस्सलोनिकी १:३ पदअनुसार यो निश्चित आशा उनीहरूको धैर्यको सुदृढ़ जग थियो ।)

श्री जी. आर. हार्डिङ वूडले^५) यी तीनवटा अनुभवको विषयमा आफ्नो विश्लेषण यसरी पेश गरेका छन्:

क) एकमात्र सत्य र जीवित परमेश्वरमाथि आफ्नो दृष्टि लगाएर नै उनीहरू प्रभु येशूको पछि लाग्न थाले ।

ख) अन्न पाकेका खेतहरूतिर आफ्ना आँखाहरू उठाएर नै उनीहरूले परमेश्वरको सेवा गरे ।

ग) प्रभु येशूको बाटो हेरेर नै उनीहरू तयार रहे ।

यी थेस्सलोनिकीहरूले स्वर्गबाट आउनुहुने परमेश्वरको पुत्रको बाटो हेर्ने । यसर्थ उहाँको आगमन उनीहरूको जीवन-कालमा हुनु सम्भव थियो; वास्तवमा उनीहरूको जीवनको जुनसुकै घडीमा प्रभु येशू आउन सक्नुहुनेथियो । प्रभु येशूको सन्निकट आगमन खीष्ट-विश्वासीहरूको आशा हो । नयाँ नियमका धेरै खण्डहरूमा प्रभुको दोस्रो आगमनको विषयमा लेखिएको छ, जसमध्ये हामी निम्न केही सन्दर्भका पदहरू पेश गर्छौं:

क) लूका १२:३६: 'अनि तिमीहरू ती मानिसहरूजस्ता होओ, जसले आफ्ना मालिकको बाटो हेरिरहन्छन् ।'

ख) रोमी ८:२३: 'हामी आफैले पनि धर्मपुत्र-ग्रहणको अर्थात् हाम्रो शरीरको छुटकाराको बाटो हेर्दै ...'

ग) १ कोरिन्थी ११:२६: 'किनभने जहिले-जहिले तिमीहरू यो रोटी खान्छौ र यो कचौरा पिउँछौ, तहिले-तहिले तिमीहरूले उहाँ नआउन्जेल प्रभुको मृत्युको प्रचार गर्छौ ।'

घ) २ कोरिन्थी ५:२: 'किनकि स्वर्गबाटको हाम्रो घर ओडाइन पाऔं भन्ने अति लालसा गर्दै हामी यस डेरामा सुस्केरा हाल्छौं ।'

- ङ) गलाती ५ : ५ : 'किनकि आत्माद्वारा हामी विश्वासले धार्मिकताको आशाको बाटो हेर्दछौं ।'
- च) फिलिप्पी ३ : २० : 'जहाँबाट चाहिँ हामी मुक्तिदाता प्रभु येशू ख्रीष्टको बाटो हेर्दछौं ।'
- छ) फिलिप्पी ४ : ५ : 'प्रभु नजिकै हुनुहुन्छ ।'
- ज) तीतस २ : १३ : 'त्यस धन्य आशाको, अनि हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमापूर्ण आगमनको बाटो हेर्दै जिउनुपर्छ ।'
- झ) हिब्रू ९ : २८ : 'अनि उहाँको बाटो हेर्नेहरूकहाँ उहाँ दोस्रो पल्ट विनापाप मुक्तिका निम्ति देखा पर्नुहुनेछ ।'
- ञ) याकूब ५ : ७-९ : 'यसकारण भाइहरूहो, प्रभुको आगमनसम्म धीरज धर ! हेर, किसानले पृथ्वीको बहुमूल्य फलको बाटो हेर्दछ, र जबसम्म यसले अघिल्लो र पछिल्लो वर्षा पाउँदैन, तबसम्म उसले यसका निम्ति खूबै धीरज धर्दछ । तिमीहरू पनि धीरज धर ! आफ्ना हृदयहरू स्थिर गराओ; किनकि प्रभुको आगमन नजिकै छ । हेर, न्यायकर्ता ढोकाको अधिल्लिर खडा हुनुहुन्छ ।'
- ट) १ पत्रुस ४ : ७ : 'तर सबै कुराहरूको अन्त नजिकै आएको छ ।'
- ठ) १ यूहन्ना ३ : ३ : 'अनि उहाँमा यो आशा राख्ने हरेक मानिसले जस्तो उहाँ शुद्ध हुनुहुन्छ, त्यस्तै गरी आफूलाई शुद्ध पार्दछ ।'
- ड) यहूदा १ : २१ : 'अनन्त जीवनका निम्ति हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको कृपाको बाटो हेर्दै रहो !'
- ण) प्रकाश ३ : ११ : 'हेर, म चाँडै आउँछु ।'
- त) प्रकाश २२ : ७ : 'हेर, म चाँडै आउँछु ।'
- थ) प्रकाश २२ : १२ : 'अनि हेर, म चाँडै आउँछु ।'
- द) प्रकाश २२ : २० : ' "साँच्चै म चाँडै आउँछु ।" "आमेन ! ज्यू, आउनुहोस्, हे प्रभु येशू !" '

आफू मृत्युबाट भएर जानुपर्ला भन्ने कुरा ख्रीष्ट-विश्वासीलाई थाहै छ । तर प्रभु येशू जुनसुकै घडीमा आउन सक्नुहुन्छ भन्ने उसलाई पनि थाहा छ । अनि त्यस्तो परिस्थितिमा ख्रीष्ट-विश्वासी मर्नुपर्दैन, तर उसले सीधा स्वर्गमा प्रवेश गर्नेछ ।

प्रभुको दोस्रो आगमनको सम्बन्धमा त्यसको अगाडि पूरा हुनुपर्ने पवित्र धर्मशास्त्रको कुनै भविष्यवाणी बाँकी रहेको छैन । यसकारण ख्रीष्ट येशू आफ्ना जनहरूका निम्ति जहिले पनि आउन सक्नुहुन्छ । परमेश्वरको कार्यक्रममा अब आउन लागेको महान् घटना यही हो ।

कुनै घटना वा अन्तराल समय प्रभुको आगमन र हाम्रो बीचमा अभै हुन बाँकी छ भने, हामीले प्रभुको सन्निकट र जहिले पनि हुन सक्ने आगमनको बाटो हेर्ने सक्दौं । तपाईंको विचारमा, के ख्रीष्ट येशू आज आउन सक्नुहुन्छ ? यसो हो भने, सङ्कष्टकालको अगाडि प्रभु येशू आफ्ना जनहरूलाई लिन आउनुहुनेछ भन्ने विश्वास तपाईंको धारणा हुनुपर्छ । उहाँको आगमनको विषयमा अरू धारणाहरू छँदैछन्, तर ती धारणाहरूमा कुनै पनि छैन, जुन धारणाले हामीलाई उहाँको सन्निकट आगमन हुनै लागेको छ भन्ने विश्वास दिलाउँछ, तर अरू सबै धारणाहरूले यो कुरा नकार्दछन् ।

जसको बाटो हामी हेर्दछौं, उहाँ त्यही येशू हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई आउन लागेको क्रोधबाट छुटकारा दिनुहुन्छ । उहाँ हाम्रा उद्धारक हुनुहुन्छ । आउनुहुने मुक्तिदाता प्रभुको विषयमा यहाँ दिइएको यो वर्णन हामीले निम्न दुई प्रकारले बुझ्न सक्छौं:

क) प्रभु येशूले हामीलाई हाम्रा पापहरूको अनन्त सजायबाट बचाउनुहुन्छ । क्रूसमा उहाँले हाम्रा पापहरूका निम्ति परमेश्वरको क्रोध सहनुभयो । यसकारण उहाँमाथि राखिएको विश्वासद्वारा उहाँको त्राणको कामको मूल्य हाम्रो खातामा लेखिन्छ र हाम्रो ऋण चुक्ता गरिन्छ । यस समयदेखि उसो हाम्रो विरोधमा कुनै दण्डको आज्ञा छैन; किनभने हामी ख्रीष्ट येशूमा छौं (रोमी ८ : १) ।

ख) तर उहाँले हामीलाई आउँदो न्यायको अवधिबाट पनि बचाउनुहुन्छ, जुन अवधिमा परमेश्वरको क्रोध यस संसारका मानिस-हरूमाथि खनिनेछ, तिनीहरू सबैमाथि, जस-जसले उहाँको पुत्रलाई इन्कार गर्छन्। यस अवधिलाई सङ्कष्टकाल र याकूबको सङ्कष्टको समय भनिन्छ (यर्मिया ३०:७, दानियल ९:२७; मत्ती २४:४-२८, १ थेस्सलोनिकी ५:१-११, २ थेस्सलोनिकी २:१-१२ र प्रकाश ६:१-१९:१०)।

ख) १ थेस्सलोनिकी २:१-१२: थेस्सलोनिकामा पावलको सेवकाइ, तिनले प्रचार गरेको सन्देश र तिनको व्यवहार केकस्तो थियो ?

१ थेस्सलोनिकी २:१: पावलले १:५ पदमा आफ्नो चरित्र र थेस्सलोनिकामा हुँदा देखाएको आफ्नो चालको छोटो सङ्केत गरे। तर अब तिनले त्यस बेलाको आफ्नो सेवकाइ, आफ्नो सन्देश र आफ्नो जीवन-शैलीमाथि विस्तृत रूपले फेरि एकपल्ट दृष्टि लगाउन थाल्छन्।

किनकि हामीले यस सम्बन्धमा यो बुझ्नुपर्छ, कि ख्रीष्ट-विश्वासीको प्रमुख सेवकाइ असल चरित्र देखाउने सेवकाइ हो। हामीले भनेका सबै शब्दहरूभन्दा हाम्रो व्यक्तित्व ज्यादा महत्त्वपूर्ण हो। किनभने हामीले जानी-बुझी मानिसहरूलाई प्रभाव पार्न सक्छौं, तर त्यो प्रभावभन्दा अनजानमा गरेको हाम्रो चरित्रको प्रभाव ठूलो हो। यस सम्बन्धमा श्री जेम्स डेन्नीले यसो भनेका छन्:

‘ख्रीष्ट-विश्वासीको व्यवसाय चलाउनका निम्ति उसको चरित्रचाहिँ उसको मूलधन हो। प्रायः अरू सबै पैसाहरूमा मानिसको चरित्र त्यति महत्त्वपूर्ण नहोला, तर त्यसको बैङ्कको खातामा पैसा छ भने त्यो कामधन्दा चल्छ। तर जुन ख्रीष्ट-विश्वासीको चरित्र बिग्रियो, त्यस ख्रीष्ट-विश्वासीको सबै बिग्रियो।’ ६)

शहीद भएका मिशनरी जिम एलियटले आफ्नो डायरीमा यसरी लेखेका छन्:

‘अरू कामकुराहरूमा जेजस्तो भए पनि, आत्मिक काममा त्यसको स्तर कार्यकर्ताको चरित्रमा निर्भर गर्छ। श्री पी. बी. शेल्ली र श्री जोर्ज जी. बाइरोनले नैतिक हिसाबले आफूखुसी चलेर पनि अभै राम्रा-राम्रा कविता लेख्लान्। श्री रिचार्ड व्याग्नरले कामुक भएर पनि अभै मीठो-मीठो सङ्गीतको रचना गर्लान्। तर परमेश्वरको काममा यसो हुनु असम्भव छ।

प्रेरित पावलले थेस्सलोनिकीहरूलाई मुखले जे भने, त्यो सबैको प्रमाण-स्वरूप तिनले आफ्नो चरित्र र आफ्नो जीवन-शैली पेश गर्न सके। थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखेको आफ्नो यस पहिलो पत्रमा तिनले उनीहरूलाई “तिमीहरू जान्दछौ” भनेर नौ पल्ट लेखे; किनकि उनीहरूले पावलको व्यक्तिगत जीवन र तिनको सामाजिक जीवन प्रत्यक्ष रूपले देख्न र नियाल्न पाएका थिए। पावल थेस्सलोनिकामा गए, र त्यहाँ तिनले एउटा उदाहरणीय जीवन व्यतीत गरे। तिनी जिएको जीवनले तिनले प्रचार गरेको सन्देश पुष्टि गर्‍यो। तिनको जीवन उदाहरण मात्र होइन, तर सन्देशमाथि विश्वास दिलाउने प्रमाण पो भएको थियो।

तब परमेश्वरको राज्यको नाममा गरिएका धेरै कामहरू रद्दी छन् भन्ने कुरामा अचम्म मान्नुपर्दैन, तर यसो भएको मूलकारण हामीले कार्यकर्ता-हरूको नैतिक दुर्बल चरित्रमा खोज्नुपर्छ।’ 7)

हुन सक्छ, प्रेरित पावलले यी पदहरूमा आफ्ना छिद्रान्वेषीहरूको भूटो आरोप खण्डन गरेर आफ्नो सफाइ गरे होलान्। जे भए पनि, तिनले पहिले यी थेस्सलोनिकीहरूलाई आफ्नो सेवकाइ सफल भएको सम्भना गराउँछन्। किनभने तिनको सेवकाइ सफल भएको उनीहरू जीवित साक्षी थिए। तिनी त्यहाँ आएको व्यर्थ भएन भन्ने उनीहरूलाई थाहा थियो। किनकि उनीहरू प्रभुमा आए; अनि एउटा स्थानीय मण्डली स्थापित भयो।

१ थेस्सलोनिकी २:२: अनि पावलको सेवकाइ साहसी थियो। पहिले तिनले फिलिप्पीमा तिक्त विरोध र घोर अपमान सहे, यहाँसम्म कि

सिलाससँग तिनी भ्यालखानामा हालिए । तर त्यस प्रकारको दुर्व्यवहारले पनि तिनलाई निरुत्साहित, निराश वा भयभीत तुल्याएन । तिनी त्यहाँबाट अघि बढेर थेस्सलोनिकामा पुगे । त्यहाँ घोर विरोध हुँदा-हुँदै तिनले साहससित सुसमाचार प्रचार गरे; यस्तो साहस केवल परमेश्वरले दिन सक्नुहुन्छ । तिनीभन्दा कम हट्टाकट्टा भएको मानिसले त्यहाँ नरहनलाई, तर आफूले चिताएअनुसारका श्रोताहरूकाहाँ जानलाई परमेश्वरको बोलावटको विषयमा बहानाको रूपमा थुप्रै धर्मविज्ञानका तर्कहरू निकाल्थ्यो होला । तर पावलले यसो गरेनन् । तिनले घोर विरोध सहनुपरे ता पनि निडरको साथ सुसमाचार प्रचार गरे; किनभने पवित्र आत्माले तिनलाई भर्नुभएको थियो ।

१ थेस्सलोनिकी २:३: जब प्रेरित पावलले सुसमाचारमाथि विश्वास गर्ने आह्वान गरे, तब आफूले प्रचार गरेको उपदेशको स्रोत छलरहितको सत्यको वचन थियो, आफ्नो अभिप्राय शुद्ध थियो र आफूले अपनाएको तरिका पूरा भरपर्दो थियो भन्ने दाबी तिनले गर्न सके । तिनको उपदेशको स्रोतको कुरा गर्नु हो भने, त्यो भूटो शिक्षा आधारित थिएन, तर परमेश्वरको सत्यता आधारित थियो । तिनको अभिप्रायको कुरा गर्नु हो भने, प्रेरित पावलले यी थेस्सलोनिकीहरूको निस्वार्थी सेवा गरे; तिनले उनीहरूको भलाइ चिताए; उनीहरूप्रति तिनमा कुनै गुप्त, अशुद्ध भावना थिएन । अनि तिनले अपनाएको तरिकाको कुरा गर्नु हो भने, तिनमा उनीहरूलाई ठग्ने कुनै पनि छट्टू युक्ति थिएन । तर स्पष्ट छ: तिनका ईर्ष्यालु शत्रुहरूले तिनीलाई तिनले अधिकृत नभएको शिक्षा प्रचार गरेको, अशुद्ध भावनाले काम गरेको र छलकपट गरेको भूटा आरोप लगाए ।

१ थेस्सलोनिकी २:४: तर पावलका निम्ति तिनको सेवकाइचाहिँ एउटा पवित्र भण्डारीपना थियो । तिनी परमेश्वरद्वारा सुयोग्य ठहरिएका भण्डारी थिए । अनि सुसमाचारचाहिँ परमेश्वरद्वारा तिनको जिम्मा लगाइएको तिनको अमूल्य धन थियो । मानिसहरूको प्रतिक्रिया जेसुकै होस्, तिनले विश्वासयोग्यताको साथ सुसमाचार प्रचार गर्नुपरेको थियो । यसरी नै परमेश्वरलाई खुशी पार्न तिनले आफ्नो कर्तव्य सम्भे । तिनका

निम्ति, तिनले कि त परमेश्वरलाई, कि त मानिसहरूलाई खुशी पार्न सक्छन् भन्ने कुरा स्पष्ट थियो । यसकारण तिनले परमेश्वरलाई खुशी पार्न रोजे, जसले हाम्रा हृदयहरू जाँचुहुन्छ र त्यसको अवस्थाअनुसार हामीलाई प्रतिफलहरू दिनुहुन्छ ।

यहाँ भण्डारीको कुरा आयो: भण्डारीले आफ्नो तलब दिने मालिकलाई खुशी पार्नुपर्छ । अनि प्रचारकहरूले चाहिँ ? तिनीहरूका सहयोगी मित्रहरूबाट कतै नकारात्मक प्रतिक्रिया आउँछ कि भन्ने डरले गर्दा तिनीहरू सम्पूर्ण सत्यता प्रचार नगरूँ, तर त्यसमा लगाम लगाऊँ भन्ने परीक्षामा पर्न सक्छन् । तर परमेश्वर तिनीहरूका मालिक हुनुहुन्छ, अनि हामीले प्रचार गरेको प्रवचन फ्याट्लो पारेको वा सत्यताबाट केही छिपाइ-राखेको, जेजस्तो गरेको कुरा उहाँलाई विदितै हुन्छ ।

१ थेस्सलोनिकी २:५: यहाँदेखि बाह्र पदसम्म पावलले थेस्सलोनिकामा हुँदाखेरि आफ्नो व्यवहार कस्तो थियो, सो वर्णन गर्छन् । यसो गरेर तिनले ख्रीष्ट येशूका सबै दासदासीहरूका निम्ति एउटा ज्वलन्त नमुना छोडेका छन् ।

सर्वप्रथम, अनुकूल नतिजाहरू प्राप्त गर्न तिनले कहिल्यै चापलुसीको सहारा लिएनन् र कहिल्यै बेइमानी काम अपनाएनन् । तिनका शब्दहरू सच्चा र निर्मल थिए । तिनको भावना कपटरहित थियो ।

दोस्रो, तिनले कहिल्यै प्रभुका निम्ति गरेको सेवकाइ धनी हुने स्वार्थपूर्ण चाहनालाई ढाकछोप गर्ने माध्यम तुल्याएनन् । हाम्रो सेवकाइरूपी ओढाको भित्रपट्टि लोभरूपी बक्रम कहिल्यै नहोस् !

तिनले कहिल्यै कुनै चापलुसी नगरेको कुराका निम्ति पवित्र जनहरूलाई आफ्ना साक्षी राख्छन् भने, परमेश्वरलाई आफ्नो सोचविचार पूरा लोभरहित भएको गवाही राख्छन्; किनभने उहाँले मात्र हृदयहरूभित्र भएको कुरा जाँच र जान्न सक्नुहुन्छ ।

१ थेस्सलोनिकी २:६: यस पदमा परमेश्वरको महावीरको चरित्र अन्तर्गत अर्को एउटा सद्गुणको प्रभावशाली दृश्य छ । ख्रीष्टका प्रेरितहरू भएका नाताले पावल र तिनका साथीहरूले यी थेस्सलोनिकीहरूको

सम्मानरूपी आर्थिक सहयोग पाउनु योग्य थिए; यो तिनीहरूको अधिकार थियो। तर तिनीहरूले उनीहरूका निम्ति भार हुन चाहेनन्। यो तिनीहरूको दृढ़ संकल्प थियो। यसकारण तिनीहरूले दिनरात परिश्रम गरेर आफ्नो खाँचो पूरा गर्थे।

कोरिन्थमा कुरा अर्को थियो। त्यहाँ पावलले काम किन गर्थे भने, तिनले आफ्ना छिद्रान्वेषीहरूलाई 'पावलले त पैसाका निम्ति पो प्रचार गर्छन्' भन्ने दोष लगाउने मौका दिन नचाहेर यसो गर्थे।

तर थेस्सलोनिकाका पवित्र जनहरू गरिब र सतावटमा परेको हुनाले तिनले त्यहाँ काम गर्थे। तिनले उनीहरूका निम्ति कुनै हालतमा पनि भार हुन चाहेनन्।

१ थेस्सलोनिकी २:७: परमेश्वरको सम्पत्तिमाथि हक चलाउनुको सट्टामा तिनी आफ्ना छोराछोरीहरूलाई स्याहार-सुसार गर्ने आमाजस्तै उनीहरूको बीचमा कोमल भएर रहे। नयाँ विश्वासीहरूलाई स्याहार-सुसार चाहिन्छ भनेर पावललाई थाहा थियो। यसकारण पूरा समर्पित भएकी आमाले जस्तै ख्याल र वास्ताको साथ तिनी त्यस पालन-पोषण गर्ने सेवकाइमा लागिरहे।

१ थेस्सलोनिकी २:८: उनीहरूप्रति तिनको स्नेहपूर्वक ममता कहाँसम्म पुग्यो? उनीहरूबाट केही पाउनुभन्दा बरु उनीहरूलाई केही कुरा दिन तिनी इच्छुक थियो। मन लागी-नलागी परमेश्वरको सुसमाचार यन्त्रवत् रूपले प्रचार गर्नु पर जाओस्, तिनले यस काममा आफ्नो प्राण समेत खन्याए। तिनले उनीहरूलाई प्रेम गर्थे; अनि तिनको यो प्रेम कुनै पनि मूल्य चुकाउन तयार थियो। तिनका मालिकजस्तै तिनी पनि सेवा गरिमाग्न होइन, तर सेवा गर्न र आफ्नो प्राण दिन आएका थिए (मर्कूस १०:४५)।

१ थेस्सलोनिकी २:९: पावलको निःस्वार्थी भावनाको अर्को प्रमाण यहाँ छ। उनीहरूमध्ये कसैका निम्ति भार नहुने गरी तिनले उनीहरूको सेवा गर्थे। यसो गर्नका निम्ति तिनले तम्बू बनाउने काम गरेर आफ्नो जीविका चलाउँथे। हो, सुसमाचारको प्रचारकसँग अरू ख्रीष्ट-विश्वासी-

हरूबाट आर्थिक साहयता पाउने अधिकार त छ; यो साँचो हो । तर बेला-बेलामा खाँचो परेको खण्डमा उनले यस प्रकारको हक त्याग्न सक्नुपर्छ । यो प्रशंसनीय छ । ख्रीष्टका साँचो सेवकले पैसा पाई-नपाई सुसमाचार प्रचार गर्छन्, र आफ्नो आवश्यकताका निम्ति आफूले काम गर्नुपर्‍यो पनि सुसमाचार प्रचार गर्दै गर्छन् । के पावलले रातदिन परिश्रम गर्दै गरेको कुरा तपाईंले याद गर्नुभयो ? यी थेस्सलोनिकीहरूले सुसमाचार सिताँमा पाए, तर यसका निम्ति पावलको खर्च ठूलो थियो ।

१ थेस्सलोनिकी २:१०: यिनीहरूप्रति पावलको उदाहरणीय व्यवहारको सम्बन्धमा यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आफै साक्षी बसेका थिए । अनि तिनी कति पवित्र, कति धर्मी र कति निर्दोष हुन्थे, सो कुराको साक्षी परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो । यहाँ पवित्र भन्नाले पापबाट अलग र परमेश्वरको लागि समर्पित भएको बुझिन्छ । तिनको चरित्र धर्मी थियो र तिनको व्यवहार पनि धर्मी थियो । तिनी परमेश्वरको सम्बन्धमा दोषरहित र मानिसहरूको सम्बन्धमा निर्दोष थिए । एउटा पवित्र जीवन सबैभन्दा उत्तम प्रवचन हो; यसो हो भने, पावल एक महान् प्रचारक हुन्थे । खूबै भाषण छाँट्ने, तर आफ्नो प्रचारअनुसार जिउन नसक्ने प्रचारक पावलभन्दा कति फरक छ ? त्यो प्रचारक प्रवचन-मञ्चमा उभिँदा मानिसहरूलाई त्यसको सुनिरहूँ-सुनिरहूँ भन्ने इच्छा हुन्छ; तर त्यसले त्यो मञ्च छोडेपछि तिनीहरूले त्यसको जीवनदेखि विरक्त भई तिनीहरूलाई त्यो फेरि कहिल्यै त्यस मञ्चमा नउभोस् भनेजस्तो हुन्छ ।

१ थेस्सलोनिकी २:११: सात पदमा पावलले आफूलाई स्याहार-सुसार गर्ने आमासित तुलना गरे, तर यहाँ तिनले आफूलाई समर्पित बुबाको रूप दिन्छन् । स्याहार-सुसार गर्ने आमामा कोमलता र ममता छ भने बुबामा बुद्धि र सल्लाह हुन्छ । बुबाको रूपमा तिनले उनीहरूलाई पवित्र जीवन जिउने अर्ती दिन्थे र सतावटहरू सहनुपरे पनि प्रभुका निम्ति अघि बढ्ने प्रोत्साहन दिन्थे; अनि परमेश्वरको इच्छा पालन गर्दै उहाँको वचनप्रति आज्ञाकारी जीवन कति आशिषले पूर्ण जीवन हो, सो सम्बन्धमा तिनले उनीहरूलाई आफ्नो गवाही दिन्थे ।

१ थेस्सलोनिकी २:१२: पावलको सेवकाइको लक्ष्य के थियो ? पवित्र जनहरू परमेश्वरको योग्य चाल चल्नुपर्छ, जसले उनीहरूलाई आफ्नो राज्य र महिमामा बोलाउनुभएको छ ।

हामी आफूमा परमेश्वरको योग्य छैनौं, न ता स्वर्गमा कुनै ठाउँ पाउनु लायकका हौं । हाम्रो एकमात्र योग्यता प्रभु येशू ख्रीष्टमा छ । तर यस-बाहेक परमेश्वरका छोराछोरीहरूबाट के आशा गरिन्छ ? हामीले यस उच्च बोलावटको योग्य चाल देखाउन सक्नुपर्छ । योग्य चालमा कसरी चलिन्छ ? यसको जवाफ यस प्रकारको छ: हामीले आफूलाई पवित्र आत्माको नियन्त्रणमा सुम्पनुपर्छ र लगातार आफ्नो जीवनमा भएको पाप तुरुन्तै मानिलिएर छोड्नुपर्छ ।

मुक्ति पाएकाहरू सबैजना परमेश्वरको राज्यको प्रजा हुन् । वर्तमान समयमा उहाँको राज्य अदृश्य छ, अनि राजा अनुपस्थित हुनुहुन्छ । यसो भए पनि परमेश्वरको राज्यको नैतिक र व्यावहारिक शिक्षा हाम्रा निम्ति लागू हुन्छ नै । जब प्रभु येशू राज्य गर्न यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, तब देख्ने गरी परमेश्वरको राज्य स्थापित हुनेछ; अनि त्यस दिनमा हामी ख्रीष्ट राजाको महिमामा सहभागी हुनेछौं ।

ग) १ थेस्सलोनिकी २:१३-१६: उनीहरूलाई प्रचार गरिएको सुसमाचारप्रति थेस्सलोनिकीहरूको प्रतिक्रिया के थियो ?

१ थेस्सलोनिकी २:१३: अब प्रेरित पावलले अर्को विषय उठाउँछन्, जुन विषय तिनले १:५ पदमा अलिकति मात्र छोए । थेस्सलोनिकीहरूले प्रचार गरिएको सुसमाचार कसरी ग्रहण गरे ? जब उनीहरूले सुनेको वचन ग्रहण गरे, तब उनीहरूले यो सन्देश मानिसहरूको वचनजस्तो गरी होइन, तर परमेश्वरको वचनको रूपमा ग्रहण गरे, जसरी लेखिएको छ: 'यस कुराको निम्ति हामी पनि परमेश्वरलाई निरन्तर धन्यवाद चढाउँछौं; किनभने जब तिमीहरूले परमेश्वरको वचन ग्रहण गर्‍यो, जुन वचन तिमीहरूले हामीबाट सुनेका थियौं, तब तिमीहरूले यो मानिसहरूको

वचनजस्तो गरी होइन, तर परमेश्वरको वचन हुने गरी ग्रहण गर्‍यो, अनि यो वास्तवमा त्यही हो; अनि यही वचनले तिमी विश्वास गर्नेहरूमा प्रभावित काम पनि गर्छ।'।

थेस्सलोनिकीहरूले सुसमाचारको सन्देश विश्वास गरेर ग्रहण गरेकोमा पावल धेरै कृतज्ञ हुन्थे । तिनको निःस्वार्थ भावनाको अर्को प्रमाण यहाँ छ । 'अरूले हाम्रो कुरा हामीले भनेकोले मान्नपर्छ', हामीमध्ये धेरै जनाको धारणा यस प्रकारको छ । तर मानिसहरूले बोलेको वचन विश्वासको बलियो जग हुनै सक्दैन । परमेश्वर मात्र विश्वास गरिनु योग्य हुनुहुन्छ । अनि उहाँको वचनमाथि राखिएको विश्वासले मात्र मानिसहरूको मन र जीवनमा प्रभावशाली काम गर्छ र त्यसका उत्तम नतिजाहरू देखा पर्छन् । यी थेस्सलोनिकीहरूको जीवनमा यस्तो भएको थियो । विश्वास गरेको हुनाले उनीहरूको जीवनमा वचनले प्रभावकारी काम गर्दैथियो । यस सिलसिलामा श्री वाल्टर स्कोट्टले यसो लेखेका छन्:

'पवित्र बाइबलचाहिँ परमेश्वरको वचन हो अर्थात् उहाँको श्वासरूपी प्रेरणाको फल हो । पवित्र बाइबलका सबै पुस्तकहरूको एक-एक खण्डको मूललेखको विषयमा यसो भन्न सकिन्छ । अनि पवित्र बाइबल सबै परिस्थितिहरूमा र हर समयमा यस जीवनसित सम्बन्धित सबै कुराहरूका निम्ति हाम्रो एकमात्र अधिकार हो । खाँचो छ, कि परमेश्वरको वचन सुनेर थरथर काम्ने एउटा पुस्ता फेरि उठ्नैपर्छ । हाम्रो जीवनको रूपरेखा परमेश्वरको वचन हो; हाम्रो अगुवा, हाम्रो ज्योति, हाम्रो नैतिक सुरक्षा परमेश्वरको वचन हो । पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् !' 8)

१ थेस्सलोनिकी २:१४: यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको जीवनमा पवित्र बाइबलले कुन-कुन नतिजा ल्यायो ? उनीहरूले मुक्ति पाए; अनि घोर सतावटको सामना गर्ने शक्ति पाएर उनीहरू विश्वासमा स्थिर रहे । उनीहरू प्रभुका फर्केको कुरा वास्तविक थियो । उनीहरूको स्थिरता यसको उपयुक्त प्रमाण थियो । अनि उनीहरूको विश्वासको स्थिरतामा उनीहरू यहुँदियामा भएका मण्डलीका विश्वासीहरूको देखासिकी गर्ने भए ।

यसमा फरक यति थियोः यी थेस्सलोनिकीहरूले आफ्ना अन्यजाति देश-वासीहरूबाट, तर यहूदियामा भएका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले यहूदीहरूबाट दुःख सहनुपरेको थियो ।

१ थेस्सलोनिकी २:१५ : यहूदीहरूको कुरा गर्नसाथ त्यसले यहूदी-हरूलाई सुसमाचारका महाशत्रुहरूको अभियोग लगाउन पावललाई प्रेरणा दिएको छ । अनि तिनीभन्दा यो कुरा राम्ररी जान्ने अरू को थियो र ? किनभने बितेको समयमा तिनी ख्रीष्टीय विश्वास मेटाउन खोज्ने यहूदी-हरूको मुख्य नेता थिए । अनि प्रभुकहाँ फर्केपछि तिनले तिनीहरूको हातबाट तिक्त सतावटको नमीठो, दुःखदाय अनुभव गरेका थिए ।

प्रभु येशूको हत्याचाहिँ यहूदीहरूको महापाप थियो । रोमीहरूले प्रभु येशूलाई क्रूसमा टाँगे, तर यहूदीहरूले तिनीहरूलाई यसो गर्न उभाडेका थिए । इस्त्राएली जातिकहाँ पठाइएका परमेश्वरका भविष्यवक्ताहरूको सयौं वर्षको सतावटको सिलसिलामा तिनीहरूको सतावटको चरमबिन्दु यही थियो (मत्ती २१:३३-३९) ।

अनि इसाई युगमा ? यहूदीहरूले पावल र प्रभुका अरू प्रेरितहरूलाई सताइसके । यसो गर्दा तिनीहरूले परमेश्वरलाई खुशी पार्ने सेवा गर्‍यो भनी ठाने । तर तिनीहरूका यी कार्यहरूमा परमेश्वर के खुशी हुनुहुन्थ्यो र ? उहाँ साह्रै बेखुशी हुनुहुन्थ्यो । तिनीहरू सबै मानिसहरूको विरोधमा थिए ।

१ थेस्सलोनिकी २:१६ : तिनीहरू आफूले सुसमाचार इन्कार गरेकोमा सन्तोष कहाँ रहन्थे र ? तिनीहरूले पावल र तिनका साथीहरूलाई अन्यजातिका मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्नदेखि रोक्न खोजे । अन्यजातिका मानिसहरूले तिनीहरूले जस्तै मुक्ति पाउने कुरा सुन्नभन्दा तिनीहरूलाई रिसले चूर तुल्याइदिने अरू कुनै कुरा नै थिएन ।

तिनीहरूका पुर्खाहरूले काम जहाँ छोडेका थिए, त्यहाँबाट काम उठाएर तिनीहरूले परमेश्वरको इच्छाको विरोध गर्दै आफ्ना पापहरूको नाप भर्ने काम सधैं गरिराखेका थिए । तिनीहरूको दोषको नापको नित्य भरिभराउ तिनीहरूको उद्देश्य थियो, कि कसो हो ? यसो हेर्दा त्यस्तै देखिन्छ ।

तर तिनीहरूको विनाशको फैसला भइसकेको थियो: तिनीहरूमाथि भयानक क्रोध आएको थियो । पावलले यो भयानक क्रोध के थियो, सो स्पष्ट पार्दैनन् । तर हुन सक्छ, पापको नाप पूरा भएपछि मानिसहरूमाथि चाँडै आइपर्ने न्याय यस भनाइको साधारण अर्थ हुन सक्छ । अनि हामीलाई विदितै छ, कि इस्वी संवत् ७० सालमा अर्थात् यो पत्र लेखिएको बीस वर्षभित्र यरूशलेम नष्ट भयो र बाँचेका यहूदीहरू सारा पृथ्वीभरि तितरबितर भए ।

योजस्ता बाइबलका खण्डहरूबाट कतिजनाले पावल यहूदी जातिको विरोधी थिए र नयाँ नियमको पुस्तक यहूदी जातिको विरोध गर्ने पुस्तक हो भन्ने अनुमान लगाएका छन् । तर सत्य कुरा के हो भने, आफ्नो यहूदी जातिका मानिसहरूका निम्ति पावलको प्रगाढ़ प्रेम थियो । तिनी ख्रीष्टबाट वञ्चित भएर तिनीहरूले मुक्ति पाएका भए तिनी यसो हुनु पनि राजी थिए (रोमी ९:१-३) । हुन त, पावलको प्रमुख सेवकाइ अन्यजातिहरूका निम्ति थियो, तर तिनले यहूदीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने बोझ कहिल्यै हराएनन् । अनि बेला-बेलामा तिनको यो बोझ कतै तिनको यस मुख्य कार्यभारमाथि प्रबल भएको देखिन्छ ।

प्रेरित पावलले यहाँ यहूदी अगुवाहरूको विषयमा जे भनेका छन्, त्यो तिनको व्यक्तिगत विचार पोखेको भर्त्सना होइन, तर ऐतिहासिक तथ्य हो । अनि तिनले जे लेखे, त्यसका निम्ति परमेश्वरले तिनलाई लेख्ने प्रेरणा दिनुभएको कुरा हामी नभुलौं ! यहूदी जातिको विरोध गर्ने भावना अबाइबलीय र अइसाई भावना हो । यस प्रकारको भावना कुनै हालतमा पनि निर्दोष ठहरिँदैन । परमेश्वरले आफ्ना पुत्रको मृत्युका निम्ति यहूदीहरूलाई दोषी ठहराउनुभयो (प्रेरित २:२३) । यसो भनेर यहूदी जातिको विरोध गरिँदैन नि । ठीक त्यस्तै, यस कुरामा आफ्नो भूमिका खेलेका अन्यजातिहरू पनि जवाफदेही हुनुपर्छ (१ कोरिन्थी २:८) ।

घ) १ थेस्सलोनिकी २:१७-२०: पावल किन थेस्सलोनिकामा फर्केनन् ? तिनले यहाँ आफ्नो स्पष्टीकरण दिन्छन् ।

१ थेस्सलोनिकी २:१७: अबका चारवटा पदहरूमा प्रेरित पावलले थेस्सलोनिकामा नफर्केको कारण बताउँछन् । हुन सक्छ, तिनलाई तल भार्न खोज्ने तिनका छिद्रान्वेषीहरूले तिनलाई डरछेरुवा भन्ने दोष लगाए होलान्; किनभने तिनीहरूको विचारमा, अघि तिनले त्यहाँ घोर विरोधको सामना गर्नुपरेको कारणले तिनी त्यहाँ फर्केनन् ।

शुरुमा पावलले स्पष्ट पार्छन्: उनीहरूबाट अलग हुनुपर्ने बिछोड शरीरमा मात्र भएको थियो । उनीहरूको आत्मिक बुबा त्यहाँबाट अर्को ठाउँमा गएको हुनाले उनीहरूको ठूलो बिछोड भएको र उनीहरू टुहुरा नानीहरू भए – *‘तिमीहरूबाट हृदयमा होइन, तर शरीरमा अलग पारिएका’* भन्ने वाक्यबाट यस्तो अर्थ लाग्छ । तर उनीहरूप्रति तिनको स्नेहपूर्ण चाहना कहिल्यै सेलाएन । ‘हामीले बडो लालसासाथ तिमीहरूको अनुहार देख्न भन् बढी प्रयत्न गर्छौं’ भन्ने शब्दहरूमा उनीहरूप्रति तिनको प्रगाढ़ प्रेम व्यक्त गरिएको छ ।

१ थेस्सलोनिकी २:१८: दुई चोटि तिनले थेस्सलोनिकामा फर्केने कोशिश गरे, तर शैतानले तिनलाई दुवै पल्टमा बाधा दिइरह्यो र तिनलाई रोक्‍यो । शैतानले तिनलाई रोक्न कुन प्रकारको दाउपेच चलायो, सो विदितै छैन ।

प्रभुले होइन, तर ‘शैतानले मलाई रोक्‍यो’ भन्ने कुरामा पावल कसरी निश्चित भए, सो कुराको सम्बन्धमा हामीलाई जानकारी पनि भएको छैन । तर प्रेरित १६:६ पदमा हामी के पढ्छौं भने, पवित्र आत्माले पावल र तिनको टोलीलाई एशियामा वचन प्रचार गर्न मनाही गर्नुभयो । अनि प्रेरित १६:७ पदमा के लेखिएको छ भने, तिनीहरूले बिथिनियामा जान खोज्दा पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई त्यहाँ जाने अनुमति दिनुभएन । यसकारण निम्न प्रश्न उठ्छ: पवित्र आत्माले रोक्नुभएको अथवा शैतानले रोकेको

कुरा हामी कसरी जान्ने ? सम्भवतः यसको तरिका यस प्रकारको छः हामी परमेश्वरको इच्छामा छौं भन्ने कुरा जान्नुपर्छ । तब पवित्र आत्माले हामीलाई बाधाहरू दिनुहुन्न, तर शैतानले पो हाम्रो बाटोमा विघ्न बाधा र अड्काउहरू राख्दो रहेछ । भर पर्नुहोस्, परमेश्वरले आशिष दिनुहुँदा शैतानले अवश्य बाधा दिन्छ । तर परमेश्वर शैतानको विरोधमा सधैं हस्तक्षेप गर्नुहुन्छ । पावलको परिस्थितिमा पनि कुरा यस्तो छः तिनी थेस्सलोनिकामा जान नसकेको कारणले तिनले यो पत्र लेखे । अनि यस पत्रद्वारा परमेश्वरको महिमा बढ्यो र हामी आशिषित भयौं ।

१ थेस्सलोनिकी २:१९: प्रेरित पावल किन यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूकहाँ फर्कन यति धेरै इच्छुक थिए ? किनकि प्रभुमा उनीहरू तिनका छोराछोरीहरू थिए । तिनले उनीहरूलाई ख्रीष्ट येशूकहाँ डोस्छिए । यसकारण उनीहरूको आत्मिक वृद्धि तिनको फिक्रीको कारण थियो र तिनले त्यो आफ्नो जिम्मेवारी सम्भे । अनि आउँदो दिनमा तिनले उनीहरूको विषयमा लेखा दिनुपर्छ भन्ने तिनलाई थाहा थियो । उनीहरूचाहिँ तिनका निम्ति ख्रीष्टको न्यायआसनको सामु इनाम पाउने आशा थिए । त्यस बेलामा तिनले उनीहरूमा रमाउन चाहन्थे । प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनमा, उहाँको सामु उनीहरू तिनको रमाहटको मुकुट हुनेथिए ।

यस पदबाट स्पष्ट बुझिन्छः पावलले यी थेस्सलोनिकीहरूलाई स्वर्गमा चित्रे आशा गरे । यसर्थ हामीले पनि स्वर्गमा आफ्ना प्रिय-जनहरूलाई चित्रेछौं ।

अब मुकुटको कुरा आयोः उन्नाइस पदमा पावलले विश्वासमा तिनका छोराछोरीहरूको विषयमा 'तिमीहरू मेरो मुकुट हौं' भनेका छन् । नयाँ नियममा अरू मुकुटहरू पनि छन्, जस्तैः धार्मिकताको मुकुट (२ तिमोथी ४:८), जीवनको मुकुट (याकूब १:१२ र प्रकाश २:१०), अनि महिमाको मुकुट (१ पत्रस ५:४) । यी सबै मुकुटहरू अविनाशी मुकुटहरू हुन् (१ कोरिन्थी ९:२५) ।

१ थेस्सलोनिकी २:२०: यी पवित्र जनहरू तिनको महिमा र आनन्द पनि थिए । तिनले उनीहरूको जीवनमा लगानी गरे, र यसमा तिनको इनाम

आत्मिक छोराछोरीहरू भए, जसले अनन्त-अनन्तसम्म परमेश्वरको थुमाको आराधना गर्नेछन्।

प्रभुको आगमन

१ थेस्सलोनिकी २:१९ पदमा हामी पहिलो पल्ट प्रभुको आगमनको विषयमा पढ्न पाएका छौं। अनि प्रभुको दोस्रो आगमन यस पत्रको मुख्य विषय हो। यसकारण हामी यहाँ आफ्नो अध्ययन एकक्षण रोकिराख्छौं, र हाम्रो विश्वासअनुसार यस विषयमा पवित्र बाइबलको शिक्षा के हो, सो व्यक्त गर्छौं।

ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको सम्बन्धमा नयाँ नियममा तीनवटा प्रमुख ग्रीक शब्दहरू चलाइएका छन्, जस्तै:

क) *परौसिया*: उपस्थितिरूपी आगमन

ख) *अपोकलुप्सिस*: अनावरणरूपी प्रकाश

ग) *एपिफनेया*: देखा-पराइ

प्रभुको आगमनको विषयमा प्रायः 'परौसिया' भन्ने शब्द प्रयोग गरिएको छ, जसको सामान्य अर्थ उपस्थिति र हाजिरी हो। श्री डब्ल्यू. ए. वाइनको भनाइअनुसार यस शब्दको अर्थ आगमन र हाजिरी हो। यसकारण जब हामी प्रभुको आगमनको विषयमा विचार गर्छौं, तब हामीले यो एउटा क्षणभरमा पूरा हुने क्षणिक घटना होइन, तर एउटा समय-अवधि सम्भन्धि-पछि।

अङ्ग्रेजी भाषाको कुरा हो। 'गालीलमा ख्रीष्टको आगमनले भीडैभीड मानिसहरूका निम्ति चङ्गाइ ल्यायो' भन्ने वाक्यमा एकक्षण ख्याल गरौं। यस वाक्यमा प्रभु येशू गालीलमा आइपुग्नुभएको दिनको कुरा गरिँदैन, तर उहाँले गालीलमा बिताउनुभएको पूरा समय सङ्केत गरिएको छ। यसकारण ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको विषयमा कुरा उस्तै छ। हामीले उहाँको आगमन एउटा घटना सम्भन्धिहुँदैन, तर एउटा अवधिको रूपमा लिनुपर्छ।

यसकारण आउनुहोस्, हामी अब नयाँ नियममा 'परौसिया' शब्दका सबै सन्दर्भ-पदहरू हेर्दै जाऔं ! यसो गर्दा हामीले के थाहा पाउँछौं भने प्रभुको आगमन एउटा समयको अवधि हो, जसको क) एउटा शुरु, ख) एउटा घटना-क्रम, ग) एउटा देखा-पराइ र घ) एउटा चरमबिन्दु हुन्छ ।

क) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण प्रभुको आगमनको शुरु मानिन्छ । निम्न बाइबलका खण्डहरूमा मोटा अक्षरको शब्द ध्यान दिनुहोला; किनभने परौसिया भन्ने शब्दको अनुवाद यही हो ।

१ कोरिन्थी १५:२२-२३: 'किनकि जसरी आदममा सबैजना मर्छन्, त्यसरी नै ख्रीष्टमा सबैजना जिउँदो पारिनेछन् । तर हरेक आ-आफ्नो पालोमा - पहिलो फल ख्रीष्ट, त्यसपछि उहाँको आगमनमा ख्रीष्टका जनहरू ।'

१ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८: 'तर हे भाइहरूहो, अरू आशा नहुनेहरूले गरेजस्तो चाहिँ तिमीहरूले शोक नगर भनेर ती सुतिजानेहरूको विषयमा तिमीहरू अनजान रहेको म चाहँदिनँ । किनकि येशू मर्नुभयो र बौरिउठ्नुभयो भनी हामी विश्वास गर्छौं भने त्यसरी नै परमेश्वरले येशूमा सुतेकाहरूलाई पनि उहाँको साथमा ल्याउनुहुनेछ । किनकि प्रभुको वचनद्वारा हामी तिमीहरूलाई यो भन्छौं: हामी जो जीवित छौं र प्रभुको आगमनसम्म रहिरहन्छौं, हामी कुनै रीतिले पनि ती सुतेकाहरूलाई उछिन्नेछैनौं । किनकि प्रभु आफैँ आज्ञारूपी कौलासोसित, प्रधान स्वर्ग-दूतको आवाज र परमेश्वरको तुरहीको साथमा स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ; अनि ख्रीष्टमा मरेकाहरू पहिले बौरिउठ्नेछन्, त्यसपछि हामी जीवित हुने र रहिरहनेहरूचाहिँ प्रभुलाई आकाशमा भेट्न उनीहरूसित एकसाथ बादल-हरूमा उठाइनेछौं; अनि यसरी हामी सधैं प्रभुको साथमा रहनेछौं । यसकारण यी वचनहरूद्वारा एक-अर्कालाई सान्त्वना देओ !'

२ थेस्सलोनिकी २:१: 'अब हे भाइहरूहो, हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमन र उहाँकहाँ हाम्रो भेला हुने विषयमा हामी तिमीहरूलाई विन्ती गर्दछौं ।'

याकूब ५:७-८: 'यसकारण भाइहरूहो, प्रभुको आगमनसम्म धीरज धर! हेर, किसानले पृथ्वीको बहुमूल्य फलको बाटो हेर्छ, र जबसम्म यसले अघिल्लो र पछिल्लो वर्षा पाउँदैन, तबसम्म उसले यसका निम्ति खूबै धीरज धर्छ। तिमीहरू पनि धीरज धर! आफ्ना हृदयहरू स्थिर गराओ; किनकि प्रभुको आगमन नजिकै छ।'

१ यूहन्ना २:२८: 'अनि अब हे साना नानीहरूहो, उहाँमा रहिरहो; र उहाँ देखा पर्नुहुँदा हामीलाई साहस होस् र उहाँको आगमनमा हामी उहाँको सामु शर्ममा पर्नु नपरोस्।'

ख) प्रभुको आगमनको घटना-क्रममा ख्रीष्टको न्यायआसन पर्छ, जुन समयमा विश्वासयोग्य सेवा गर्ने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले इनाम पाउनेछन्।

१ थेस्सलोनिकी २:१९: 'किनकि हाम्रो आशा, आनन्द वा रमाहटको मुकुट के हो? हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको उपस्थितिमा, उहाँको आगमनमा के तिमीहरू नै होइनौ र?'

१ थेस्सलोनिकी ५:२३: 'अब शक्तिको परमेश्वर आफैले तिमीहरूलाई पूरा रूपले पवित्र पारेका होऊन्; अनि तिमीहरूका सम्पूर्ण आत्मा, प्राण र शरीर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनसम्म दोषरहित अवस्थामा सुरक्षित राखिएका होऊन्।'

प्रभुको आगमनको घटना-क्रममा हामीले थुमाको विवाह-भोज पनि हाल्नुपर्ला। किनकि प्रकाशको पुस्तकमा यो घटना जुन जगामा राखिएका छ, त्यसबाट स्पष्ट बुझिन्छ कि ख्रीष्ट येशूको महिमित राज्यको शुरु हुनुभन्दा अगाडि थुमाको विवाह हुनुपर्छ। यसकारण प्रकाशको पुस्तकको यस खण्डमा प्रभुको आगमन भन्ने शब्द नभएर पनि हामीले यो खण्ड जानकारीको लागि यहाँ पेश गर्छौं।

प्रकाश १९:६-९: 'अनि मैले ठूलो भीडको आवाजजस्तै, धेरै पानीको आवाजजस्तै र शक्तिशाली गर्जनहरूको आवाजजस्तै यसो भन्ने

वाणी सुनें: “हल्लेलूयाह ! किनभने परमप्रभु सर्वशक्तिमान् परमेश्वर राज्य गर्नुहुन्छ ! हामी खुशी होऔं, खूबै आनन्द मनाऔं र उहाँलाई महिमा दिऔं; किनकि थुमाको विवाह आइपुगेको छ; अनि उहाँकी पत्नीले आफूलाई तयार पारेकी छिन् ।” अनि उनलाई शुद्ध र चम्किलो मिहिन मलमल पहिरन दिइयो; किनकि मिहिन मलमलचाहिँ पवित्र जनहरूका धार्मिक कामहरू हुन् । अनि तिनले मलाई भने: “लेख, जो-जो थुमाको विवाहको भोजमा बोलाइएका छन्, ती धन्य हुन् ।” अनि तिनले मलाई भने: “परमेश्वरका सत्व वचनहरू यिनै हुन् ।” ’

ग) ख्रीष्टको आगमनमा उहाँको देखा-पराइ यसको तेस्रो बुँदा हो; किनभने प्रभु येशू ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, अनि राजाहरूका महाराजा र प्रभुहरूका परमप्रभुको रूपमा राज्य गर्नुहुनेछ । संसारका मानिसहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई आकाशमा उठाइलगिएका देखेछैनन् । यो एकै भिन्निकमा हुनेछ । तर ख्रीष्ट येशू राज्य गर्न आउनुहुँदा सबै मानिसहरूले उहाँलाई आफ्नै आँखाले देखेछन् । यसकारण उहाँको आगमनको सम्बन्धमा यो क्षण उहाँको देखा-पराइ भनिन्छ । उहाँको आगमनको तेस्रो चरण यही हो ।

मती २४:३: ‘अनि उहाँ जैतुन-डाँडामाथि बस्नुहुँदा चेलाहरू एकान्तमा उहाँकहाँ यसो भन्दै आए: “हामीलाई भन्नुहोस् न, यी कुराहरू कहिले हुनेछन् ? अनि तपाईंको आगमन र यस युगको अन्तको चिन्ह के हुनेछ ?” ’

मती २४:२७: ‘किनभने जसरी बिजुली पूर्वबाट निस्केर पश्चिम-सम्म चम्कन्छ, मानिसको पुत्रको आगमन पनि त्यसरी नै हुनेछ ।’

मती २४:३७: ‘तर नूहका दिनहरू जस्ता थिए, त्यस्तै मानिसको पुत्रको आगमन पनि हुनेछ ।’

मती २४:३९: ‘अनि जलप्रलय आएर तिनीहरू सबैलाई स्वार्त्तै नलगुन्जेल तिनीहरूलाई केही थाहा भएन; त्यसरी नै मानिसको पुत्रको पनि आगमन हुनेछ ।’

१ थेस्सलोनिकी ३:१३: 'यस उद्देश्यले कि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट आफ्ना सबै पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुँदा उहाँले परमेश्वर अर्थात् हाम्रा पिताको सामु तिमीहरूका हृदयहरू पवित्रतामा निर्दोष हुने गरी स्थिर पारून् ।'

२ थेस्सलोनिकी २:८: 'अनि तब त्यो अधर्मा प्रकट हुनेछ, जसलाई प्रभुले आफ्नो मुखको सासले नाश पार्नुहुनेछ र आफ्नो आगमनको तेजले भस्म पार्नुहुनेछ ।'

२ पत्रुस १:१६: 'किनकि जब हामीले तिमीहरूलाई हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको प्रताप र आगमनको विषयमा जानकारी दियौं, तब हामीले चतुस्चाइँसित कथिएका दन्त्यकथाहरूको अनुसरण गरेनौं; तर हामीले उहाँको प्रताप आफ्नै आँखाले देखेका थियौं ।'

यस ठाउँमा पत्रुसले ख्रीष्ट येशूको आगमनको देखा-पराइको विषयमा कुरा गरेका हुन्, जसको पूर्वचित्रण प्रभुको रूप-परिवर्तन थियो ।

घ) अन्तमा, प्रभुको आगमनमा एउटा चरमबिन्दु पनि हुनेछ । निम्न पद यसको सन्दर्भ हो ।

२ पत्रुस ३:४: 'खै, उहाँको आगमनको प्रतिज्ञा कहाँ गयो ? किनकि पितापुर्खाहरू मरेको समयदेखि सबै कुराहरू सृष्टिको शुरुवाट जस्ता थिए, त्यस्तै चलिरहेका छन् ।'

अनि दोस्तो पत्रुसको पत्रको यही अध्यायमा केही पछाडि हामी यी गिल्ला गर्नेहरूको विषयमा पढ्न पाउँछौं, जुन गिल्ला गर्नेहरू अन्तका दिनहरूमा उठ्नेछन्, जसका आँखाहरूमा ख्रीष्ट येशूको आगमन असम्भव भएको देखिन्छ । तर उहाँको आगमनको सन्दर्भमा तिनीहरूले यहाँ कुन विषयमा कुरा गरे होलान् ?

के तिनीहरूको सन्दर्भ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण थियो ? होइन । किनभने ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने

विषयमा तिनीहरूलाई के थाहा ? के तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको कुरा गरे, जब उहाँ राज्य गर्न यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ ? होइन । तिनीहरूले यसको विषयमा कुरा गरेनन्; यो स्पष्ट छ ।

प्रसङ्गको कुरा हो: यस सम्पूर्ण खण्डले के सङ्केत गर्छ भने, प्रभुले सबै कुकर्माहरूको अन्तिम न्याय गर्नुहुने कुरा तिनीहरूले ठट्टामा उडाए । तिनीहरूले परमेश्वरको सबैभन्दा पछिको अन्तिम न्यायको कुरा गरे, जुन न्याय मानिसहरूले 'संसारको अन्त' भन्छन् । तिनीहरूको विचारमा, तिनीहरूले यसको विषयमा केही सुर्ता गर्नुपर्दैनथियो । परमेश्वरले बिगत समयमा मानिसहरूको इतिहासमा कहिल्यै हस्तक्षेप गर्नुभएन; तब उहाँले भविष्यमा पनि पनि हस्तक्षेप गर्नुहुनेछैन । यसकारण तिनीहरू स्वतन्त्रताको साथ र निस्फिक्रीको साथ आफ्ना दुष्ट कामकुराहरूमा लागिग्रहन सक्छन् ।

पत्रुसले यी गिल्ला गर्नेहरूलाई जवाफ दिन्छन् र ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्यपछिको त्यो आउँदो समय औँल्याउँछन्, जब हामीले जानेका आकाश र पृथ्वी पूरा नष्ट हुनेछन् । अनि ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको चरमबिन्दुरूपी यो घटना हजार वर्षको राज्यपछि मात्र घट्नेछ, जब अनन्तकाल शुरु हुनेछ ।

परौसिया भन्ने शब्दबाहेक नयाँ नियममा प्रयोग गरिएको मूल भाषामा अझै दुईवटा शब्द छन्, जुन शब्दहरूले प्रभु येशूको दोस्रो आगमन वर्णन गर्छन्, जस्तै: अपोकलुप्सिस र एपिफनेया ।

अपोकलुप्सिसको अर्थ अनावरणरूपी प्रकाश हो । यस शब्दले सधैं ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको तेस्रो चरण अर्थात् उहाँ ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ पृथ्वीमाथि आउनुहुने घटना सङ्केत गर्छ भन्नेमा बाइबल-ज्ञाताहरू एकमत हुँदैनन् । किनभने कतिजनाको विचारमा, ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्ने क्षण पनि यसमा समावेश हुन्छ, जब प्रभु येशू मण्डलीकहाँ देखा पर्नुहुनेछ ।

निम्न पदहरू कि त ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्ने क्षणसित, कि त प्रभु येशू यस पृथ्वीमाथि राज्य गर्न आउनुहुने उहाँको दोस्रो महिमित आगमनसित सम्बन्धित छन् ।

१ कोरिन्थी १:७: 'यसैकारण तिमीहरू कुनै पनि अनुग्रहको वरदानको विषयमा कम छैनौं, र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनको बाटो हेरि-रहन्छौं ।'

१ पत्रुस १:७: '... र तिमीहरूको विश्वासको यो जाँचचाहिँ, जुन जाँच आगोद्वारा जाँचिएको नाशवान् सुनभन्दा पनि धेरै बढी मूल्यवान् हुन्छ, येशू ख्रीष्ट प्रकट हुनुहुँदा प्रशंसा, आदर र महिमाको कारण ठहरियोस् ।'

१ पत्रुस १:१३: 'यसकारण आ-आफ्ना मनको कम्मर कस, सचेत रहो र त्यस अनुग्रहमाथि पूर्ण रूपले आशा राख, जुन अनुग्रह येशू ख्रीष्ट प्रकट हुनुहुँदा तिमीहरूकहाँ ल्याइनेछ ।'

१ पत्रुस ४:१३: 'तर तिमीहरू ख्रीष्टका दुःखहरूमा जति भागी हुन्छौं, त्यति नै आनन्द मनाओ, ताकि उहाँको महिमा प्रकट हुँदा तिमीहरू पनि भारी आनन्दले आनन्दित हुन सक ।'

अनि निम्न खण्ड छ, जहाँ यस शब्दको सुस्पष्ट सन्दर्भ ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको त्यही चरण हो, जब प्रभु येशू राज्य गर्न फर्केर आउनुहुनेछ ।

२ थेस्सलोनिकी १:७: '... र तिमी दुःख भोग्नेहरूलाई चाहिँ हाम्रो साथमा विश्राम दिनु परमेश्वरका निम्ति धर्मसङ्गत कुरा हो - त्यस समयमा, जब प्रभु येशू स्वर्गबाट आफ्ना सामर्थी दूतहरूको साथमा दन्किरहेको आगोमा प्रकट हुनुहुनेछ ।'

एपिफनेयाको अर्थ देखा-पराइ हो । यस शब्दको अर्थको विषयमा पनि दुईमत छ । कतिजनाको विचारमा यसको सन्दर्भ ख्रीष्ट येशू पवित्र जनहरूकहाँ देखा पर्नुहुने घटनासित, साथै उहाँ पवित्र जनहरूको साथमा देखा पर्नुहुने घटनासित सम्बन्धित छ । अनि कतिजना छन्, जसको विचारमा, एपिफनेयाको शब्दको अर्थ उहाँको महिमित देखा-पराइरूपी प्रकाशमा सीमित छ । जेजस्तो भए पनि, निम्न खण्डहरूमा यो 'एपिफनेया' भन्ने शब्द पाइन्छ:

२ थेस्सलोनिकी २:८: 'अनि तब त्यो अधर्मा प्रकट हुनेछ, जसलाई प्रभुले आफ्नो मुखको सासले नाश गर्नुहुनेछ र आफ्नो आगमनको तेजले भस्म पार्नुहुनेछ ।'

१ तिमोथी ६:१४: 'हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट देखा नपरुन्जेल तिमिले यो आज्ञा निष्कलङ्क र निन्दारहित राख ।'

२ तिमोथी ४:१: 'यसकारण परमेश्वर र प्रभु येशू ख्रीष्टको सामु म तिमिलाई कडा आज्ञा गर्छु, जसले आफ्नो आगमन र आफ्नो राज्यमा जिउँदा र मरेकाहरूको न्याय गर्नुहुनेछ ।'

२ तिमोथी ४:८: 'अब उप्रान्त मेरो लागि धार्मिकताको मुकुट राखिएको छ, जुनचाहिँ धार्मिक न्यायकर्ता प्रभुले त्यस दिनमा मलाई दिनुहुनेछ, र मलाई मात्र होइन, तर उहाँको आगमनलाई प्रेम गर्नेहरू सबैलाई पनि दिनुहुनेछ ।'

तीतस २:१३: '... र त्यस धन्य आशाको, अनि हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमापूर्ण आगमनको बाटो हेर्दै जिउनुपर्छ ।'

२ थेस्सलोनिकी २:८ र २ तिमोथी ४:१ पदको सन्दर्भ स्पष्ट छ: ख्रीष्ट येशू संसारकहाँ देखा पर्नुहुनेछ । तर अरू पदहरूमा यसको सन्दर्भ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण पनि हुन सक्छ । तर जेजस्तो भए पनि एउटा कुरा सुस्पष्ट हुन्छ: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन – यी दुईवटा प्रमुख घटनाहरू ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको सामु राखिएका छन्, जुन घटनाहरूका निम्ति उनीहरूले पूरा उत्सुकताको साथ बाटो हेरिरहन्छन् । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा उनीहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई आफ्नै आँखाले देखेछन् र एउटा महिमित शरीर पाउनेछन् । अनि जब ख्रीष्ट येशू यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, तब ख्रीष्ट-विश्वासीहरू उहाँको साथमा महिमामा प्रकट हुनेछन् (कलस्सी ३:४) । त्यस बेलामा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका इनामहरू प्रकट हुनेछन् । यी इनामहरू पहिले ख्रीष्टको न्यायआसनमा वितरण गरिनेछन्, तर जब ख्रीष्ट

येशू राज्य गर्न आउनुहुनेछ, तब मात्र सबैले उनीहरूका यी इनामहरू के-के हुन्, सो देखेछन् । यी इनामहरू के हुन् त ? लूका १९:१७-१९ पदको खण्डअनुसार यी इनामहरू हजार वर्षको राज्यको पालोमा स्थानीय शासन-प्रशासनको विभिन्न अधिकारसित सम्बन्धित पदहरू हुनेछन् । किनकि एकजना दसवटा शहरहरूमाथिको, अर्को एकजना पाँचवटा शहरहरूमाथिको शासक तुल्याइनेछ ।

प्रभुको दोस्रो आगमनको सन्दर्भमा विभिन्न पदहरू अध्ययन गरेपछि निष्कर्ष के निस्कन्छ भने, उहाँको आगमन एउटा सीमित घटना होइन रहेछ, तर एउटा समय-अवधि पो हुँदो रहेछ, जुन समय-अवधिका विभिन्न अवस्था र चरणहरू हुन्छन्, जस्तै: त्यसको शुरु, त्यसको घटना-क्रम, प्रभुको महिमित देखा-पराइ र त्यस आगमनको चरमबिन्दु हुनेछ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणबाट प्रभुको आगमन शुरु हुन्छ; अनि ख्रीष्टको न्यायआसन त्यसमा समावेश हुन्छ, साथै एक दिन उहाँको आगमन देखा पर्नेछ, जब ख्रीष्ट येशू यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ । जब हामीले जानेका आकाश र पृथ्वी आगोद्वारा नष्ट हुनेछन्, तब ख्रीष्ट येशूको आगमन भनिने त्यस अवधिको अन्त हुनेछ ।

ड) १ थेस्सलोनिकी ३:१-१०: थेस्सलोनिकामा तिमोथीको कार्यभार के थियो ?

यस अध्यायमा हामी 'तिमीहरूको विश्वास' भन्ने शब्द पाँच पल्ट पढ्न पाउँछौं (१ थेस्सलोनिकी ३:२, ५, ६, ७ र १०) । अनि यो शब्द यस खण्डको अर्थ खोल्ने कुञ्जीको काम गर्छ । यी थेस्सलोनिकीहरू घोर सतावटबाट भएर जानुपरेको थियो । अनि उनीहरूको विश्वासको अवस्था जान्न पावल खूब चिन्तित थिए । के उनीहरू यस विश्वासको जाँचमा उत्तीर्ण भए ? यसकारण यस अध्यायमा हाम्रो निम्ति एउटा पाठ राखिएको छ: हामीले नयाँ विश्वासीहरूका निम्ति अनुवर्ती कार्यक्रम राख्नुपर्छ । यो महत्त्वपूर्ण कुरा हो । हामीले पापी मानिसहरूलाई ख्रीष्ट येशूकहाँ

डोस्त्र्याएकोमा काम सकिएको छैन, सिद्धिएको सम्भनुहुँदैन । हामीले नयाँ विश्वासीहरूलाई अनुग्रहमा र प्रभुको पहिचानमा बढून सहायता गर्नुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ३:१: यस अध्यायमा पनि पावलको हृदयगति छामेर थाहा पाउन सकिन्छ । किनकि थेस्सलोनिकाका पवित्र जनहरूका निम्ति तिनको निरन्तर वास्ता यहाँ वर्णन गरिएको छ । तिनी एथेन्समा थिए; तर यी नयाँ विश्वासीहरूको हालखबर कस्तो थियो, सो तिनले जान्न चाहेका थिए । तर शैतानले तिनलाई थेस्सलोनिकामा फर्कर जानदेखि रोक्यो । अन्तमा तिनी निष्क्रिय रहन सकेनन्; तिनले तिमोथीलाई थेस्सलोनिकी-हरूकहाँ पठाए । तिनी एथेन्समा एकलै रहे । तिनी एकलै रहेकोमा हामीलाई दुःख लाग्छ । एथेन्सजस्तो ठूलो शहरमा तिनका निम्ति हेर्न लायक के पो थियो ? हत्; यो कुरा छोडौं; किनकि मण्डलीहरू तिनको बोभ र एकमात्र चिन्ताको कारण थिए ।

१ थेस्सलोनिकी ३:२: तिमोथीको नामसँग जोडिएका उपाधिहरू याद गर्नुहोस् ! 'हाम्रा भाइ र परमेश्वरको सेवक, साथै ख्रीष्टको सुसमाचारमा हाम्रो सहकर्मी ।' यहाँ र नयाँ नियमका अन्य ठाउँहरूमा 'मिनिष्टर'^{१)} भन्ने शब्दको अर्थ सधैं सेवक नै हुन्छ । अधिकारवर्गको विचार निक्कै वर्षहरूपछि मात्र उठेको विचार हो ।

पावलजस्तै प्यार र अनुभवी दाजुअधीनस्त सेवाको तालिम पाउने सिकारु हुन पाएको तिमोथीका निम्ति यो एउटा ठूलो सौभाग्य थियो । अनि अब तालिममा उत्तीर्ण भएको तिमोथी दूतत्व-सेवाको सिलसिलामा एकलै थेस्सलोनिकामा पठाइए ।

तिमोथीको यस यात्रामा उद्देश्य यस प्रकारको छ: उनले यी पवित्र जनहरूलाई उनीहरूको विश्वासमा स्थिर पार्नुपर्थ्यो र उनीहरूलाई प्रोत्साहन दिनुपर्थ्यो । यी विश्वासीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गरेका हुनेले उनीहरू सतावटमा परे । नयाँ विश्वासीहरूका निम्ति यो समय सङ्कष्टपूर्ण थियो । हुन सक्छ, धूर्त शैतानले उनीहरूको मनमा 'हामी बित्थामा ख्रीष्टचान भएछौं' भन्ने विचार हालिदिने प्रयास गर्‍यो के ?

तिमोथीले उनीहरूलाई शिक्षा दिएको कुरा सुन्न कति रोचक कुरा हुनेथियो !! 'विरोध आउँछै-आउँछ; हामीले साहससित त्यसको सामना गर्नुपर्छ र त्यसमा रमाउन सक्नुपर्छ।' विरोधको चापमा परेका यी विश्वासीहरूलाई उत्साहको खाँचो परेको थियो, नत्र उनीहरूले हार खाने डर पो थियो ।

१ थेस्सलोनिकी ३:३: सतावटको रापमा भुङ्ग्रो बनेका थेस्सलोनिकीहरूलाई यो कुरा कति अनौठो लाग्न सक्थ्यो । के परमेश्वर उनीहरूसित बेखुशी हुनुभयो? तर तिमोथीले उनीहरूलाई सम्झाए: 'होइन, होइन; ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति यो कुनै अनौठो कुरा नै होइन, तर सामान्य कुरा हो।' दुःखहरूमा उनीहरूमध्ये कोही पनि ढलपल हुनु वा हरेखानु पर्दैनथियो ।

१ थेस्सलोनिकी ३:४: पावलले उनीहरूलाई पनि यही कुरा सम्झाउँछन् । थेस्सलोनिकामा उनीहरूको साथमा हुँदा तिनले उनीहरूलाई भनेका थिए: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू कष्टहरू भोग्नका निम्ति ठहरिएका छन् । अनि तिनले उनीहरूलाई भनेको पूर्वसूचनाअनुसार उनीहरूको जीवनमा कुरा पूरा भयो । त्यो उनीहरूलाई राम्ररी थाहा थियो ।

हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरू नभई नहुने हाम्रो तालिमको विषय हुन् ।

क) १ पत्रुस १:७: हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरूले हाम्रो विश्वास वास्वतिक विश्वास हो भन्ने प्रमाण दिन्छन्; किनभने यी परीक्षाहरूद्वारा केवल मुखले 'प्रभु, प्रभु' भन्नेहरू उखेलिन्छन् ।

ख) २ कोरिन्थी १:४: हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरूले हामीजस्तै परीक्षामा परेकाहरूलाई ढाडस र सान्त्वना दिनका निम्ति हामीलाई सक्षम तुल्याउँछन् ।

ग) रोमी ५:३: हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरूले हाम्रो चरित्रमा सहनशीलताजस्तै असल सद्गुणहरू पैदा गर्नमा मद्दत पुऱ्याउँछन् ।

घ) प्रेरित ४:२९, ५:२७-२९ र ८:३-४: हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरूले हामीमा सुसामाचार फैलाउने जोश र उमङ बढाउँछन् ।

ङ) अय्यूब २३:१०: हाम्रो जीवनमाथि आइपर्ने परीक्षाहरूले हाम्रो जीवनमा जे धातु होइन, तर काम नलाग्ने कीटरूपी मैला हुन्छ, त्यो निकाल्न सहायता गर्छन् ।

१ थेस्सलोनिकी ३:५: प्रेरित पावलले एक र दुई पदमा लेखेको कुरा यहाँ फेरि दोहोर्‍याउँछन् । तिनका निम्ति अभै ढिलो गर्न असह्य थियो । यसकारण तिनले तिमोथीलाई पठाइहाले । यी आँधीको सामना गरेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको हालत के थियो होला, सो तिनले जान्न चाहेका थिए । के शैतानले उनीहरूलाई छल्ल्न सक्यो कि, र यस सतावटबाट केही आराम पाउन उनीहरूले ख्रीष्ट येशूका निम्ति आफ्नो बल्दो साक्षी कायम राखेनन् कि ? तिनलाई पूरा चिन्ता लागिरहेको थियो । अनि कुरा साँचो पनि हो: व्यक्तिगत सुविधाका निम्ति ख्रीष्ट येशूप्रतिको निष्ठा साटिदिने अनि मुकुट पाउन क्रूसको बाटो होइन, तर चोरबाटो अपनाउने परीक्षा जहिले पनि जारी रहन्छ । हामीमध्ये को होला, जसले यस प्रकारको प्रार्थना गर्नुपर्दैन, जस्तै: 'प्रभु, चेलापनाको कष्ट र त्याग भोग्नु नपरोस् भन्ने हेतुले मैले बारम्बार उपायहरू खोजिरहेको यो मेरो पाप मलाई क्षमा गर्नुहोस् ! आजदेखि तपाईंको साथमा हिँड्न जेजति मूल्य चुकाउनु किन नपरोस्, यसो गर्न मलाई शक्ति दिनुहोस् !'

शैतान यी पवित्र जनहरूलाई फसाएर उनीहरूको विश्वास त्याग्न लाउन सफल भएमा पावलको विचारमा, तिनको परिश्रम व्यर्थ हुने-थियो ।

१ थेस्सलोनिकी ३:६: यी थेस्सलोनिकीहरूलाई भेटेपछि तिमोथी कोरिन्थमा फर्केर आए र उनीहरूको विषयमा पावललाई असल खबर सुनाए । सर्वप्रथम, उनले पावललाई उनीहरूको विश्वास र प्रेमको विषयमा आश्वासन दिन सके । उनीहरू ख्रीष्टीय विश्वासका शिक्षाहरूमा

अडिग र सुदृढ़ थिए, साथै उनीहरूमा प्रेम थियो। त्यो उच्च सद्गुण उनीहरूमा देखा पर्यो। विश्वासको वास्तविकताको कसी सदैव यो हो: धर्मशास्त्रसम्मत ख्रीष्टीय विश्वासको सार स्वीकार गर्नुको साथसाथै आफ्नो यो विश्वास प्रेमद्वारा प्रकट हुनुपर्छ। किनकि साँचो विश्वास प्रेमद्वारा काम गर्ने विश्वास हो (गलाती ५:६)। प्रभु येशूमाथि राखिएको हाम्रो विश्वास र सबै पवित्र जनहरूप्रति हाम्रो प्रेम हुनुपर्छ (एफेसी १:१५)।

तिमोथीले आफ्नो खबरमा थेस्सलोनिकीहरूको विश्वास र प्रेमको कुरा गरे, तर उनीहरूको आशाको विषयमा उनी किन चुप रहे? के शैतानले ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको सम्बन्धमा उनीहरूको निश्चित आशा हल्लाउन सक्यो कि? यसो हुन सम्भव देखिन्छ। यस विषयमा श्री विलियम लिन्कल्ले यसो भनेका छन्:

‘शैतानले प्रभु येशूको दोस्रो आगमनको शिक्षा घृणा गर्छ; किनभने हाम्रो जीवनमा यस शिक्षाको ठूलो शक्ति छ भनी त्यसले जान्दछ।’

उनीहरूको आशामा केही कमी थियो भने पावलले अवश्य यस आशा दिलाउने पत्रद्वारा उनीहरूको यो कमी पूर्ति गरेका छन्।

तिमोथीको खबरमा अर्को बुँदा पनि थियो। थेस्सलोनिकीहरूले प्रेरित पावल र तिनका साथीहरूको न्यानो सम्भ्रना गरे, अनि पावल, सिलास र तिमोथीसित भेट्ने तीव्र चाहना गरे। पावलको टोलीमा पनि उनीहरूसित चाँडै भेट्ने त्यही उत्कट इच्छा थियो।

१ थेस्सलोनिकी ३:७: पावलको मन ताजा भयो; किनकि ‘तिर्खाएको मनको निम्ति चिसो पानी जस्तो हुन्छ, टाढो देशबाट आएको शुभ खबर पनि त्यस्तै हुन्छ’ (हितोपदेश २५:२५)। तिनको सबै कष्ट र दुःखमा तिनले उनीहरूको विश्वासद्वारा ठूलो सान्त्वना पाए।

१ थेस्सलोनिकी ३:८: उत्साहित भएका पावलले घोषणा गर्छन्: ‘किनकि अब हामी जिउँछौं, तिमीहरू प्रभुमा स्थिर भई खडा हुन्छौं भने।’ उनीहरूको हालखबर नसुनिएको अवस्था पावलका निम्ति मृत्युसरहको अनुभव थियो। तर अहिले उनीहरूको कुशलक्षेम सुन्नेबित्तिकै तिनमा

जीवन फर्क्यो । अहह, परमेश्वरको महान् सेवकको निःस्वार्थ समर्पणको विषयमा यस प्रकारको टिकाटिप्पणी पढ्न पाउनु कति अद्भुत छ !

१ थेस्सलोनिकी ३:९: परमेश्वरप्रति पावलको हृदय कृतज्ञताले भरिएको थियो, यसको निम्ति साध्यै छैन । तिनको कचौरा आनन्दले पोखिएको छ । अनि परमेश्वरको उपस्थितिमा यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको हरेक सम्भनामा तिनको कचौरा आनन्दले पोखिन्थ्यो ।

१ थेस्सलोनिकी ३:१०: पावलको प्रार्थनाको जीवन कस्तो थियो ? तिनले बेला-बेलामा मात्र होइन, तर रातदिन प्रार्थना गर्थे; यो तिनको आदत थियो । 'खुबै प्रार्थना गर्नु' भन्नाले तिनले बोभसित र जोशसित प्रार्थना गर्ने गर्थे । तिनको प्रार्थनाको विषय सुस्पष्ट हुन्थ्यो: 'तिमीहरूको अनुहार देख्न पाऔं' भनेर । अनि तिनको प्रार्थनाको उद्देश्य परोपकारी र निस्वार्थ थियो, जस्तै: 'तिमीहरूको विश्वासमा जे घटी छ, सो पूरा गर्न पाऔं !'

च) १ थेस्सलोनिकी ३:११-१३: थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूका निम्ति पावलको विशेष प्रार्थना के थियो ?

१ थेस्सलोनिकी ३:११: यस अध्यायको अन्तमा पावलको प्रार्थना थेस्सलोनिकामा फर्कन पाउने विषयमा, साथै उनीहरूमा प्रेम बढोस् र भन् प्रशस्त होस् भनेर यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको प्रेमको विकासमा केन्द्रित थियो । तिनले आफ्नो विन्ती हाम्रा परमेश्वर र पिता अनि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको सामु टक्राए । यहाँ व्याकरणको कुरा आयो: यस वाक्यमा कर्ताहरू दुईजना हुनुहुन्छ भने यसको क्रियापद एकवचनमा छ । यस प्रकारको शब्द-प्रयोगबाट ख्रीष्ट येशूको परमेश्वरत्व सङ्केत गरिएको छ, साथै त्रिएक परमेश्वरको बीचको एकताको एक फलक देखिन्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ३:१२: यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूमा प्रेम नभएको होइन । भर्खर उनीहरूमा साँचो ख्रीष्टीय प्रेम छ र उनीहरूले त्यो प्रेम दर्साए भन्ने सम्बन्धमा उनीहरूको सहानुभूति गरिएको थियो । तर

उनीहरूमा प्रेमको विकाश गर्ने ठाउँ अझै पनि रहिरहेको थियो । यसकारण पावलले उनीहरूका निम्ति यसो गरेर प्रार्थना गरे: 'प्रभुले तिमीहरूलाई ... प्रेममा बढाइदिऊन् र भरपूर पारिदिऊन्।' किनकि उनीहरूको प्रेमको परिमाण बढ्नु थियो । उनीहरूको प्रेमले सङ्गी-विश्वासीहरूलाई र सबै मानिसहरूलाई अर्थात् आफ्ना शत्रुहरूलाई समेत अँगाल्नुपर्थ्यो । 'जसरी हामी तिमीहरूलाई प्रेम गर्छौं, त्यसरी नै ...'; यसर्थ प्रभुका यी प्रेरितहरू आफै यस प्रेमको उदाहरण र नमुना बसे ।

१ थेस्सलोनिकी ३:१३: यस जीवनमा प्रेम गर्ने मानिस पछि परलोकमा निर्दोष ठहरिनेछ । हामीले एक-अर्कालाई प्रेम गर्छौं भने, अँ, सबै मानिसहरूलाई प्रेम गर्छौं भने हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट आफ्ना सबै पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुँदा हामी आफ्ना परमेश्वरको सामु पवित्रतामा निर्दोष भई उभिन सक्नेछौं; किनभने प्रेम गर्नेले व्यवस्था पूरा गर्छ (रोमी १३:८ र याकूब २:८) ।

एकजना अज्ञात भाइले पावलको यस प्रार्थनाको भावअनुवाद यस प्रकारले गरेका छन्: 'प्रभु येशूले तिमीहरूलाई अरू मानिसहरूको भलाइका निम्ति आफ्नो जीवन बढी र भन् बढी खर्च गर्न सक्षम तुल्याइदिऊन्, यस हेतुले कि उहाँले तिमीहरूलाई वर्तमान समयमा ख्रीष्टीय सुचरित्रमा यहाँसम्म स्थापित गर्नुन्, कि तिमीहरूमाथि लगाइएको जुनसुकै आरोप सरासर भूट ठहरिएको होस् ।'

दुई अध्यायमा हामीले ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनका विभिन्न अवस्था र चरणहरू देख्न पायौं, जस्तै: त्यसको शुरु, त्यसको घटना-क्रम, प्रभु येशूको महिमित देखा-पराइ र त्यस आगमनको चरमबिन्दु । अनि १ थेस्सलोनिकी ३:१३ पदमा यसको तेस्रो चरण अर्थात् प्रभु येशूको महिमित देखा-पराइ यस प्रकारले व्यक्त गरिएको छ: 'हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट सबै पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुँदा' । यसो हो भने यस अवस्थामा ख्रीष्टको न्यायआसनको कुरा स्वर्गमा सुसम्पन्न भइसकेको हुनुपर्छ, अनि पवित्र जनहरूले आ-आफ्ना इनामहरू प्राप्त गरेका हुनुपर्छ । तर उनीहरूले प्राप्त गरेका यी इनामहरू के-के हुन्, सो कुरा त्यस बेलामा

मात्र सबै मानिसहरूकहाँ प्रकट हुनेछ, जब मुक्तिदाता प्रभु राजाहरूका महाराजा र प्रभुहरूका परमप्रभु भई यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ ।

अनि उहाँको साथमा आउने पवित्र जनहरू को हुन् त ? यी पवित्र जनहरू ती ख्रीष्ट-विश्वासीहरू हुन्, जो केही समयभन्दा अघि आकाशमा उठाइलगिएका थिए (१ थेस्सलोनिकी ४:१४); यो सम्भव देखिन्छ । कतिजनाको विचारमा यी पवित्र जनहरू स्वर्गदूतहरू हुन् । तर श्री मार्विन भिन्सेन्टले के भनेका छन् भने, यसको सन्दर्भ परमेश्वरका पवित्र, महिमित जनहरू हुन् । यस पत्रमा स्वर्गदूतको एउटै कुरा पनि छैन । तर यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूलाई समस्या दिएको विषयसित नजिकको सम्बन्ध राख्ने यी महिमित विश्वासीहरू हुन् । तर श्री भिन्सेन्टको यो तर्क यस प्रकारले स्पष्ट पारिएको छ:

‘प्रभु येशूको दोस्रो आगमनमा स्वर्गदूतहरूले कुनै भूमिका खेल्दैनन् भन्ने कुरा मैले भनेको होइनँ, किनभने पावलले २ थेस्सलोनिकी १:७ पदमा बताएअनुसार आफ्ना सामर्थी दूतहरूको साथमा प्रभु येशूको आगमन हुनेछ ।’ 10)

खण्ड ३) १ थेस्सलोनिकी ४:१-५:२२:

पावलका व्यावहारिक अर्तीहरू

क) १ थेस्सलोनिकी ४:१-८: परमेश्वरको इच्छाअनुसारको पवित्रता कस्तो हुनुपर्छ ?

१ थेस्सलोनिकी ४:१: 'अन्तमा' भन्ने शब्दले पावल यस पत्रको अन्त्य आएको सङ्केत गर्दैन। धेरै पल्ट विषयवस्तु बदली गर्दा यो शब्द प्रयोग गरिएको छ; किनकि यहाँदेखि पावलले व्यावहारिक अर्तीहरू दिन लागेका छन्।

तीन अध्यायको अन्तमा हामीले यी तीनवटा प्रमुख शब्दहरू पढ्न पायौं: पवित्रता, प्रेम र प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमन। अनि यी तीनवटा शब्दहरूमा चार अध्यायका विषयवस्तुहरू आधारित छन्: क) १ थेस्सलोनिकी ४:१-८: पवित्रता; ख) १ थेस्सलोनिकी ४:९-१०: प्रेम; र ग) १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८: उहाँको आगमन। अनि १ थेस्सलोनिकी ४:११-१२ पदहरूमा अर्को चौथो विषयवस्तु उठ्छ: विश्वासीहरूले आफ्नो कामधन्दामा देखाउनुपर्ने परिश्रम।

चार अध्याय पवित्र चाल चल्ने आह्वानबाट शुरु भएको छ; किनकि ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको पवित्र चालले परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउँछ। अनि पवित्र जनहरू आकाशमा उठाइलगिने भलक दिएर यस अध्यायको अन्त हुन्छ। यसकारण सम्भव छ, कि पावलले यो कुरा लेख्दाखेरि हनोकको सम्झना गरे होलान्। यस अध्यायसित हनोकको जीवनमा भएका समानताहरू यस प्रकारका छन्:

क) हनोक परमेश्वरको साथसाथमा हिँड्थे (उत्पत्ति ५:२४^क) ।

ख) हनोकले परमेश्वरलाई खुशी पार्थे (हिब्रू ११:५^ख) । अनि ...

ग) हनोक उठाइलगाए (उत्पत्ती ५:२४^ख र हिब्रू ११:५^क) ।

प्रेरित पावलले यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको व्यावहारिक पवित्रताका निम्ति उनीहरूको सहनी गर्छन्, तर उनीहरूलाई यसमा सन्तोष नबस्ने, तर भन्-भन् उन्नति गर्ने आग्रह गर्छन् । पवित्रताचाहिँ प्राप्त सफलता सम्झिनुहुँदैन, तर यो नित्य अगाडि बढ्ने प्रक्रिया र कार्यक्रम हो ।

१ थेस्सलोनिकी ४:२: पावल उनीहरूसँग हुँदा प्रभु येशूको अधिकारमा घरिघरि उनीहरूलाई उनीहरूको व्यावहारिक पवित्रताद्वारा परमेश्वरलाई खुशी पार्ने आज्ञा गर्थे ।

१ थेस्सलोनिकी ४:३: आफ्ना जनहरूको सम्बन्धमा उनीहरूको पवित्रता परमेश्वरको इच्छा हो । पवित्र हुनु भनेको पवित्र कार्यका निम्ति अलग हुनु हो । एक प्रकारले, सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू प्रभुको सेवाका निम्ति संसारबाट अलग गरिएका छन् । तिनीहरूको ठहरअनुसार तिनीहरू पवित्र छन् । अनि उनीहरूको यस पवित्र ठहरमा केही थप सकिँदैन, त्यो सिद्ध र पूर्ण हुन्छ (१ कोरिन्थी १:२, हिब्रू १०:१०) । तर अर्को हिसाबले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफूलाई पवित्र पार्नुपर्छ । तिनीहरूले आफूलाई पापको हरेक प्रकारबाट अलग राख्नुपर्छ । अनि यो व्यावहारिक पवित्रता भनिन्छ, जसको क्रम नित्य अधि बढ्दै जान्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु नहोउन्जेल अथवा प्रभु येशूको आगमन नहोउन्जेल यो पवित्र पार्ने क्रम अधि बढ्दै जानेछ । अनि १ थेस्सलोनिकी ४:३ पदमा यस प्रकारको व्यावहारिक पवित्रताको विषयमा कुरा गरिएको हो । (पवित्रीकरणको सम्बन्धमा तपाईंले १ थेस्सलोनिकी ५:२३ पदमा पेश गरिएको विस्तृत स्पष्टीकरण हेर्नुहोला ।)

पावलले उनीहरूलाई विशेष चेताउनी दिनुपर्ने पाप कुनै अनैतिक यौन-सम्बन्ध थियो, हुन सक्छ, परस्त्री-गमन वा परपुरुष-गमन थियो होला । अन्यजाति जगत्मा प्रमुख पापहरू यी हुन् । 'तिमीहरू

व्यवभिचारबाट अलग बस !' भन्ने कडा चेताउनी दिनु आजको दिनमा उत्तिकै आवश्यक छ, जति पहिलो शताब्दीको मण्डलीमा आवश्यक परेको थियो ।

१ थेस्सलोनिकी ४:४: पवित्रता र आदरको साथ आफ्नो पात्रलाई प्राप्त गर्नुचाहिँ हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति उसको इसाई जीवनको पाठ्यक्रम हो । यहाँ पात्र भन्ने शब्दको अर्थ दुई प्रकारको हुन सक्छ: कि त यसको अर्थ आफ्नी पत्नी हो, कि त आफ्नो शरीर हो । १ पत्रस ३:७ पदमा यही शब्द पत्नीका निम्ति र २ कोरिन्थी ४:७ पदमा 'माटोको भाँडा' भनेर यो शब्द आफ्नो शरीरका निम्ति प्रयोग गरिएको छ ।

यसकारण यस पदका अनुवादहरू पनि फरक-फरक निस्कन्छन्, जस्तै आर.एस.वी.को अनुवादअनुसार 'तिमीहरू हरेकले कसरी पवित्रता र आदरको साथ आ-आफ्नी पत्नीलाई विवाह गर्न जान !' भनिएको छ भने एन.ई.वी. अनुसार 'तिमीहरू हरेकले त्यसलाई पवित्र पार्न र त्यसको आदर गर्न आ-आफ्नो शरीरमाथि प्रभुत्व चलाउन सिक्नुपर्छ !' भएको हो ।

यस पदको सन्दर्भले यस 'पात्र' भन्ने शब्दको अर्थ दिनु हुन्छ भने, यसको अर्थ 'पत्नी' नै हो । अनि यस पदको शिक्षा यस प्रकारको छ: उनीहरू हरेकले आफ्नी पत्नीलाई सम्मान गर्नुपर्छ र उसप्रति शालीन व्यवहार देखाउनुपर्छ; यसर्थ विवाहको सम्बन्धमा कुनै प्रकारको बेइमानी गर्नुहुँदैन । मानिस-जातिका निम्ति एक-विवाह परमेश्वरको इच्छा हो; यस पदले यो धारणा सुदृढ पार्छ (१ कोरिन्थी ७:२) ।

१ थेस्सलोनिकी ४:५: विवाहको सम्बन्धमा इसाई-धारणा भक्तिहीन मानिसहरूको धारणाभन्दा धेरै फरक छ, जसरी एकजना टिप्पणीकारले यसो भनेका छन्:

'जब लूका १३:१३ पदमा प्रभु येशूले एउटी कुप्री स्त्रीमाथि आफ्ना हातहरू राख्नुभयो, तब त्यो कुप्री स्त्री सीधा भएकी थिई; तर जब अन्यजातिको कुनै मानिसले कुनै स्त्रीलाई छुन्छ, तब त्यो स्त्री कुप्री हुन्छे ।'

अन्यजातिका मानिसहरूले यौनक्रियामा आफ्नो कुइच्छाको प्रबल वासना तृप्त पार्ने उपाय देख्छन् । अनि तिनीहरूको विचारमा, पातिव्रत र पालीव्रत एउटा कमजोरी हो; अनि तिनीहरूले विवाहको सम्बन्ध आफ्नो पाप वैध तुल्याउने माध्यम ठान्छन् । तिनीहरूको बोली अश्लील छ; मन्दिरका भित्ताहरूभरि फोहोरी-फोहोरी कुराहरू कोरिएका छन् । तिनीहरू आफ्नो लाजभाँडमा घमण्ड गर्छन् ।

१ थेस्सलोनिकी ४:६: व्यभिचार गर्नेले पवित्र आत्माको विरोधमा पाप गर्छ (१ कोरिन्थी ६:१९) । जसले व्यभिचार गर्छ, त्यसले आफ्नो शरीरको विरोधमा पाप गर्छ (१ कोरिन्थी ६:१८) । जसले व्यभिचार गर्छ, त्यसले अरू मानिसहरूको विरोधमा पाप गर्छ । यसकारण पावलले यस विषयमा यो आदेश थपिदिन्छन्: 'यस विषयमा कोही पनि हृददेखि बाहिर जानुहुँदैन र आफ्नो भाइलाई ठगनुहुँदैन ।'

अर्को शब्दले भन्न हो भने, वैवाहिक सीमा नाघेर अर्को मानिसकी स्वास्नीको दिल चोरेर आफ्नो भाइलाई ठगनुहुँदैन । ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति विवाह उसका निम्ति निर्धारित गरिएको सीमा हो, जुन सीमा उसले कुनै हालतमा पनि नाघ्न पाउँदैन । ठिक्कै छ, वर्तमान समयको थाना-कचहरीमा यस प्रकारका अपराधहरूको लागि दण्ड नदिइएला; तर 'यस्ता कुराहरूको विषयमा बदला दिनुहुनेचाहिँ प्रभु आफै हुनुहुन्छ ।' यौनको सम्बन्धमा गरिएका पापहरूले वर्तमान समयमा मानिसहरूको जीवनमा शारीरिक र मानसिक गडबडीहरू ल्याउँछन्, तर यी पापहरूका अनन्त दण्डरूपी प्रतिफलहरूको तुलनामा यो केही पनि होइन । हाय त्यस मानिसलाई, जसले आफ्ना पापहरू मानिलिएको छैन, र जसका पापहरू क्षमा भएका छैनन् ! यस विषयमा पावलले यी थेस्सलोनिकीहरूलाई अधिवाट चेताउनी दिए ।

उन्नाइसौं शताब्दीमा सबैभन्दा प्रतिभाशाली ब्रिटिश लेखक व्यभिचारमा फसे, अनि जेलमा र शर्ममा तिनको जीवन अन्त भयो । यस सम्बन्धमा तिनले यसो लेखेका थिए:

‘देवताहरूले मलाई नदिएको कुनचाहिँ कुरा थियो ? तिनीहरूले मलाई प्रायः सबै थोकहरू दिए । तर म फसें, धेरै समयसम्म बेहोशी कामुकतामा आसक्त भएँ । ... । उच्च स्थानहरूमा बस्दा-बस्दै वाक्क भएर नौलो-नौलो अनुभूतिको खोजीमा जानी-बुझी म पापको गहिराइमा पुगें र पतित भएँ । ... । अरू मानिसहरूको जीवनको विषयमा के वास्ता, मैले यस सम्बन्धमा ठूलो लापरवाही गरेँ । जहाँ-जहाँ मलाई इच्छा लाग्थ्यो, त्यहाँ-त्यहाँ मैले भोग-विलास पूरा गर्थेँ, र अधि बढ्थेँ । साधारण दिनका साना-तिना कामकुराहरूले चरित्र बनाउने-बिगार्ने काम गर्छन् भन्ने कुरा मैले भुलेको थिएँ । तर गुप्तमा गरिएको पाप एकदिन घरको धरीबाट कराउँछ-कराउँछ । म आफ्नो जीवनको मालिक हुन छोडें; तर यो कुरा मलाई थाहै थिएन । मैले भोगविलासलाई मलाई राज्य गर्न दिएँ; अन्तमा मेरो भयानक शर्म र ठूलो बदनाम भयो ।’ 11)

उक्त लेखकले अरू मानिसहरूको जीवनको विषयमा लापरवाही गरे; अथवा पावलको शब्दमा भन्नु हो भने, यिनले यस विषयमा अपराध गरेर आफ्नो भाइलाई ठगिदिए, उसको अन्याय गरे ।

१ थेस्सलोनिकी ४:७: परमेश्वरले हामीलाई अशुद्धताका निम्ति होइन, तर पवित्र र शुद्ध जीवन जिउनका निम्ति बोलाउनुभयो । उहाँले हामीलाई भ्रष्टाचारको मलकुण्डबाट बोलाउनुभयो, र हामीलाई अलि-अलि गर्दै उहाँको रूपमा परिवर्तन गराउने प्रक्रिया शुरु गर्नुभयो, जुन प्रक्रिया हाम्रो जीवनभरि जारी रहन्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ४:८: जसले यो शिक्षा तुच्छ ठान्छ, त्यसले पावलजस्ता मानिसको शिक्षा होइन, तर परमेश्वरको शिक्षा पो तुच्छ ठान्छ, जसले चाहिँ हामीलाई आफ्ना पवित्र आत्मा दिनुभएको छ¹²⁾ । त्यस्तो मानिसले परमेश्वरको आज्ञाको विरोध गर्छ, उहाँको अनादर गर्छ, उहाँलाई अवहेलना गर्छ र उहाँलाई इन्कार गर्छ । उहाँले हामीलाई आफ्नो आत्मा दिनुभएको छ, जो पवित्र हुनुहुन्छ । यहाँको जोड यसैमा छ । यसकारण यो प्रश्न उठ्छ: जुन मानिसभित्र पवित्र आत्माले वास गर्नुभएको छ, त्यस मानिसले यौनको सम्बन्धमा कसरी पाप गर्न सक्छ, यस्तो नीच पापबाट कसरी आनन्द उठाउन सक्छ ?

यस अनुच्छेदमा त्रिएक परमेश्वरको एक-एक व्यक्तिको नाम लिइएको कुरा तपाईंले याद गर्नुहोला । १ थेस्सलोनिकी ४:३ पदमा पिताको विषयमा, ४:२ पदमा पुत्रको विषयमा र ४:८ पदमा पवित्र आत्माको विषयमा लेखिएको छ । त्रिएक परमेश्वरको एक-एक व्यक्ति ख्रीष्ट-विश्वासीको पवित्रीकरणमा चासो लिनुभएको र भाग लिनु-भएको – यो कत्रो अद्भुत विचार !

अब विषयवस्तु बदलिन्छ । १ थेस्सलोनिकी ४:१-८ पदको खण्डको विषयवस्तु भोगविलास थियो भने अहिले यसको विषयचाहिँ प्रेम हो (१ थेस्सलोनिकी ४:९-१२) । अनि व्यभिचारबाट पर बस्ने अर्तीको ठाउँमा प्रेममा प्रशस्त हुँदै जाने अर्ती आउँछ ।

ख) १ थेस्सलोनिकी ४:९-१०: अरूको विषयमा विचार गर्ने प्रेम कस्तो छ ?

१ थेस्सलोनिकी ४:९: ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आ-आफ्नो शरीरमा लगाम लगाउनुपर्छ, र आत्मसंयमी हुनुपर्छ । तर उनीहरूसँग प्रभुमा आफ्ना दाजुभाइहरूलाई प्रेम गर्ने हृदय पनि हुनुपर्छ । अन्यजाति जगत्लाई चिनाउने शब्द पाप हो भने इसाईधर्मकाहरूलाई प्रेमले चिनिन्छ । उनीहरूको चिनारी आपसी प्रेम हो ।

यी थेस्सलोनिकीहरूलाई प्रेमको विषयमा लेख्नु दरकार थिएन; किनभने उनीहरूचाहिँ आफ्ना दाजुभाइहरूलाई प्रेम गर्ने विषयमा परमेश्वरद्वारा शिक्षा प्राप्त मानिसहरू थिए । एक त उनीहरूमा यसको विषयमा ईश्वरीय सहज-बोध थियो (१ यूहन्ना २:२० र २७), साथै उनीहरूले इसाई शिक्षा पाएका थिए । म्यासिडोनियाका सबै विश्वासी-हरूलाई प्रेम गरेर यी थेस्सलोनिकाका विश्वासीहरू उदाहरणीय थिए । त्यसका निम्ति उनीहरूको सराहना गरेर पावलले उनीहरूलाई सदा स्मरण गर्नु योग्य तुल्याए ।

१ थेस्सलोनिकी ४:१०: अघि हामीले भनिसक्यौं: भाइ-भाइको बीचको प्रेम प्राप्त सफलता सम्भन्धु भूल हो; तर भ्रातृप्रेम गर्नमा आफ्नो

नित्य प्रयास हामीले जारी राख्नुपर्छ । यसकारण पावलले यी विश्वासी-हुरूलाई के अर्ती दिन्छन् भने, उनीहरू आपसमा प्रेम गर्ने सिलसिलामा भन्-भन् बढ्दै जाऊन् ।

दाजुभाइहरूलाई प्रेम गर्नु किन यति महत्त्वपूर्ण हुन्छ ? किनभने जहाँ प्रेम छ, त्यहाँ एकता हुन्छ; अनि जहाँ एकता हुन्छ, त्यहाँ प्रभुको आशिष पनि हुन्छ (भजन १३३:१ र ३) ।

ग) १ थेस्सलोनिकी ४:११-१२: बाहिरकाहरूलाई आक्रषण गर्ने जीवन कस्तो छ ?

१ थेस्सलोनिकी ४:११: पावलले यी पवित्र जनहरूलाई तीनवटा कुरा आफ्नो लक्ष्य बनाउने उत्साह दिन्छन् । आजभोलिको भाषामा भन्नु हो भने यी तीनवटा आज्ञाहरू यस प्रकारका छन्:

क) 'लोकप्रसिद्ध हुन नखोज ! साना, नगण्य र नचिनिएकोमा सन्तुष्ट रहो ! ख्रीष्टको अमूल्य प्रेम-पात्र हुन पाएकोमा खुशी होओ !'

ख) 'अर्को मानिसको काममा हात नहाल, तर आफ्नो कामधन्दामा ध्यान देओ !'

ग) 'स्वपालित होओ, पराश्रयी नहोओ ! अरूको खर्चमा बाँचे, अरूको रस चुस्ने, अरूको सामु हात पसारुपर्ने भिखारी नहोओ !'

१ थेस्सलोनिकी ४:१२: ठिककै छ, हामी ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको बाटो हेरिरहने ख्रीष्ट-विश्वासी हौं; तर व्यावहारिक जीवनका कर्तव्यहरू पूरा नगर्नलाई हाम्रो कुनै छुट छैन । हामी नबिसौं: संसारका मानिसहरूले हामीलाई हेरिरहन्छन् ! हो, मानिसहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई हाम्रो जीवन हेरेरै मूल्याङ्कन गर्छन् । विश्वास नगर्ने मानिसहरूको सामु हाम्रो चाल शिष्टपूर्वक र इमानदार हुनुपर्छ । हामी आर्थिक रूपले आत्मनिर्भर र तिनीहरूबाट स्वतन्त्र हुनुपर्छ ।

घ) १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८ : ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सान्त्वना दिने आशा के हो ?

१ थेस्सलोनिकी ४:१३: मानिस मरेपछि के हुन्छ, सो सम्बन्धमा पुरानो नियमका विश्वासीहरूको ज्ञान सीमित र अधूरो थियो । तिनीहरूका निम्ति विश्वासी-अविश्वासी सबैको शरीररहित अवस्था 'शेओल'मा अर्थात् अधोलोकमा थियो ।

तिनीहरूको विचारमा, सबै मानिसहरू एकदिन मर्नुपर्छ; अनि संसारको अन्तमा सबै मरेकाहरू अन्तिम न्यायमा आफ्नो जीवनको लेखा दिन बौरिउठ्नुपर्छ । मार्थाले आफ्नो भाइ लाजरसको विषयमा यस प्रकारको अस्पष्ट धारणा व्यक्त गरिन्, जब तिनले प्रभु येशूलाई यसो भनिन्: 'हो, मलाई थाह छ, अन्तिम दिनमा, बौरिउठाइमा उनी बौरिउठ्नेछन्' (यूहन्ना ११:२४) ।

तर प्रभु येशूले मृत्यु हटाइदिनुभयो र सुसमाचारद्वारा जीवन र अमरता ज्योतिमा ल्याउनुभएको छ (२ तिमोथी १:१०) । यसकारण हामी आज निश्चित जान्न सक्छौं: ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु हुनसाथ ऊ गएर ख्रीष्ट येशूको साथमा हुनेछ (२ कोरिन्थी ५:८, फिलिप्पी १:२१ र २३) । तर विश्वास नगर्ने मानिस मरेपछि अधोलोकमा हुनेछ (लूका १६:२२-२३) । सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू मर्नुपर्दैन, तर सबैजना बदली हुनेछन् (१ कोरिन्थी १५:५१) । अनि बौरिउठाइ एउटै मात्र होइन, तर बौरिउठाइहरू हुनेछन् भन्ने कुरा विदितै छ । किनभने ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलिनै क्षणमा विश्वासीहरू मात्र बौरिउठ्नेछन् (१ कोरिन्थी १५:२३ र १ थेस्सलोनिकी ४:१६) । तर अरू बाँकी मरेकाहरूचाहिँ ख्रीष्ट येशूको हजार वर्षको राज्यको अन्तमा बौरिउठ्नुपर्छ (प्रकाश २०:५) ।

जुन समयमा पावल पहिलो पल्ट थेस्सलोनिकामा पुगे, त्यस समयमा तिनले यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको विषयमा शिक्षा दिएका थिए, जस्तै: उहाँको महिमित आगमन र उहाँको हजार

वर्षको राज्य आदि कुराहरू। तर त्यस बेलादेखि समय बित्दै गयो, र मरिगएका पवित्र जनहरूको विषयमा उनीहरूको बीचमा प्रश्नहरू उठे। 'के यी विश्वासीहरूका शरीर अन्तिम दिनसम्म चिहानमा रहनेछन्?' 'के यिनीहरू ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन र उहाँको हजार वर्षको राज्यमा सहभागी हुनेछन् कि हुनेछैनन्?' उनीहरूका प्रश्नहरूको उत्तर दिँदै र उनीहरूका डरहरू शान्त पार्दै पावलले अब ख्रीष्ट येशूको आगमनका घटनाहरूको क्रम पेश गर्छन्, जुन क्रमअनुसार उहाँ आफ्ना जनहरूलाई लिन आउनुहुनेछ।

'तर हे भाइहरूो, तिमीहरू अनजान रहेका म चाहँदिनँ' भन्दै गर्दा पावलले जुन शब्द-सङ्केत प्रयोग गर्छन्, त्यही शब्द-सङ्केतद्वारा तिनले आफ्ना पाठकहरूलाई सचेत गराउन चाहन्छन्, मानौं तिनले केही महत्त्वपूर्ण जानकारी दिन लागिरहेका छन्। अनि तिनले दिन लागेको जानकारी 'सुतिजानेहरूको विषयमा' छ, अर्थात् मरिगएका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूसित सम्बन्धित छ। मरिगएका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका शरीरहरू सुत्छन्, तर उनीहरूको प्राण र आत्मा सुत्दैनन्। अनि सुत्नुचाहिँ मर्नुको उचित परिभाषा हो; किनभने मरेको मानिस सुतिरहेको देखिन्छ। कब्रिस्तानका निम्ति प्रयोग गरिएको 'सेमट्री' भन्ने अङ्ग्रेजी शब्दको अर्थ सुत्ने ठाउँ हो। मृत्युका निम्ति सुत्नु एउटा सर्वमान्य उपमा वा दृष्टान्त हो; किनभने राति सुत्दा हामी मृत्युको सङ्केतात्मक प्रदर्शन र बिहान उठ्दा बौरिउठ्ने सङ्केतात्मक प्रदर्शन गर्छौं।

तर पवित्र बाइबलको शिक्षाअनुसार मानिसको मृत्यु भएपछि उसको आत्मा सुत्दैन। यहाँ धनी मानिस र लाजरसको कुरा आयो: दुवैजना मरेपछि होशमै थिए (लूका १६:१९-३१)। अनि जब कुनै ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु हुन्छ, तब ऊ प्रभुको साथमा रहनेछ (२ कोरिन्थी ५:८)। पावलले आफ्नो मृत्युमा के लाभ देखे भने, तिनका निम्ति मर्नुचाहिँ ख्रीष्टसँग रहनु थियो (फिलिप्पी १:२१ र २३); अनि त्यो तिनको शब्दमा 'अति नै राम्रो थियो।' तिनको मृत्यु भएपछि तिनको आत्मा सुत्यो भने यसो भन्न कहाँ मिल्थ्यो र?

बाइबलको शिक्षाअनुसार मानिसको मृत्युमा उसको अस्तित्व मेट्दैन । मृत्युमा सबै शेष हुँदैन । तर ख्रीष्ट-विश्वासीले अनन्त जीवन उपभोग गर्नेछ (मर्कूस १०:३०); अनि विश्वास नगर्ने मानिसले अनन्त दण्ड भोग्नेछ (मर्कूस ९:४८; प्रकाश १४:११) ।

पवित्र जनहरूको मृत्युको सम्बन्धमा प्रेरित पावलले के भन्छन् भने, उनीहरूको मृत्यु भएकोमा हामी निराश र शोकमा डुब्नुपर्दैन । शोक त गरिन्छ; किनभने प्रभु येशूले पनि लाजरसको चिहानको सामु आँसुहरू बहाउनुभयो, यद्यपि थोरै समयभित्र उहाँले तिनलाई बौराएर उठाउनुहुनेछ भन्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो (यूहन्ना ११:३५-४४) । तर हामीले पूरा हताश भएको शोक गर्नुहुँदैन, तिनीहरूले जस्तै, जसको स्वर्गको आशा हुँदैन, जसको फेरि भेट्ने उज्ज्वल भविष्य हुँदैन, तर जससँग केवल न्यायमा पर्ने डर हुन्छ ।

‘अरू आशा नहुनेहरू’ भन्ने उप-वाक्यले मलाई त्यस मराउको सम्भना दिलाउँछ, जुन मराउमा मृतकका शोकित आफन्तहरू मुक्ति नपाई मरेकी बहिनीको कफिनको वरिपरि भुम्मिए, जुन शोकातुर हुनेहरूले ‘अहह, अहह, मेरी, मेरी’ भन्दै विलाप गरिरहेका थिए । म ती आशा नहुनेहरूको शोकले पूर्ण यो मार्मिक दृश्य कहिल्यै भुल्ल सक्दिनँ ।

१ थेस्सलोनिकी ४:१४: प्रभु येशूको बौरिउठाइ ख्रीष्ट-विश्वासी-हरूको आशाको सत्आधार हो । प्रभु येशू मर्नुभएको र बौरिउठ्नुभएको कुरा हामी विश्वास गर्छौं । ठीक त्यस्तै, येशूमा सुत्नेहरू बौराइनेछन् र उहाँको दोस्रो आगमनमा सहभागी हुनेछन् भनी हामी विश्वास गर्छौं । ‘किनकि जसरी आदममा सबैजना मर्छन्, त्यसरी नै ख्रीष्टमा सबैजना जिउँदो पारिनेछन्’ (१ कोरिन्थी १५:२२) । प्रभु येशूको बौरिउठाइ हाम्रो बौरिउठाइको बन्धकरूपी बैना र सबुत हो ।

‘येशूमा सुत्नेहरू’ भन्ने शब्दहरूमा तपाईंले ध्यान दिन नभुल्लुहोला, जसको अर्थ अक्षरशः अनुवाद ‘येशूद्वारा सुत्नेहरू’ हो । मृत्यु हुँदा हाम्रा आत्माहरूलाई प्रेम गर्ने प्रेमीले आफ्ना प्रिय जनहरूका शरीरहरूलाई सुत्न र मीठो निद्रा पो दिनुभएको ज्ञानले हामीलाई मृत्युको त्रासबाट मुक्त गर्छ ।

ख्रीष्ट येशूमा मरेकाहरूको विषयमा हामी ढुक्क हुन्छौं; किनभने परमेश्वरले तिनीहरूलाई उहाँको साथमा ल्याउनुहुनेछ । यस वाक्यको अर्थ हामीले दुई प्रकारले बुझ्न सक्छौं:

क) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा परमेश्वरले यी मरेका विश्वासीहरूका शरीरहरू बौराएर उठाउनुहुनेछ र प्रभु येशूको साथमा स्वर्गमा फर्काएर लानुहुनेछ ।

अथवा,

ख) जब ख्रीष्ट येशू यस पृथ्वीमा राज्य गर्न आउनुहुनेछ, तब परमेश्वरले उहाँको साथमा विश्वासमा मरेकाहरूलाई फर्काएर ल्याउनुहुनेछ । अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, प्रेरित पावलले यहाँ के भन्न खोजेका छन् भने: 'यी मरेका विश्वासीहरूको विषयमा सुर्ता नगर ल; तिनीहरू आउँदो राज्यको महिमाबाट वञ्चित हुनेछैनन् । प्रभु येशू ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ फर्केर आउनुहुनेछ, तब परमेश्वरले तिनीहरूलाई उहाँको साथमा फर्काएर ल्याउनुहुनेछ ।' यस दोस्रो व्याख्याको अर्थ अधिमान्य धारणा हो ।

तर यो कसरी सम्भव छ ? तिनीहरूका शरीरहरू अहिले चिहानमा पडिरहेका छन् । तब यी विश्वासीहरू कसरी प्रभु येशूको साथमा फर्केर आउन सक्नेछन् त ? यस प्रश्नको उत्तर हामीले १ थेस्सलोनिकी ४:१५ - १७ पदहरूमा पाउँछौं । किनभने ख्रीष्ट येशू आफ्नो राज्य स्थापित गर्न आउनुभन्दा अघि उहाँ आफ्ना जनहरूलाई साथमा स्वर्गको घरमा लैजान आउनुहुनेछ । अनि त्यसपछि केही समय बितेपछि उहाँ उनीहरूको साथमा फर्केर आउनुहुनेछ ।

१ थेस्सलोनिकी ४:१५: पावलले यो कुरा कसरी जान्न सके त ? तिनी आफैले यस प्रश्नको उत्तर यसो दिन्छन्: 'प्रभुको वचनद्वारा हामी तिमीहरूलाई यो भन्छौं ।' तिनले यसको विषयमा सीधा प्रभुबाट प्रकाश

पाए। तिनले यो प्रकाश कहिले र कसरी पाए, सो हामी जान्दैनौं। के तिनले एउटा दर्शन देखे? वा के तिनले एउटा वाणी सुने? अथवा के पवित्र आत्माले तिनलाई तिनको मनमा एउटा आभास दिनुभयो कि? जस्तो भए पनि, यो अकाट्य सत्यता त्यस बेलासम्म जात्रमा आएको थिएन।

तिनी कुरा स्पष्ट पाउँ जान्छन्। जब ख्रीष्ट येशू फर्केर आउनुहुनेछ, तब जीवित पवित्र जनहरूले प्रभुमा सुतिरहेका पवित्र जनहरूलाई उछिन्न पाउनेछैनन्।

यस पदमा पावलले आफ्नो विषयमा 'ख्रीष्टको आगमनमा जीवित रहिरहेकाहरूमध्ये एकजना मै हुँ' भन्छन् (१ कोरिन्थी १५:५१-५२)। तर २ कोरिन्थी ४:१४ र ५:१ पदअनुसार तिनले बौरिउठ्नेहरूको बीचमा आफ्नो स्थान लिएका छन्। तब यसबाट हाम्रा निम्ति सुस्पष्ट निष्कर्ष के हो त? हामी तत्कालै अर्थात् जुनसुकै क्षणमा आउन सक्नुहुने प्रभुको बाटो हेरेर जिउनुपर्छ, तर हाम्रो निम्ति मृत्युमार्फत स्वर्ग पुग्ने सम्भावना पनि जारी रहेको महसुस गर्नुपर्छ; हाम्रो बोलावट यो पनि हुन सक्छ।

१ थेस्सलोनिकी ४:१६: आफ्ना पवित्र जनहरूका निम्ति आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको आगमनको घटना-क्रम यहाँ दिइएको छ।

क) प्रभु आफैँ स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ। उहाँले कुनै स्वर्गदूतलाई पठाउनुहुन्न रहेछ, तर उहाँ आफैँ आउनुहुनेछ।

ख) आज्ञारूपी कौलासोसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र पमेश्वरको तुरहीको साथमा उहाँको आगमन हुनेछ। यी शब्दहरूको स्पष्टीकरण विभिन्न तरिकाले दिइएको छ, तर यी आज्ञा दिने आवाजहरूको विषयमा कुनै निर्णयात्मक कुरा भन्न सकिँदैन।

अ) कतिजनाको विचारमा, यो आज्ञारूपी कौलासोचाहिँ प्रभु येशूको कराउने आवाज हो, जुन आवाजसित उहाँले मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउनुहुनेछ (यूहन्ना ५:२५; यूहन्ना ११:४३-४४)। त्यही आवाजद्वारा जीवितहरू

पनि बदली हुनेछन् । तर श्री सी. एफ. होग्ग र श्री डब्ल्यू. ए. वाइनले यी कराउनेको आवाज प्रधान स्वर्गदूतको आवाजको अर्थ दिन्छन् ।

आ) ती प्रधान स्वर्गदूतको आवाज माइकलको आवाज हो, जसले सामान्य धाराणाअनुसार यसरी नै पुरानो नियमका पवित्र जनहरूलाई भेला पार्नेछन् । ती स्वर्गदूतको नजिकको सम्बन्ध इस्राएली जातिसित छ (दानियल १२:१; यहूदा १:९; प्रकाश १२:४-७) ।

अरूको विचारअनुसार यस आवाजले इस्राएली जातिलाई जागृत गराउँछ । अनि अर्को धारणा पनि छ: ती प्रधान स्वर्गदूतले आफ्नो आवाजद्वारा अरू स्वर्गदूत-हरूलाई सैनिक मार्गरक्षक टोलीको रूपमा भेला पार्नेछन्, जुन मार्गरक्षक टोलीले प्रभु येशू र उहाँका पवित्र जन-हरूलाई शत्रुको इलाकाबाट स्वर्ग नपुगेसम्म रक्षा गर्छन् (लूका १६:२२) ।

इ) अनि परमेश्वरको तुरहीचाहिँ ? यो तुरही र १ कोरिन्थी १५:५२ पदको आखिरी तुरही एउटै हो । यो तुरही ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणसित सम्बन्धित छ, जसको आवाजमा मरेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरू बौरि-उठ्नेछन् । यस तुरहीले पवित्र जनहरूलाई अनन्त आशिष प्राप्त गर्न बोलाउनेछ ।

तर यस तुरहीको विषयमा अलमलिनहुँदैन; यो तुरहीचाहिँ प्रकाश ११:१५-१८ पदको खण्डमा बताइएको सातौँ तुरही होइन । किनकि त्यो सातौँ तुरही सङ्कष्टकालमा फुकिनेछ र त्यसपछि न्यायको अन्तिम सजाय संसारमाथि खिनेछ । तर यहाँ यो तुरही मण्डलीका निम्ति अन्तिम तुरही हो । अनि प्रकाशको पुस्तकको सातौँ तुरही संसारका विश्वास नगर्ने मानिसहरूका निम्ति अन्तिम तुरही हो । तर यस सातौँ तुरहीलाई कहिल्यै अन्तिम तुरही भनिएको छैन ।

ख्रीष्टमा मरेकाहरूका शरीरहरू पहिले बौरिउठ्नेछन् । यिनीहरूमा पुरानो नियमका पवित्र जनहरू समावेश हुनेछन् कि हुनेछैनन्, सो कुरा एउटा विवाद-तथ्य रहेको छ । यसको पक्ष लिनेहरूको विचारमा, इस्राएली जातिका भाग्यहरूसित नजिकको सम्बन्ध राख्ने प्रधान स्वर्गदूतको आवाज यस बेलामा किन सुनिन्छ, यदि यो घटना पुरानो नियमका विश्वासीहरूसित सम्बन्धित छैन भने ?

यसको विपक्ष लिनेहरूको तर्क पनि सुनौं ! ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने बेलामा पुरानो नियमका पवित्र जनहरू किन उठाइनेछैनन् ? किनभने यस पदमा ख्रीष्टमा मरेकाहरूको विषयमा कुरा गरिएको छ । अनि ख्रीष्टमा मरेकाहरूमा अरू युगका विश्वासीहरू कहिल्यै समावेश गरिएका छैनन्, र गरिनेछैनन् । हुन सक्छ, पुरानो नियमका पवित्र जनहरू सङ्कष्टकालको अन्तमा बौरिउठ्नेछन् होला (दानियल १२:२) । जेजस्तो भए पनि, यो कुरा सुस्पष्ट छ: यहाँ सार्वजनिक पुनरुत्थानको कुरा गरिएको छैन । यस निर्धारित क्षणमा सबै मरेकाहरू होइन, तर केवल ख्रीष्टमा मरेकाहरू बौरिउठ्नेछन् ।

१ थेस्सलोनिकी ४:१७: ख्रीष्ट येशूको आगमनको घटना-क्रमको सिलसिलामा ...

ग) 'हामी जीवित हुने र रहिरहनेहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न उनीहरूसित एकसाथ बादलहरूमा उठाइनेछौं।' उठाइनु भन्ने शब्दले प्रभु येशूको आगमनको पहिलो चरण बयान गर्छ, र ल्याटिन बाइबलमा चलाइएको क्रियापदबाट बनेको शब्द हो, जसको अर्थ उठाइलगिनु हो ¹³⁾ । यो शब्द फिलिपको सम्बन्धमा प्रेरित ८:३९ पदमा, अनि पावलको विषयमा २ कोरिन्थी १२:२ र ४ पदमा, साथै त्यस नर-बालकको विषयमा प्रकाश १२:५ पदमा प्रयोग गरिएको छ ।

वायुमण्डलचाहिँ शैतानले राज्य गर्ने क्षेत्र हो (एफेसी २:२); यसर्थ त्यसको निजी गढ़ मानिएको ठाउँमा नै यो विजयोत्सवरूपी भेला-गराइ हुनेछ, र यसद्वारा शैतानको खुला विरोध गरिनेछ ।

आउनुहोस्, हामी यी पदहरूमा पेश गरिएका कुराहरूमाथि आफ्नो विचार पुर्याऔं ! ख्रीष्टमा मरेकाहरू सबैको धूलोमाटो पृथ्वी र समुद्रले छोडिदिनेछन् । त्यसपछि एउटा अचम्मको परिवर्तन हुनेछः यस धूलो-माटोबाट उनीहरूका महिमित शरीरहरूको रचना हुनेछ, जुन महिमित शरीरहरू अनन्तसम्म रोग-मुक्त, पीडा-मुक्त र मृत्यु-मुक्त हुनेछन् । त्यसपछि उनीहरूको स्वर्गको उड़ान हुनेछ । अनि यसो हुनलाई कति समय लाग्नेछ ? यो सब आँखाको एकै भिमिकमा पूरा हुनेछ (१ कोरिन्थी १५:५२) ।

संसारका मानिसहरूले उत्पत्ति एक र दुई अध्यायमा मानिसको सृष्टिको विषयमा दिइएको वर्णन विश्वास गर्न गाह्रो मान्छन् । उत्पत्तिको विषयमा तिनीहरूलाई विश्वास गर्न गाह्रो पर्छ भने ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने कुरासित तिनीहरूले के गर्लान् ? तर त्यस बेलामा परमेश्वरले जमिनमा गाडिएको, पृथ्वीको सतहमा तितरबितर भएर छरिएको अनि समुद्रका किनारा-किनारामा जम्मा भएको धूलोबाट लाखौंलाख र करोडौं मानिसहरूलाई फेरि सृजना गर्नुहुनेछ ।

संसारका मानिसहरूले अन्तरिक्ष-यात्रा गर्नुमा खूबै चासो लिइरहेका छन् । तर के यस विषयमा मानिसहरूले प्राप्त गरेका सबैभन्दा ठूला सफलताहरू यस क्षणिक स्वर्गको उड़ानरूपी आश्चर्यकर्मसित तुलना गर्न सकिन्छन् र ? अन्तरिक्ष-यात्रीहरूले यी छोटाभन्दा छोटा आकाश-यात्राहरूमा पृथ्वीबाट अक्सिजन बोकेर लानुपर्छ । तर हामीचाहिँ ? यस एकै भिमिकमा पूरा हुने स्वर्ग-उड़ानमा हामीलाई अक्सिजन, अमृतवायु केही पनि चाहिँदैन ।

ख्रीष्टको आगमनको सम्बन्धमा निम्न कुरा हुने गर्छन्ः एउटा आवाज सुनिनेछ; एउटा अद्भुत दृश्य देखिनेछ, एउटा अचम्मको काम घटिनेछ, एउटा आनन्ददायक, अमूल्य भेट हुनेछ र सान्त्वनाको अनुभव गरिनेछ ।

यहाँ, यी पदहरूमा 'प्रभु' भन्ने शब्द घरि-घरि प्रयोग गरिएको कुरा याद गर्न उचित देखिन्छ । १ थेस्सलोनिकी ४:१५ पदमा प्रभुको वचन र प्रभुको आगमनको कुरा लेखिएको छ भने, १ थेस्सलोनिकी ४:१६ पदमा

प्रभु आफै आउनुहुने कुरा छ, अनि ४:१७ पदमा प्रभुलाई भेट्नलाई र प्रभुसँग सधैं रहने कुरा उल्लेख गरिएको छ ।

प्रभुसँग सदा-सर्वदा रहिरहनु ! यीजस्ता आनन्द दिलाउने, अर्थपूर्ण धन्य-धन्य शब्दहरू अरू के हुन सक्थे ? अनि यी शब्दहरूको पूरा अर्थ खोल्न सक्ने को छ र ?

१ थेस्सलोनिकी ४:१८: 'यसकारण यी वचनहरूद्वारा एक-अर्कालाई सान्त्वना देओ !' प्रभुको आगमनको मनन र चिन्तनले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमा डर-त्रास पैदा गर्दैन, तर त्यो त हर्षोल्लास र सान्त्वना दिने आशा दिलाउने कारण पो हो ।

अन्तिम दिनहरूका लक्षणहरू के-के हुन् ?

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण नजिकै आइपुगेको जानकारी गराउने लक्षणहरू धेरै छन् । त्यसका पूर्वलक्षणहरूको रूपमा हामी निम्न कुराहरू लिन्छौं, जस्तै:

क) इस्वी संवत् १९४८ सालमा इस्राएलको राष्ट्र स्थापित भयो (लूका २१:२९) । इस्राएल जातिरूपी नेभाराको रूखले टुस्सा अथवा पालुवा हालेको छ (लूका २१:२९-३१) । धेरै शताब्दी-हरूपछि यहूदीहरूले पहिलो पल्ट फेरि आफ्नै देशमा एउटा राष्ट्रको रूपमा जिउन पाएका छन् । यसबाट परमेश्वरको राज्य नजिकै आएको बुझिन्छ ।

ख) लूका २१:२९ पदअनुसार धेरै जातिहरू पनि उठ्नेछन् । किनभने प्रभु येशूको यस भविष्यवाणीअनुसार नेभाराको रूखले मात्र होइन, तर अरू सबै रूखहरूले पनि पालुवा हाल्नेछन् । हाम्रै आँखाको सामु उपनिवेशीय सरकारहरू खारिज भए, र यसको फलस्वरूप नयाँ-नयाँ देश र राष्ट्रहरू बनेका छन् । यो त नूतन राष्ट्रीयताको युग हो ।

- ग) आफूले विश्वास नगर्ने अवस्थामा इस्राएली जाति आफ्नो देशमा फर्कनेछ (इजकिएल ३६:२४-२५) । इजकिएलको यस भविष्यवाणीअनुसार इस्राएलीहरू आफ्नो देशमा फर्केपछि मात्र तिनीहरूका पापहरूबाट शुद्ध पारिनेछन् । वर्तमान समयको इस्राएली जातिका मानिसहरू प्रायः अज्ञेयवादी हुन्छन् । तिनीहरूमा शास्त्रसम्मत यहूदीहरू सूक्ष्म अल्प सङ्ख्यामा छन् ।
- घ) इसाईहरूमा एकताको वृद्धि गराउन खोज्ने अभियान चलिरहेको छ (प्रकाश १७: र १८:) । हाम्रो बुभाइअनुसार महान् बेबिलोनचाहिँ एउटा धार्मिक, राजनैतिक र व्यावसायिक विशाल प्रणाली हो, जसमा इसाई कहलिएका, तर विश्वासमा पतित भएका प्रायः सबै मण्डलीहरू र सबै संस्थाहरू समावेश हुन्छन्; हुन सक्छ, त्यो त पतित रोमन काथलिक धर्म र पतित प्रोटेस्टेन्ट धर्मको विलयबाट पैदा हुने प्रणाली होला । इसाई धर्मभित्र धर्म-त्यागीहरूको सङ्ख्या दिन-प्रतिदिन बढिरहेको छ (१ तिमोथी ४:१; २ थेस्सलोनिकी २:३), अनि विश्वव्यापी परा-मण्डली बनिरहेको छ ।
- ङ) संसारभरि प्रेतात्मावाद बढिरहेको छ (१ तिमोथी ४:१-३) । वर्तमान समयमा पृथ्वीको वृहत् क्षेत्र त्यसको अग्रसर प्रभावमा परेको छ ।
- च) द्रूतगतिमा मानिसहरूको नैतिक पतन भइरहेको छ (२ तिमोथी ३:१-५) । दैनिक समाचार-पत्रिकाहरूले प्रमाणस्वरूप यसका प्रशस्त साक्षीहरू दिइरहेका छन् ।
- छ) अत्याचार र हिंसा, अनि नियम-कानूनको उल्लङ्घन व्यापक छ (२ थेस्सलोनिकी २:७-८) । घर-घरमा, सामाजिक जीवनको हरेक क्षेत्रमा र मण्डली-मण्डलीमा अराजकताको आत्मा प्रशस्त पाइरहेको छ ।

- ज) मानिसहरूले भक्तिको भेषचाहिँ धारण गर्छन्, तर त्यसको शक्तिचाहिँ इन्कार गर्छन् (२ तिमोथी ३:५) ।
- झ) ख्रीष्ट-विरोधी तथ्य बढिरहेको छ (१ यूहन्ना २:१८) । ख्रीष्टचान हौं भन्ने, तर विश्वासको हरेक आधारभूत शिक्षा इन्कार गर्ने भूटा पन्थहरूको वृद्धिमा यो स्पष्ट देखिन्छ । तिनीहरूले सकलीको नकल गरेर छल गर्छन् (२ तिमोथी ३:८) ।
- ञ) यूरोपका राष्ट्रहरूमा एउटा भुकाउ के देखिन्छ भने, अन्तिम दिनहरूका निम्ति निर्धारित राज्यसंघअनुसार तिनीहरूको बीचमा तयारी भइरहेको छ । इस्वी संवत् १९५७ सालमा पारित गरिएको रोमको सन्धिमाथि स्थापित भएको यूरोपीय आम-बाजारबाट रोमी साम्राज्य फेरि जागृत हुनु सम्भव देखिन्छ, जुन पुनर्जागृत भएको रोमी साम्राज्यको दर्शन दानियल २:३२-३५ र ४१ पदको खण्डमा उल्लेख गरिएको छ: त्यस मूर्तिका पाउँहरूका दसवटा औंलाहरूले यो सङ्केत गर्छन्, जसका पाँचवटा औंलाहरू फलामका र पाँचवटा माटोका हुन्छन् ।
- ट) परमेश्वरले आफ्नो न्यायको कामद्वारा संसारका मानिसहरूको इतिहासमाथि हस्तक्षेप गर्नुहुने बेला आएको छ; तर मानिसहरूले यो कुरा पूरा इन्कार गर्छन् (२ पत्रुस ३:३-४) ।

यी सर्वमान्य लक्षणहरूमा धेरै देशहरूमा भुइँचालाहरू गइरहेका कुरा थप्न सकिन्छ; संसारभरि अनिकाल हुन आउने खतरा जारी रहन्छ; अनि राष्ट्र राष्ट्रको विरोधमा उठिरहेको छ (मत्ती २४:६-७) । सरकारहरू शान्ति-सुरक्षा कायम राख्न असफल हुन्छन्; तिनीहरूले आतङ्कवादी-हरूलाई दमन गर्न सकेका छैनन् । यसरी नै विश्व-अधिनायकको निम्ति बाटो खोलिएँदैछ । अणु-परमाणु अस्त्रहरूका आयुधशालाहरू र शस्त्रागार-हरूको निर्माण भइरहेको छ । यसबाट 'यो पशुजस्तो अरू को छ र? ऊसित कसले लडाइँ गर्न सक्छ र?' भन्ने पश्नमा थप अर्थ मिल्न गएको

छ । संसारभरि टेलिभिजन र मोबाइलको सेवाको प्रबन्धले गर्दा संसारको कुनाकापचामा भइरहेका घटनाहरू पृथ्वीको हरेक ठाउँबाट एकै समयमा देखिन्छ, पवित्र धर्मशास्त्रले बयान गरिएका घटनाहरू पनि देखिनेछ (प्रकाश १:७) । यसरी नै परमेश्वरको वचन पूरा हुने रहेछ, पूरा हुनु सम्भव रहेछ ।

यी लक्षणरूपी घटनाहरूमध्ये धेरैचाहिँ पृथ्वीमाथि राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन हुनुभन्दा अगाडि घट्नेछन् । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण हुनुभन्दा अघि यी घटनाहरू घट्नेछन् भन्ने कुरा पवित्र बाइबलले भन्दैन । होइन, तर उहाँको महिमित आगमन हुनुभन्दा पहिले यी सबै घटनाहरू घट्नेछन् । कुरा यस्तो हो भने, अनि हाम्रो सामु भइरहेका लक्षणरूपी घटनाहरूमा प्रभु येशूको महिमित देखा-पराइपट्टिको भुकाउ स्पष्ट देखिएको छ भने, केवल एउटै निष्कर्ष पुग्न सम्भव छ: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण नजिकै आएको छ ।

ड) १ थेस्सलोनिकी ५:१-११: प्रभुको दिन कसरी र कहिले हुनेछ ?

१ थेस्सलोनिकी ५:१: बाइबलका शिक्षकहरूले पवित्र बाइबलका अध्यायहरू गलत ठाउँमा अर्थात् सम्बन्धित विषय नसकिएको बेलामा छुट्टाइएकामा धेरै पल्ट आफ्नो अफसोस प्रकट गर्छन् । तर यहाँ यस ठाउँमा अध्याय छुट्टाउन उचित देखिन्छ; किनभने पावलले अबदेखि उसो एउटा नयाँ विषय शुरु गर्छन् । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने विषयमा कुरा यत्तिकै छोडेर तिनले प्रभुको दिनमाथि आफ्नो विचार पुऱ्याउँछन् । 'तर ... विषयमा' भनेर अनुवाद गरिएका शब्दहरूले एउटा नयाँ विचार व्यक्त गर्न शुरु गइरहेको बताउँछन्, जसरी पहिलो कोरिन्थीको पत्रमा यी शब्दहरूको प्रयोग बढी भेटिन्छ ।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति आकाशमा उठाइलगिने क्षण त्यसको बाटो हेरिरहूँ-हेरिरहूँ भन्ने विषय र एउटा ठूलो सान्त्वनाको कारण बनेको छ । तर ख्रीष्टबाट अलग हुने, उहाँको सङ्गतिदेखि बाहिर जिउनेहरूको के हालत हुनेछ ? तिनीहरूको निम्ति एउटा नयाँ समय-अवधि शुरु हुनेछ, जुन समय-अवधिलाई 'समय र बेलाबखतहरू' भनिएको छ । यो समय-अवधि यहूदीहरूमाथि केन्द्रित हुनेछ । किनभने परमेश्वरले इस्त्राएली जातिसित फेरि व्यवहार गर्न पुनरारम्भ गर्नुहुनेछ; अनि पुरानो नियमका भविष्यवक्ताहरूले भविष्यवाणी गरेअनुसार अन्तिम दिनहरूमा घट्नुपर्ने घटनाहरू घट्न लागि रहनेछन् ।

प्रभु येशूका प्रेरितहरूले उहाँलाई उहाँले आफ्नो राज्य कहिले स्थापित गर्नुहुने विषयमा प्रश्न सोधेको बेलामा उहाँले तिनीहरूलाई के जवाफ दिनुभयो भने, समयहरू वा बेलाबखतहरूको विषयमा जानु तिनीहरूको सरोकार थिएन (प्रेरित १:७) । यसबाट के बुझिन्छ भने, समय र बेला-बखतहरूले उहाँको राज्य स्थापित हुनुभन्दा अघिको समयदेखि लिएर राज्यको अवधि पनि समेट्ने रहेछन् ।

यी थेस्सलोनिकीहरूलाई समय र बेलाबखतहरूको विषयमा लेख्न पावललाई किन दरकार लागेन ? किनभने ती समय र बेलाबखतहरूले यी पवित्र जनहरूलाई असर पार्नेछैनन् नै; किनकि यस समय-अवधिभन्दा अगाडि उनीहरू स्वर्गमा उठाइलगिनेछन् ।

समय र बेलाबखतहरू, साथै प्रभुको दिन पुरानो नियममा चर्चा गरिएका विषयहरू हुन् । तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण त्यस समयमा प्रकट नभएको रहस्य थियो (१ कोरिन्थी १५:५१), अर्थात् प्रेरितहरूको समयमा मात्र प्रकट गरिएको एउटा नयाँ प्रकाश थियो ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२: यी पवित्र जनहरूले प्रभुको दिनको विषयमा धेरथोर जानेका रहेछन् । उनीहरूले जान्दथिए: त्यस दिनको सठिक समय निश्चित रूपले जानिँदैन; अनि नसोचिएको बेलामा त्यो दिन आइपर्नेछ भन्ने कुरा उनीहरूलाई थाह थियो । तर प्रभुको दिन भनेर पावलले खास के

भन्न खोजेका छन् ? तिनले चौबीस घण्टाहरू लाग्ने दिनको कुरा होइन, तर एउटा समय-अवधिको कुरा गरेका छन्, जुन समय-अवधि त्यसका विशेषताहरूबाट चित्र सकिन्छ ।

पुरानो नियममा 'प्रभुको दिन' भन्ने शब्द जुनै पनि न्यायको समय, उजाड र कुदिनरूपी अँध्यारो अवस्थामा परेको समयका निम्ति प्रयोग गरिएको थियो (यशैया २:१२ र १३:९-१६; योएल २:१-२) । यस्ता-यस्ता समयमा परमप्रभु परमेश्वर इस्त्राएली जातिका शत्रुहरूको विरोधमा लडाइँ गर्न निस्कनुभएको, र तिनीहरूलाई दण्ड दिनुभएको थियो (सपन्याह ३:८-१२; योएल ३:१४-१६; ओबदिया १:१५-१७; जकरिया १२:८-९) । तर यो त परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई तिनी-हरूको मूर्तिपूजा र तिनीहरूको पछि-हटाइको दण्ड दिनुभएको समय पनि थियो (योएल १:१५-२०; आमोस ५:१८; सपन्याह १:७-१८) । 'प्रभुको दिन'को सर्वसाधारण अर्थ पापको सजाय दिने समय, परमप्रभुको लक्ष्य पूरा भएको र उहाँको विजय भएको समय, साथै उहाँका विश्वासयोग्य जनहरूको अनगिन्ती आशिषहरू पाउने समय हुँदो रहेछ ।

भविष्यमा 'प्रभुको दिन' अनि समय र बेलाबखतहरू भनिएको समय-अवधि मोटामोटी एउटै समय हुनेछ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिएको क्षणपछि प्रभुको दिन शुरु हुनेछ र त्यस समय-अवधिभित्र निम्न कुराहरू समावेश हुनेछन्, जस्तै:

क) सङ्कष्टकाल, अर्थात् याकूबको सङ्कष्ट भनिएको अवधि (दानियल ९:२७; यर्मिया ३०:७; मती १४:४-२८; २ थेस्सलोनिकी २:२; प्रकाश ६:१-१९:१६) ।

ख) आफ्ना पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन (मलाकी ४:१-३; २ थेस्सलोनिकी १:७-९) ।

ग) पृथ्वीमाथि ख्रीष्ट येशूको हजार वर्षको राज्य (योएल ३:१४ र १८; जकरिया १४:१ र ८-९)

घ) आकाश र पृथ्वीको आगोद्वारा नाश हुने अन्तिम सर्वनाश (२ पत्रस ३:७ र १०) ।

प्रभुको दिनमा परमप्रभुले खुला रूपले मानिसहरूको इतिहासमा हस्तक्षेप गर्नुहुनेछ । इस्राएलीहरूका शत्रुहरूको न्याय, साथै इस्राएली जातिमा पाइने सबै धर्मत्यागीहरूको न्याय, परमप्रभुको प्रजाको छुटकारा, ख्रीष्ट येशूको राज्यको स्थापना यस प्रभुको दिनका मुख्य बुँदाहरू हुन् । ख्रीष्टको राज्यचाहिँ शान्तिको राज्य, समृद्धिको समय र उहाँको निम्ति महिमा पाउने समय हुनेछ ।

प्रेरित पावलले आफ्ना पाठकहरूलाई यसो सम्भाइदिन्छन्: 'राति चोर जसरी आउँछ, प्रभुको दिन त्यसरी नै आउनेछ ।' प्रभुको दिनको बाटो हेरिनेछैन; मानिसहरू जागा रहनेछैनन्; संसार तयार हुनेछैन ।

१ थेस्सलोनिकी ५:३: यस दिनको विषयमा मानिसहरू भुक्किनेछन् । त्यो दिन अचानक आउनेछ, विनाशको साथ आउनेछ, पक्का आउनेछ; अनि त्यसबाट उम्कनेहरू कोही पनि हुनेछैन । संसारमा शान्ति र सुरक्षाको वातावरण हुनेछ । तब अचानक चारैतिर परमेश्वरको विनाशकारी न्यायको बज्रपात हुनेछ । विनाश आइपर्नेछ भन्ने मतलब अस्तित्व मेटिनु होइन, तर आफ्नो मङ्गल गुमाउनुपर्ने अशुभ र क्षय हुने, साथै आफ्नो अस्तित्वको उद्देश्यको गुम हुने अवस्था हो । गर्भवती स्त्री-माथि प्रसूति-वेदना आपरेभैं यो विनाश अनिवार्य र अपरिहार्य हुनेछ । यस न्यायबाट विश्वास नगर्ने मानिसहरू उम्कनेछैनन् ।

१ थेस्सलोनिकी ५:४: उक्त पदमा प्रयोग गरिएको 'तिनीहरू' भन्ने अन्य पुरुषको सर्वनाम अब बदली हुन्छ । अबचाहिँ 'तिमीहरू' भन्ने मध्यम पुरुष र 'हामी' भन्ने प्रथम पुरुष प्रयोग गरिन्छ ।

प्रभुको दिन क्रोधको समय हुनेछ, जब परमेश्वरको क्रोध मुक्ति नपाएका संसारका मानिसहरूमाथि खनिनेछ । तर हाम्रो निम्ति यसको मलबत के हो त ? यस प्रश्नको उत्तर यस प्रकारको छ: हामी अन्धकारमा नभएको हुनाले हाम्रो निम्ति कुनै खतरा हुनेछैन ।

राति चोर आएभैं त्यो दिन आउनेछ (१ थेस्सलोनिकी ५:२) । त्यो दिन अरू कुनै प्रकारले होइन, तर चोरजस्तै आइपर्ने गरी आइपर्नेछ । अनि त्यो दिन रातमा हुनेहरू अर्थात् प्रभुकहाँ नफर्केका मानिसहरूमाथि मात्र आइपर्नेछ । त्यो दिन ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि कुनै हालतमा पनि आइपर्नेछैन नै ।

यस पदले के भन्न खोज्छ, सो पहिले पढ्दा स्पष्ट नहोला; प्रभुको दिन ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि आइपर्नेछ, तर चोरजस्तै चाहिँ होइन भन्ने अर्थ निस्कन खोज्ला-खोज्ला जस्तो भान आउँछ । तर यस पदको अर्थ यो हुँदै होइन । त्यो दिन ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि आइपर्नेछैन नै; किनभने त्यो चोररूपी दिन यस संसारको निस्पृह अन्धकारको रातमाथि आइपर्ने बेलामा पवित्र जनहरूले अनन्त ज्योतिमा वास गर्नेछन् ।

१ थेस्सलोनिकी ५:५: सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू ज्योतिका सन्तान र दिनका सन्तानहरू हुन् । उनीहरू रातका होइनन्, अन्धकारका पनि होइनन् । अनि यही कुराले उनीहरूलाई परमेश्वरको न्यायमा पर्नदेखि बचाउनेछ, जब उहाँले आफ्ना पुत्रलाई इन्कार गरेको संसारमाथि आफ्नो न्याय खन्याउनुहुनेछ । प्रभुको दिनका न्यायहरू नैतिक अन्धकारमा जिउनेहरूका निम्ति मात्र हुनेछन्, जो आत्मिक अन्धकारमा बसिरहेका छन् र जो परमेश्वरका निम्ति बिराना भएका छन्, जसले उहाँबाट आफ्नो पिठचूँ फर्काएका छन् ।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू दिनका सन्तान हुन् । तर यहाँ दिन भन्नाले प्रभुको दिन बुझिँदैन । तर दिनका सन्तान भनेको नैतिक सच्चाइको राज्यका मानिसहरू हुन् । अनि प्रभुको दिन न्यायको समय-अवधि हो, जुन बेलामा नैतिक अन्धकारको राज्यमा जिउनेहरूको न्याय गरिनेछ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:६: अबका तीनवटा पदहरूमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई आफ्नो उच्च ठहरअनुसारको जीवन जिउने आह्वान गरिन्छ । उनीहरूको उच्च ठहरअनुसारको जीवनमा सचेतता, जागरूकता र संयमन हुनुपर्छ । हामी परीक्षा नपर्नलाई जागा रहनुपर्छ; हामी अल्छी, मनतातो, तान्द्रालु र हाम्रो ध्यान भङ्ग हुनदेखि सजग रहनुपर्छ । अनि

निश्चय हामीले मुक्तिदाता प्रभुको आगमनको बाटो हेर्दै सावधान रहनु-पछै ।

अनि संयमचाहिँ ? हाम्रो बातचितदेखि लिएर हाम्रो सम्पूर्ण रहन-सहनसम्म आत्मसंयमी हुनुको साथै हामी विशेष गरी खानपानको विषयमा पूरा होशियार बस्नुपछै ।

१ थेस्सलोनिकी ५:७: प्रकृति जगत्मा रातको जोड़ी निद्रा हो । अनि आत्मिक क्षेत्रमा होशियार नहुनेहरू, लापरवाही गर्नेहरू र कुनै पर्बाह नराखेहरू अन्धकारका सन्तानहरू अर्थात् मुक्ति नपाएका मानिसहरू हुनुपछै ।

राति मानिसहरूले मद-मदिराको रङरस लिन मन पराउँदा रहेछन् । तिनीहरूले ज्योतिलाई भन्दा अन्धकारलाई रुचाउँछन्; किनभने तिनीहरू कामहरू दुष्ट छन् (यूहन्ना ३:१९) । 'नाइट क्लब'को नामले भनेभैँ रातको अन्धकारमा रक्सीधोकाइ र पानगोष्ठी भइरहन्छन् ।

१ थेस्सलोनिकी ५:८: तर दिनकाहरूचाहिँ ज्योतिमा हिँड्छन्; किनभने उहाँचाहिँ ज्योतिमा हुनुहुन्छ (१ यूहन्ना १:७) । ज्योतिमा हिँड्नु भनेको पापलाई अधर्म सम्भिन्नुपछै, पाप दोष्याउनुपछै, पाप मानि-लिनुपछै, पाप छोड्नुपछै; अनि सबै प्रकारको अचाक्लीपनबाट अलग बस्नुपछै । ख्रीष्ट-विश्वासीले आत्मिक हातहतियार धारण गर्नुपछै र धारण गरेका हातहतियारहरू कहिल्यै उतार्नुहुँदैन । ख्रीष्ट-विश्वासीको हात-हतियारमा विश्वास र प्रेमको कवच छ, अनि मुक्तिको आशा रूपी टोप छ । अर्को शब्दमा भन्न हो भने, उसको हातहतियारचाहिँ विश्वास, प्रेम र आशा हो । इसाई चरित्रका तीनवटा मुख्य बुँदाहरू यी हुन् । हामीले कवच र टोपको बेलीविस्तार गर्नु नपर्ला । किनभने प्रेरित पावलले भन्न खोजेको यति हो: ज्योतिका सन्तानहरूले अविराम भक्तिपूर्ण जीवनमाथि आङ्-भरोसा गर्न सक्नुपछै । किनकि उनीहरूको सुरक्षा यसैमा छ । किनभने यस संसारमा किसिम-किसिमका अभिलाषाहरूद्वारा हुने भ्रष्टाचारबाट केले हामीलाई बचाउँछ त ? परमेश्वरमाथि भरोसा गर्ने विश्वासले हामीलाई बचाउँछ; प्रभुप्रति र एक-अर्काप्रतिको प्रेमले हामीलाई बचाउँछ; अनि ख्रीष्ट येशूको आगमनको आशाले हामीलाई बचाउँछ ।

पाँच अध्यायमा महत्त्वपूर्ण भिन्नताहरू छन्, जस्तै:

विश्वास नगर्नेहरू:	ख्रीष्ट-विश्वासीहरू:
१) तिनीहरू	१) तिमीहरू
२) सुतिरहेका छन्	२) सुत्दैनौ ।
३) मातिरहेका छन्	३) मात्दैनौ
४) तिनीहरू अन्धकारका र रातका हुन्छन्	४) तिमीहरू ज्योतिका सन्तान र दिनका सन्तान हो
५) प्रभुको दिन तिनीहरूमाथि चोरजस्तै अचानक आइपर्नेछ ।	५) प्रभुको दिन तिमीहरूमाथि रातमा चोरजस्तै अचानक आइपर्नेछैन ।
६) गर्भवती स्त्रीमाथि प्रसूति-वेदना आइपरेभैं तिनीहरूमाथि अचानक र उम्कन नसक्ने गरी विनाश आइपर्नेछ ।	६) तिमीहरू क्रोधका निम्ति होइन, तर मुक्ति पाउन ठहराइएका छौ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणका दुईवटा पक्षहरू छन्: मुक्ति र क्रोध। यस क्षणमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति उनीहरूको मुक्तिको अन्तिम चरण स्वर्गमा पूरा हुनेछ। तर यस क्षणदेखि पृथ्वीमा विश्वास नगर्ने मानिसहरूका निम्ति क्रोधको समय शुरु हुनेछ।

हामी दिनका हौं; यसकारण परमेश्वरले हामीलाई क्रोधका निम्ति ठहराउनुभएन, जुन क्रोध उहाँले सङ्कष्टकालभरि संसारका मानिसहरूमाथि खन्याउनुहुनेछ। उहाँले हामीलाई मुक्तिका निम्ति ठहराउनुभयो; अनि हामी मुक्तिको सम्पूर्णतामा तब आइपुग्नेछौं, जब हामी पापको उपस्थितिबाट सदाका निम्ति मुक्त हुनेछौं।

कतिजनाको विचारमा, क्रोधको सन्दर्भ नरक हो, जहाँ विश्वास नगर्ने सबै मानिसहरूले अनन्त दण्ड भोग्नेछन्। अनि त्यो कुरा साँचो नभएको होइन। परमेश्वरले हामीलाई नरकको अनन्त दण्ड भोग्न ठहराउनुभएकै छैन। तर यहाँ नरकको कुरा उठाउन आधारहीन र अनुचित देखिन्छ। किनभने पावलले यहाँ नरकको विषयमा कुरै गरेका छैनन्, तर भविष्यमा पृथ्वीमाथि आइलाग्ने घटनाहरूको विषयमा कुरा गरिरहेका छन्। प्रभुको दिन यस खण्डको सन्दर्भ हो। अनि मानिसको इतिहासभरिमा प्रभुको दिनचाहिँ यस पृथ्वीमाथि आइपर्ने अधिकतम क्रोधको अवधि हुनेछ (मत्ती २४:२१)। तर हाम्रो भेट हामीलाई मृत्युदण्ड दिने जल्लादसित हुने होइन, तर हाम्रा मुक्तदातासित पो हुनेछ।

कतिजनाको भनाइअनुसार सङ्कष्टकालचाहिँ परमेश्वरको क्रोध खन्याउने समय कहाँ हो र, त्यो त शैतानको क्रोधको समय पो हो अरे (प्रकाश १२:१२)। तिनीहरूको विचारमा, मण्डलीले शैतानको क्रोध अनुभव गर्नेछ, तर ख्रीष्टको दोस्रो आगमनमा मण्डली परमेश्वरको क्रोधबाट उम्कनेछ अरे। तर निम्न पदहरूमा परमेश्वरको क्रोध र थुमाको क्रोधको कुरा गरिएको छ, जस्तै: प्रकाश ६:१६-१७; प्रकाश १४:९-१० र १९; प्रकाश १५:१ र ७; प्रकाश १६:१ र १९। अनि यी पदहरूको सन्दर्भ सङ्कष्टकाल नै हो।

१ थेस्सलोनिकी ५:१०: हामीलाई क्रोधबाट बचाउन र हाम्रो मुक्ति सुनिश्चित गराउन हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टले कति ठूलो दाम चुकाउनुभयो, सो कुरामाथि यस पदमा जोड दिइएको छ। किनभने 'उहाँ हाम्रा निम्ति मर्नुभयो; यसकारण हामी चाहे जागा रहौं, चाहे सुतौं, हामी उहाँसित एकसाथ जिउन पाउनेछौं।'।

'हामी चाहे जागा रहौं, चाहे सुतौं' भन्ने वाक्यको अर्थ हामीले दुई प्रकारले बुझ्न सक्छौं। अब बाइबल-विद्वान्हरूको कुरा आयो। कति विद्वान्हरूले जागा रहेका वा सुतेकाहरूचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्ने क्षणमा कि त जीवित रहेका, कि त मरेका विश्वासीहरू हुन् भन्ने अर्थ लगाउँछन्। त्यस बेलामा दुई प्रकारका

विश्वासीहरू हुनेछन्: एक, ख्रीष्टमा मरेकाहरू; अनि दुई, त्यस बेलासम्म जीवित रहनेहरू। यसकारण यस सम्बन्धमा व्याख्या यस प्रकारको छ: ख्रीष्टको आगमनमा हामी कि त मरेकाहरूको बीचमा, कि त जीवित हुनेहरूको बीचमा हुनेछौं; जेजस्तो भए पनि हामी उहाँसित एकसाथ जिउनेछौं।

यसर्थ मरेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले यस अवस्थामा कुनै हानि उठाउनेछैनन्। प्रभु येशूले यो कुरा मार्थालाई यसो भन्दै स्पष्ट पार्नुभयो: 'बौरिउठाइ र जीवन म नै हुँ; जसले ममाथि विश्वास गर्छ, ऊ मरे तापनि जिउनेछ; अनि जो जिउँछ र ममाथि विश्वास गर्छ, ऊ कहिल्यै मर्नेछैन' (यूहन्ना ११:२५-२६)। यस वाख्याअनुसार प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर मर्नेचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्नुभन्दा अघि मर्ने विश्वासी हुनुपर्ला, जो मरेकाहरूको बीचमा बौरिउठेर फेरि जिउनेछ। अनि जुन विश्वासी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्ने बेलामा जीवित रहनेछ, त्यो विश्वासी कहिल्यै मर्नेछैन।

बाइबलका विद्वान्हरूको बीचमा दोस्रो विचारधारा यस प्रकारको छ। जागा रहेको विश्वासी सचेत विश्वासी हो भने, सुतिरहेको विश्वासी सांसारिक विश्वासी हो। अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, पावलले यसो भन्न खोजेका छन्: हामी आत्मिक रूपले चनाखो भएका अथवा आत्मिक कुराहरूमा नभिजेका शारीरिक विश्वासी किन नहोऔं, हामी जस्तो भए पनि प्रभुलाई भेट्न आकाशमा उठाइनेछौं। किनभने हाम्रो अनन्त मुक्ति हामीले यस पृथ्वीमा हाम्रो अन्तिम सास नभएसम्म कायम राखेको हाम्रो आत्मिक चनाखोपनमा निर्भर गर्दैन। यदि हामीले साँचो गरी मुक्ति पाएका छौं भने, हामी उहाँसित एकसाथ जिउने नै छौं – चाहे हामी पूरा जागरूक भएर उत्कट इच्छाले छटपटिएर उहाँको बाटो हेर्दैछौं, चाहे सुतिरहेको अवस्थामा उहाँको बाटो हेर्दैनौं। हाम्रा इनामहरूचाहिँ हाम्रो आत्मिक अवस्थामा निर्भर गर्छन्, तर हाम्रो मुक्तिचाहिँ केवल ख्रीष्ट येशूमाथि राखिएको विश्वासमाथि भर पर्छ।

यहाँ शब्द-भण्डारको कुरा पनि छः दोस्रो धारणा अपनाउनेहरूले अभै के भन्छन् भने, दस पदमा 'जागा रहौं' भनेर अनुवाद गरिएको शब्द छ पदमा पनि 'जागा रहौं' नै अनुवाद गरिएको छ । तर श्री डब्ल्यू. ए. वाइनको भनाइअनुसार छ र सात पदमा सुत्तुको लागि प्रयोग गरिएको शब्दको अर्थ 'संसारको चालसित एक भएको हुनाले परमेश्वरका कुराहरूमा नभिजिएको अवस्था बुझिन्छ ।' अनि १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१५ पदमा सुतिजानेहरू, सुतेकाहरू भनेर मरेका विश्वासीहरूको लागि प्रयोग गरिएको शब्द अर्को हो । त्यस 'कोइमाओ' भन्ने ग्रीक-शब्दको भावात्मक अर्थ मर्नु हो । 14)

१ थेस्सलोनिकी ५:११: महान् मुक्तिको खातिर, महान् मुक्तिदाताप्रति हाम्रो प्रेमले प्रेरित भएर र उहाँको सन्निकट आगमन ध्यानमा राखेर हामीले एक-अर्कालाई अर्ती-उत्साह दिनुपर्छ – शिक्षा दिएर, हौसला दिएर र उदाहरण बनेर । हामीले एक-अर्काको आत्मिक उन्नति खोज्नुपर्छ – परमेश्वरको वचन लिएर र प्रेमी वास्ता गरेर । भोलिको दिनमा हामी उहाँसित एकसाथ जिउनेछौं; यसकारण आजको दिनमा हामीले एक-अर्कासित मिलिजुली बस्नुपर्छ र एक-अर्कालाई सहायता गर्नुपर्छ ।

च) १ थेस्सलोनिकी ५:१२-२२: पवित्र जनहरूका निम्ति पावलका विभिन्न अर्तीहरू

१ थेस्सलोनिकी ५:१२: हुन सक्छ, थेस्सलोनिकाको मण्डलीका एल्डरहरूले काम गर्न छोड्नेहरूलाई, अरूको खर्चमा बाँचे, अरूको रस चुस्नेहरूलाई हप्काएका थिए; यो सम्भव देखिन्छ । अनि पक्का पनि ती आराम-तलबीहरूलाई यो हप्की राम्रो लागेन । पावलले यी मण्डली-अगुवाहरू र यिनका छात्राहरूलाई यो अर्ती लेख्नुपर्ने सन्दर्भ थियो होला ।

जब पावलले पवित्र जनहरूलाई 'तिमीहरूको बीचमा परिश्रम गर्ने अगुवाहरूलाई चिन' भन्ने आग्रह गर्छन्, तब आफ्ना आत्मिक

अगुवाहरूलाई आदर गर्नु र यिनीहरूको आज्ञापालन गर्नुचाहिँ तिनले भनेको तात्पर्य हो। 'जो प्रभुमा तिमीहरूका अगुवाहरू हुन् र जसले तिमीहरूलाई शिक्षा-चतावनी दिन्छन्' भन्ने वाक्यबाट यस प्रकारको अर्थ सुस्पष्ट हुन्छ। एल्डरहरू परमेश्वरको बगाललाई चराउने उहाँका उप-गोठालाहरू हुन्। शिक्षा-दिक्षा दिनु, शासन-प्रशासन गर्नु र अर्ती-चेताउनी दिनु यिनीहरूको जिम्मेवारी हो।

प्रभुका प्रेरितहरूले स्थापित गरेका मण्डलीहरूमाथि केवल कुनै एकजना धर्माधिकारीले शासन गर्दैनथिए। नयाँ नियम योजस्तै धेरै पद-हरूबाट त्यो बुझिन्छ। एक-एक मण्डलीमा एल्डरहरूको टोली हुन्थ्यो, जसले स्थानीय बगाललाई चराउने गर्थ्यो। यस सिलसिलामा श्री जेम्स डेन्नीले निम्न कुरा स्पष्ट पारेका छन्:

'थेस्सलोनिकाको कुरा आयो: त्यहाँको मण्डलीको सञ्चालन एकजना अध्यक्षको पेवा थिएन, जस्ता धर्माधिकारीलाई हामी हिजोआज "पाष्टर" वा "मिनिस्टर" भन्ने गर्छौं, र जसको हातमा मण्डलीको सम्पूर्ण जिम्मेवारी रहन्थ्यो। होइन, त्यस मण्डलीको सञ्चालनचाहिँ एकभन्दा बढी अगुवाहरूको हातमा थियो।' ¹⁵⁾

तर मण्डलीमा एकतन्त्री शासन हुनुहुँदैन भने, बहुतन्त्र पनि हुनुहुँदैन। स्थानीय मण्डलीको शासन-व्यवस्था प्रजातन्त्र हुनु होइन, तर अभिजात-तन्त्र हुनुपर्छ, जहाँ मण्डलीको शासन सुयोग्य व्यक्तिहरूको हातमा हुन्छ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१३: एल्डरहरू प्रभु येशूका प्रतिनिधिहरू हुन्। यिनीहरूले गर्ने काम परमेश्वरको काम हो। यसकारण यिनीहरूलाई उच्च आदर गर्नुपर्छ र यिनीहरूलाई प्रेम देखाउनुपर्छ¹⁶⁾। 'आपसमा मेल-मिलापसँग बस!' यो अर्ती संयोगवश यहाँ, यस ठाउँमा हालेर लेखिएको होइन। किनभने सबै ठाउँहरूमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको बीचमा अतिरुद्ध सङ्गति नगर्नुमा सबैभन्दा ठूलो समस्या रहेछ। एउटा स्थानीय मण्डलीमा फूट ल्याउन र त्यसलाई टुक्राउनका निम्ति एकजना ख्रीष्ट-विश्वासीको पापी स्वभाव पर्याप्त हुन्छ। मेलमिलापमा बस्न हामीलाई चाहिएको, नभई नहुने प्रेम, दीनता, सहनशीलता, दया, कोमलता र क्षमाशीलता केवल

पवित्र आत्माको शक्तिले हामीमा पैदा गर्न सक्छ। अनि हुन सक्छ, पावलले यहाँ उनीहरूलाई चेताउनी दिनुपरेको कारण उनीहरूले केही अगुवाको पक्ष-विपक्षमा गुटबन्दीहरू बनाएर आपसी मेलमिलाप खतरामा हाले होलान्।

१ थेस्सलोनिकी ५:१४: यो पद स्थानीय मण्डलीका आत्मिक अगुवाहरूका निम्ति लेखिएको देखिन्छ। किनकि यस पदमा समस्या सृजना गर्ने दाजुभाइहरूसित कसरी व्यवहार गर्नुपर्छ, सो कुरा सिकाइन्छ।

क) 'अटेरी चाल चल्नेहरूलाई चेताउनी देओ!' अटेरीहरू अनुशासनमा चल्दैनन्, तर आफ्नो लापरवाह, विवेकहीन व्यवहारद्वारा मण्डलीको शान्ति भङ्ग गर्छन्। अनि सन्दर्भअनुसार अटेरीहरू ती काम गर्न नमान्नेहरू हुन्। २ थेस्सलोनिकी ३:६-१२ पदको खण्डमा तिनीहरूको कुरा फेरि उठाइनेछ। तिनीहरूको चाल बेकाइदाको छ; तिनीहरूले पटककै काम गर्दैनन्, तर अरू मानिसहरूको काममा हात हाल्छन्।

ख) 'हरेश खानेहरूलाई सान्त्वना देओ!' यस्ताहरूलाई आफ्ना समस्याहरूमाथि खुट्टा टेक्न, प्रभुमा दृढ रहन र उहाँको निम्ति अघि बढ्न निरन्तर उत्साह चाहिन्छ। यस सिलसिलामा श्री हेरल्ड जे. ओकेङ्गाले आफ्नो मन्तव्य यसरी पोखेका छन्: 'के.जे.वी.को अनुवाद सठीक हो भने र "मानसिक कमजोर, चलचित्त मानिसहरू" यस शब्दको अर्थ हो भने पनि हामीले ती मानिसहरूलाई अभै पनि सान्त्वना दिने नै छौं। किनभने सुसमाचार जहाँ-जहाँ प्रचार गरिन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ यस्ता कमजोर मानिसहरू बढी मात्रामा भेला हुँदा रहेछन्।' अनि निश्चय सुसमाचार र ख्रीष्टको मण्डलीलाई यस्ता कमजोर पात्रहरूको सान्त्वना गरेकोमा श्रेय दिनुपर्छ। किनभने सुसमाचार-सभा र मण्डली-सभा यस्ताहरूका निम्ति एकमात्र स्थान हो, जहाँ तिनीहरूले सहानुभूति, प्रेम र वास्ता पाउँछन्।

ग) 'कमजोरहरूलाई सहारा देओ !' हाम्रो सहायता चाहिने कमजोर हुनेहरू आत्मिक, नैतिक वा शारीरिक हिसाबले दुर्बल मानिसहरू हुन्छन् । अनि आत्मिक र नैतिक कमजोर हुनेहरूलाई विश्वासमा टेवा र सेवा दिनु यस पदको सन्दर्भ हो । तर कसैको आर्थिक सहायता गर्नको निम्ति यहाँ पनि ठाउँ रहेको छ ।

घ) 'सबै मानिसहरूप्रति सहनशील होओ !' अरूले हाम्रो रिस र जलन उठाउन खोजेको बेलामा हामीले सहनशीलतारूपी सद्गुण देखाउन सक्नुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१५: सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सम्बोधन गरेर पावलले उनीहरूलाई बदला लिन सशक्त मनाही गरेका छन् । प्रतिकार गर्नु र 'जस्तालाई त्यस्तै, ढिँडोलाई निस्तै' भनेभैं व्यवहार गर्नु स्वाभाविक हो । तर ख्रीष्ट-विश्वासी भएका नाताले हाम्रो सङ्गति प्रभु येशूसित यति घनिष्ठ हुनुपर्छ, कि हामीले अलौलिक प्रतिक्रिया देखाउन सक्नेछौं । अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, हाम्रो सहजानुभूति यस्तो छ, कि हामीले अरू ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई दया र प्रेम देखाउनेछौं, अँ, विश्वास नगर्ने मानिसहरूप्रति पनि त्यस्तै व्यवहार गर्छौं ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१६: आनन्दचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीको निरन्तर अनुभव हुन सक्छ - प्रतिकूल परिस्थितिहरू जेजस्तासुकै होऊन्; किनभने ख्रीष्ट येशू हाम्रो आनन्दको कारण र हाम्रो आनन्दको स्रोत हुनुहुन्छ; अनि सबै पतिस्थितिहरू ख्रीष्ट येशूको नियन्त्रणमा रहन्छन् । 'सधैं आनन्दित रहो !' ग्रीक नयाँ नियममा यो सबैभन्दा छोटो पद हो । योजस्तो अर्को छोटो पद 'येशू रूनुभयो' होला (यूहन्ना ११:३५) ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१७: अनि प्रार्थनाचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीको आदत, उसको मनको निरन्तर भावना हुनुपर्छ; किनभने उसले आफ्नो सबै कामकुरा छोडेर पूरा समय प्रार्थना गर्न सक्दैन; अँ, यसो गर्नुहुँदैन पनि । हो, प्रार्थना गर्न उसका निर्धारित समयहरू हुनुपर्छ । अनि अपर्फट उसमाथि आइपरेको परिस्थितिमा र खाँचो परेको खण्डमा पनि उसले

जहिले प्रार्थना गर्छ र प्रार्थनामा शरण लिन्छ । प्रार्थना गरेर ऊ प्रभुसँग नित्य सङ्गतिको मिठास उपभोग गर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१८: परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउनुचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीको सहज भाव, उसको मानसिक भुकाउ हुनुपर्छ । रोमी ८:२८ पदमा लेखिएको कुरा सत्य हो भने, हामीले हर समयमा, हर परिस्थितिमा, हरेक कुराका निम्ति प्रभुलाई धन्यवाद चढाउन सक्छौं । तर पापलाई ढाकछोप गर्ने बहानाको निम्ति कसले धन्यवाद चढाउन सक्ला ?

यी तीनवटा उपयोगी आदतहरू ख्रीष्टको मण्डलीको स्थायी व्यवस्था हुन् । यी तीनवटा कुराहरूमा हाम्रा निम्ति 'ख्रीष्ट येशूमा' परमेश्वरको इच्छा प्रकट भएको छ । 'ख्रीष्ट येशूमा' भन्ने शब्दले हामीलाई याद दिलाउँछ, कि यस पृथ्वीमा हुनुहुँदा प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइमा यी कुराहरू सिकाउनुहुन्थ्यो; अनि उहाँ आफ्नो शिक्षाको जीवित नमुना हुनुहुन्थ्यो । सिकाएर होस्, वा नमुना भएर होस्, उहाँले हाम्रो निम्ति आनन्द, प्रार्थना र धन्यवादको विषयमा परमेश्वरको इच्छा के रहेछ, सो प्रकट गर्नुभयो ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१९: अबका चारवटा पदहरूमा स्थानीय मण्डलीअन्तर्गत हाम्रो व्यवहार कस्तो हुनुपर्छ, सो प्रस्तुत गरिन्छ ।

आत्मालाई ननिभाउनु भनेको हाम्रो बीचमा हामीले पवित्र आत्माको काम दबाउनुहुँदैन, निसास्याउनुहुँदैन, सीमित राख्नुहुँदैन र बाधा पार्नुहुँदैन । पापले पवित्र आत्माको प्रभाव निभाउँछ । रूढीवादले पवित्र आत्माको आगो मार्छ । मानिसहरूले मण्डलीका सेवासङ्गतिको विषयमा बनाएका नियम र विधिविधानहरूले पवित्र आत्माको काममा लगाम लगाइदिन्छन् । हाम्रो अमेलले पवित्र आत्मालाई निभाउँछ । यस विषयमा एकजना अनविज्ञ भाइको कुरा पनि पेश गरौं, जसले यसो भनेका छन्: 'रूखो हेराइले, निन्दात्मक शब्दहरूले, बोलचाल बन्द गरेको र माया मारेको चालले, पूर्व निर्धारित हेला आदि कुराहरूले पवित्र आत्मालाई निभाउँछन्, अँ, दायामाया केही पर्बाह नराखी गरेको छिद्रान्वेषणले पनि यसो गर्छ ।' अनि यस सम्बन्धमा श्री राइरीले यसो भनेका छन्: 'व्यक्तिगत जीवनमा होस्, वा स्थानीय मण्डलीमा होस्, जब-जब पवित्र आत्माको सेवकाइ दमन गरिन्छ, तब-तब उहाँको आगो निभाउने काम भइरहन्छ ।'

१ थेस्सलोनिकी ५:२०: अनि यहाँको पदको कुरा उक्त पदसित जोड्दा के बुझिन्छ भने, हामी भविष्यवाणीहरू तुच्छ ठानेर आत्मालाई निभाउने काम हुन्छ। हामीले भन्न खोजेको कुराको एउटा उदाहरण पेश गरौं: बिचरा, एकजना जवान भाइले कुनै मण्डली-सभामा बोल्ने आँट गर्‍यो, तर सबैजनाको सुरुचिअनुसार वचन बोल्न सकेनछ; उसलाई शर्ममा पार्ने गरी उसले बोलेको वचनको आलोचना गरेमा आत्मालाई निभाउने काम हुन्छ; किनभने यस्तो भाइले प्रभुको महिमाको निम्ति बोल्न फेरि कहिल्यै हिम्मत नपाउला।

नयाँ नियमको सीमित अर्थमा भविष्यवाणी बोल्नुचाहिँ परमेश्वरको वचन बोल्नु हो। भविष्यवक्ताहरूले आत्माको प्रेरणामा बोल्थे र तिनीहरूले बोलेका वाणीहरू पवित्र बाइबलमा हाम्रा निम्ति सुरक्षित राखिएका छन्। तर भविष्यवाणी बोल्नुमा दोस्रो उप-अर्थ पनि छ: पवित्र बाइबलमा प्रकट भएको परमेश्वरको मनसाय स्पष्ट प्रकारले घोषणा गरेर पनि भविष्यवाणी बोलिन्छ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२१: हामीले सुनेको कुरा छानबिन गर्नुपर्छ, र जे असल छ, त्यो मात्र हामीले बलियो गरी पक्रनुपर्छ। असल भनेको साँचो, सत्य र यथार्थ कुरा बुझिन्छ। अनि प्रचार गरेका र शिक्षा दिएका सबै कुराहरू जाँचे कसी परमेश्वरको वचन हो। जहाँ-जहाँ पवित्र आत्मालाई विभिन्न दाजुभाइहरूमार्फत बोल्ने स्वतन्त्र दिइन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ कहिलेकाहीं वचनको दुरुपयोग पनि गरिन्छ होला; तर आत्मालाई निभाएर यो समस्या हल गर्नु उचित देखिँदैन।

डा. जेम्स डेन्नीले यसो लेखेका छन्:

‘खुला सभा आयोजित गर्ने, भविष्यवाणी गर्नलाई पूरा स्वतन्त्रता दिने र आत्माले उच्चारण दिनुभएअनुसार सबैले बोल्न पाउने जमघट वर्तमान मण्डलीको परम आवश्यकता देखिन्छ।’¹⁷⁾

१ थेस्सलोनिकी ५:२२: ‘दुष्टताको हरेक आकार-प्रकारबाट अलग बस!’ नकली अन्यभाषाहरू, भूटा अगमवाणीहरू र भूटा शिक्षाहरू

यसभित्र पर्छन्; तर सामान्य हिसाबले हामी खराबी र दुष्टताले रूप लिएको र लिन सक्ने जुनसुकै आकार-प्रकारबाट अलग बस्नुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:१६-२२ पदको खण्डमा श्री ए. टी. पीयर्सनले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति उनीहरूका सातवटा मनोदशाहरूको विषयमा निम्न सूचि तयार गरेका छन्:

- क) १ थेस्सलोनिकी ५:१६: हाम्रो प्रशंसा गर्ने मन हुनुपर्छ, जुन मनले परमेश्वरमा र उहाँले हामीसित गर्नभएका सबै बरतावहरूमा कुनै दोष भेट्टाउँदैन; तर त्यस्तो मन भएको मानिसका निम्ति उहाँका सबै व्यवहारहरू महान् र उत्तम हुन्छन् ।
- ख) १ थेस्सलोनिकी ५:१७: हाम्रो प्रार्थना गर्ने मन हुनुपर्छ, जुन मनका निम्ति प्रार्थना गर्न कहिल्यै असुहाउँदो, अनुचित र असङ्गत कुरा हुँदैन ।
- ग) १ थेस्सलोनिकी ५:१८: हाम्रो धन्यवादी मन हुनुपर्छ, जुन मन हाम्रो शरीरका निम्ति प्रतिकूल भएका परिस्थितिहरूमा पनि कृतज्ञ भइ-रहन्छ ।
- घ) १ थेस्सलोनिकी ५:१९: हाम्रो आत्मिक मन हुनुपर्छ, जहाँ पवित्र आत्माको निम्ति हामीमा र हामीद्वारा काम गर्ने पूरा स्वतन्त्रता हुन्छ ।
- ङ) १ थेस्सलोनिकी ५:२०: हाम्रो शिक्षणीय मन हुनुपर्छ; परमेश्वरले हामीलाई सिकाउन छात्रुभएको भाँडा जोसुकै होस्, यस्तो मन जहाँबाट पनि शिक्षा हासिल गर्न तयार हुन्छ ।
- च) १ थेस्सलोनिकी ५:२१: हामीमा जाँचे र छानबिन गर्ने मन हुनुपर्छ, जुन मनले सबै कुराहरू परमेश्वरको वचनरूपी कसीले जाँच्छ (यस सन्दर्भमा तपाईंले १ यूहन्ना ४:१ पद हेर्नुहोला) ।
- छ) १ थेस्सलोनिकी ५:२२: हामीमा एउटा पवित्र मन हुनुपर्छ, जुन मनले कुनै खराबीलाई त्यहाँ त्यसको गुँड बनाउन दिँदैन । दुष्टताको आकार-प्रकार जेसुकै होस्, पवित्र मन भएको मानिस त्यस रूपबाट अलग बस्छ-बस्छ ।¹⁸⁾

खण्ड ४) १ थेस्सलोनिकी ५:२३-२८:

थेस्सलोनिकीहरूलाई पावलको अन्तिम

अभिवादन

१ थेस्सलोनिकी ५:२३: अब पावलले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको पवित्रीकरणका निम्ति प्रार्थना गर्छन्। पवित्रीकरणको स्रोत परमेश्वरको शान्ति हो। अनि हाम्रो पवित्रीकरण कहाँसम्म पुग्नुपर्छ? त्यो कुरा 'सम्पूर्ण रूपले' भन्ने शब्दले बुझाउँछ। सम्पूर्ण भन्नाले हाम्रो व्यक्तित्वको हरेक क्षेत्र बुझिन्छ।

यो पद लिएर कतिजनाले पवित्रीकरणको शिक्षा हृददेखि बाहिर लागिदिएका छन्, र पवित्रताको परिपूर्णता हासिल गर्न सक्ने शिक्षा सिकाएका छन्। तिनीहरूको विचारमा, ख्रीष्ट-विश्वासी यस जीवनको अवधिभित्र पापरहित, सिद्ध अवस्थामा आइपुग्न सक्छ अरे। तर पावलले यस प्रार्थनामा मागेको कुरा यो होइन। तिनको प्रार्थना यस प्रकारको थियो: 'शान्तिका परमेश्वर आफैले तिमीहरूलाई पूरा रूपले पवित्र पारेका होऊन्।' तिनको प्रार्थनाअनुसार विश्वासीको पापी स्वभाव मेटिने होइन, तर पवित्रीकरण उसको आत्मा, प्राण र शरीर अर्थात् उसको सारा व्यक्तित्वको हरेक क्षेत्रमा भएको हुनुपर्छ।

पवित्रीकरण:

नयाँ नियमको शिक्षाअनुसार पवित्रीकरणका चारवटा चरणहरू छन्, जस्तै: क) मुक्ति पाउनुभन्दा अघिको पवित्रीकरण, ख) ठहरअनुसार

ख्रीष्टमा प्राप्त हुने पवित्रीकरण, ग) व्यावहारिक वा प्रगतिशील पवित्रीकरण, अनि घ) पूर्ण र सिद्ध पवित्रता ।

क) मुक्ति पाउनुभन्दा अधिको पवित्रीकरण त्यो अलग पारिएको सौभाग्यशाली परिस्थिति भनिन्छ, जुन परिस्थितिअनुसार कुनै-कुनै मानिसलाई बाहिरी सौभाग्य मिलेको छ । यसकारण हामीले १ कोरिन्थी ७:१४ पदमा पढ्छौं, कि विश्वास नगर्ने पति विश्वास गर्ने पत्नीको खातिर 'पवित्र' ठहरिएको छ । मुक्ति पाउनुभन्दा अधिको पवित्रीकरण यही हो ।

ख) जुन मानिसले नयाँ जन्म पाउँछ, त्यो मानिस ख्रीष्टसित एक भएको हुनाले त्यस बेलादेखि उसको ठहरअनुसार पवित्र गनिन्छ । नयाँ जन्म पाएको ख्रीष्ट-विश्वासी संसारबाट अलग, परमेश्वरका निम्ति अलग पारिएको छ । प्रेरित २६:१८, १ कोरिन्थी १:२ र ६:११, २ थेस्सलोनिकी २:१३ अनि हिब्रू १०:१० र १४ पदहरूको सन्दर्भ ठहरअनुसारको पवित्रीकरण हो ।

ग) तर प्रगतिशील पवित्रीकरण पनि छ । वर्तमान समयमा ख्रीष्ट-विश्वासी परमेश्वरको निम्ति संसारबाट, पापबाट र आफूबाट अलग बसिरहन्छ । यस प्रक्रियाद्वारा ऊ ख्रीष्ट येशू समान हुँदै जान्छ । अनि यस प्रकारको पवित्रीकरणको लागि पावलले यहाँ थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति प्रार्थना गरेका छन् । १ थेस्सलोनिकी ४:३-४ र २ तिमोथी २:२१ पदको सन्दर्भ पनि यही पवित्रीकरण हो । परमेश्वरको वचनप्रति आज्ञाकारी भएको मानिसमा पवित्र आत्माले यस प्रकारको पवित्रता उत्पादन गर्नुहुन्छ (यूहन्ना १७:१७, २ कोरिन्थी ३:१८) । यस प्रकारको व्यावहारिक पवित्रीकरण ख्रीष्ट-विश्वासीको जीवनमा यस पृथ्वीमाथि बाँचुन्जेल चालू रहनुपर्ने प्रक्रिया हो । यस पृथ्वीमा बाँचुन्जेल उसले यसमा सिद्धता प्राप्त गर्नेछैन; ऊ कहिल्यै पापरहित हुनेछैन । यसो भए पनि ऊ सिद्धतातर्फ अघि बढिरहेको

छ, किनभने उसले सिद्ध पवित्रताचाहिँ आफ्नो लक्ष्य तुल्याएको छ ।

घ) सिद्ध र पूर्ण पवित्रताचाहिँ स्वर्गमा ख्रीष्ट-विश्वासीको अन्तिम अवस्था हुनेछ । जब ऊ प्रभु येशूको साथमा रहन जान्छ, तब नैतिक हिसाबले ऊ प्रभु येशूजस्तै हुनेछ; त्यस बेलामा अन्तिम आएर ऊ पूरा रूपले पापबाट अलग पारिनेछ (१ यूहन्ना ३:१-३) ।

प्रेरित पावलले यी थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति अर्भै पनि के प्रार्थना गरेका छन्? तिनले उनीहरूको प्रतिरक्षाको निम्ति प्रार्थना गर्छन् । यस प्रतिरक्षामा उनीहरूका आत्मा, प्राण र शरीर पर्छ, उनीहरूको सम्पूर्ण व्यक्तित्व पर्छ । के तपाईंले यी शब्दहरूको क्रम याद गर्नुभयो? मानिसहरूले क्रम उल्टो पारेर शरीर, प्राण र आत्मा भन्ने गर्छन् । तर परमेश्वरका निम्ति सधैं पहिले आत्मा र प्राण अनि त्यसपछि शरीर आउँछ । सृष्टिको उत्पत्तिमा मानिसको आत्मा महत्त्वपूर्ण थियो, उसको शरीर पुच्छरमा आयो । तर पापले यसको क्रम बिगाऱ्यो । मानिस शरीरको निम्ति जिउँछ, तर आत्माको वास्ता गर्दैन । यसकारण जब हामी एक-अर्काका निम्ति प्रार्थना गर्छौं, तब हामीले बाइबलीय क्रम कायम राख्नुपर्छ, र एक-अर्काको आत्मिक भलाइ र उन्नतिको निम्ति प्रार्थना गर्नुपर्छ; हाम्रो शरीरका आवश्यकताहरू पुच्छरमा आउँछन् ।

यस पदबाट र बाइबलका अन्य पदहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ, कि हामी मानिस त्रिएक प्राणी हौं । हाम्रो आत्मा हामीमा त्यो भित्री अङ्ग हो, जुन अङ्गले हामीलाई परमेश्वरसित सम्पर्क राख्न सक्षम तुल्याउँछ । हाम्रो प्राणमा भावना र आवेगहरू, इच्छा र अभिलाषाहरू, कल्पना र भुकाउहरू आदि कुरा हुन्छन् (यूहन्ना १२:२७) । अनि हाम्रो शरीरचाहिँ हाम्रो आत्मा र प्राणको घर हो (२ कोरिन्थी ५:१) ।

हाम्रा सबै भागहरू पूर्ण रूपले सुरक्षित रहनुपर्छ अर्थात् स्वस्थ, अखण्ड र सिद्धै हुनुपर्छ । यस सन्दर्भमा एकजना टिप्पणीकारले प्रतिरक्षाको सम्बन्धमा निम्न खाँचोहरू देखेका छन्:

क) हाम्रो आत्मालाई अ) २ कोरिन्थी ७:१: त्यसलाई अशुद्ध तुल्याउने हरेक कुराबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ; आ) रोमी ८:१६: परमेश्वर र पवित्र जनहरूको बीचमा हुने सम्बन्धमा पवित्र आत्माले हामीलाई दिन चाहनुभएको गवाहीमा बाधा दिने हरेक कुराबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ; इ) यूहन्ना ४:२३; फिलिप्पी ३:३: परमेश्वर हामीबाट जुन उपासना पाउन खोज्नुहुन्छ, त्यो उपासना हामीबाट रोक्न खोज्ने हरेक कुराबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ ।

ख) हाम्रो प्राणरूपी मनलाई अ) मती १५:१८-१९; एफेसी २:३: दुष्ट विचारहरूबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ; आ) १ पत्रुस २:११: हाम्रो प्राणरूपी मनको विरोधमा लडाइँ गरिरहने शारीरिक अभिलाषाहरूबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ; अनि इ) हिब्रू १२:१५: कलह, भैभगडा र बाभाबाभबाट प्रतिरक्षा चाहिन्छ ।

ग) हाम्रो शरीरलाई अ) १ थेस्सलोनिकी ४:३-८: अशुद्ध हुनदेखि; अनि आ) रोमी ६:१९: त्यसको दुरुपयोगदेखि प्रतिरक्षा चाहिन्छ ।

मुक्ति नपाएका मानिसहरूको आत्मा हुन्छ भन्ने कुरा कतिजनाले इन्कार गर्छन् । हुन सक्छ, तिनीहरूको यो धारणा एफेसी २:१ पदमा आधारित छ, जहाँ लेखिएको छ, कि तिनीहरू आत्मिक रूपले मरेका छन् । तर मुक्ति नपाएका मानिसहरू आत्मिक रूपले मरेको अवस्थामा तिनीहरूमा आत्मा छैन भन्न मिल्दैन । किनभने परमेश्वरको सम्पर्कको हिसाबले मात्र तिनीहरू मरेका हुन्छन् । तिनीहरूका आत्माहरू तान्त्रिक भूतप्रेतको दुनियाँमा निक्कै जागरूक र अग्रसर छन् । परमेश्वरको सम्बन्धमा मात्र तिनीहरू मरेका छन् ।

यस सिलसिलामा श्री आर. सी. एच. लेन्स्कीले चेताउनी दिएर यसो भनेका छन्:

‘आंशिक इसाई हुनुमा धेरैजना सन्तोष रहन्छन्; किनकि तिनीहरूको जीवन कति क्षेत्रमा सांसारिक छ । यस दिव्य शुद्धीकरणबाट कुनै पाप र

अशुद्धता उम्कन नपाओस् भन्ने हेतुले प्रेरितका अर्ती र प्रबोधनहरू कुना-
कुनासम्म हाम्रो स्वभावभित्र कोट्याउँछन् ।' 19)

पावलको प्रार्थनाले अझै बढी माग गर्छ । परमेश्वरको पवित्रीकरण र यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको प्रतिरक्षा कहाँसम्म पुग्नुपर्छ ? उनीहरूको व्यक्तित्वको एक-एक भाग पवित्र र सुरक्षित हुनुपर्छ अर्थात् ख्रीष्ट-विश्वासीहरू हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनमा दोषरहित हुनुपर्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगाएपछिको घटना अर्थात् ख्रीष्टको न्यायआसन यसको सन्दर्भ भएको देखिन्छ । त्यस समयमा ख्रीष्ट-विश्वासीले आफ्नो जीवन, आफ्नो सेवकाइ र आफ्नो साक्षीको लेखा दिनुपर्छ; उसले कि त इनाम पाउनेछ, कि त हानि उठाउनुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२४: हामीले ४:३ पदमा सिक्क्यौं, कि हाम्रो पवित्रता परमेश्वरको इच्छा हो । उहाँले हामीलाई किन बोलाउनुभयो ? हामी उहाँको सामु दोषरहित भई उभिनुपर्छ । यो हाम्रो बोलावट हो । उहाँले हामीमा यो काम शुरु गर्नुभयो; उहाँले यो काम सिद्ध्याउनुहुनेछ (फिलिप्पी १:६) । हामीलाई बोलाउनुहुने विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ; उहाँले आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्नुहुने नै छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२५: पावल आफ्नो पत्रको अन्तमा आइसकेका छन् । तिनले आफ्नो निम्ति प्रार्थनामा पवित्र जनहरूको सहायताको माग गर्छन् । प्रार्थनाको सहायता नचाहिने अवस्थादेखि पावल पार पुगेका थिएनन्, र हामी पनि कहिल्यै प्रार्थनाको सहायता नचाहिएको अवस्थादेखि पार हुँदैनौं । आफ्ना सङ्गी-विश्वासीहरूका निम्ति प्रार्थना नगर्नु पाप हो ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२६: त्यसपछि पावलको अनुरोध यस प्रकारको छ: 'सबै दाजुभाइहरूलाई पवित्र चुम्बनले अभिवादन गर!' त्यस जमुनाको कुरा हो: चुम्बन गरेर एक-अर्कालाई अभिवादन चढाउनु उनीहरूको बीचमा स्वीकार्य अभिवादन गर्ने दस्तुर थियो । अनि वर्तमान समयमा पनि कतिपय देशहरूमा पनि अभिवादन गर्दा पुरुष-जातिले पुरुष-जातिलाई र स्त्री-जातिले स्त्री-जातिलाई चुम्बन गर्ने दस्तुर जारी

रहेको छ । अनि कति संस्कृतिमा पुरुषले स्त्रीलाई र स्त्रीले पुरुषलाई चुम्बन गर्ने चलन छ । तर यस प्रकारको दस्तुरको दुरुपयोग गरिएको छ; यसकारण चुम्बन गर्ने अभिवादन खारिज गरिएको छ ।

चुम्बन गर्नुचाहिँ न प्रभु येशूले आज्ञा गर्नुभएको, न उहाँका प्रेरितहरूले सिकाएको बाध्यकर अभिवादन गर्ने तरिका हो । यसमा बुद्धिको कुरा छ: पवित्र बाइबलले हामीलाई आ-आफ्नो संस्कृतिअनुसार अभिवादनहरू अपनाउन छुट दिएको छ, विशेष गरी जहाँ चुम्बनले हामीलाई नैतिक हिसाबले लापरवाही र बेहोशी तुल्याउँछ, र त्यसद्वारा कामवासना जगाउने डर हुन्छ । त्यही कारणले परमेश्वरको आत्माले 'पवित्र' चुम्बनको कुरा गर्नुभएको हो; किनकि यस प्रकारका अनियमितताहरू हुनुहुँदैन ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२७: प्रेरित पावलले 'यो पत्र सबै पवित्र 20) दाजुभाइहरूलाई पढेर सुनाउनु' भन्ने गम्भीर आदेश दिन्छन् । यस सम्बन्धमा हामीले दुईवटा कुराहरूमा ध्यान दिनुपर्छ:

क) पावलले आफ्नो यस पत्रलाई परमेश्वरको वचनको अधिकार दिन्छन् । विश्राम-दिनपिच्छे पुरानो नियमको पुस्तक यहूदी-हरूका सभाघरहरूमा पढेर सुनाइन्थ्यो । अनि यो पत्रचाहिँ मण्डलीहरूमा पढेर सुनाउनुपर्छ ।

ख) पवित्र बाइबल सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति हो । पवित्र धर्मशास्त्र कुनै व्यक्तिहरू विशेषको सीमित घेराभित्र राख्नुहुँदैन । पवित्र बाइबलका सबै तथ्यहरू सबै पवित्र जनहरूका निम्ति हुन् ।

यस सिलसिलामा श्री जेम्स् डेन्नीले निक्कै बुद्धिमानीसाथ यसो भनेका छन्:

'बुद्धिमान् वा सज्जन हुने सम्बन्धमा उन्नति गर्न सुसमाचारद्वारा कसैलाई प्रतिबन्ध गरिएको छैन । यसकारण पक्का पनि ख्रीष्टको मण्डलीमा आफ्ना सदस्य-सदस्याहरूलाई सधैंभरि शिष्य राखेर कहिल्यै वयस्क हुन नदिनु, पवित्र धर्मशास्त्र स्वतन्त्रतासाथ प्रयोग गर्नदेखि

निरुत्साहित पारिदिनु अनि समस्त पवित्र बाइबलका अन्तर्वस्तुहरू सबै दाजुभाइहरूलाई पढेर नसुनाउने कुप्रयासहरू गर्नुजस्तो ठूलो विश्वासघात र बेइमानीको लक्षण अरू के हुन सक्थ्यो र ?' 21)

के तपाईंले १ थेस्सलोनिकी ५:२५-२७ पदको खण्डमा याद गर्नुभयो ? यस खण्डमा ख्रीष्टीय जीवनको सफलताका तीनवटा चाबी दिइएका छन्: क) ५:२५: हामीले प्रार्थना गर्नुपर्छ; ख) ५:२६: हामीले आफ्ना सङ्गी-विश्वासीहरूलाई प्रेम गर्नुपर्छ, किनभने पवित्र चुम्बनले सङ्गतिको कुरा सङ्केत गर्छ; अनि ग) ५:२७: हामीले परमेश्वरको वचन पढ्नुपर्छ र पवित्र बाइबल अध्ययन गर्नुपर्छ ।

१ थेस्सलोनिकी ५:२८: अन्तमा, पावलले आफ्नो विशेष तरिकाले यो पत्र अन्त्याउँछन् । तिनले थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखेको यो पहिलो पत्र अनुग्रह भन्ने शब्दबाट शुरु गरेका छन्, र अहिले तिनले यो पत्र अनुग्रहको शब्दसित अन्त गर्छन् । यसबाट कुरा स्पष्ट छ: प्रेरित पावलका निम्ति ख्रीष्टीय विश्वास शुरुदेखि अन्तसम्म अनुग्रह नै थियो । यस्तै होस्, आमेन !

ENDNOTES:

- 1) **Introduction:** James Everett Frame, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistles of St. Paul to the Thessalonians*, (ICC), p. 37.
- 2) **Introduction:** George Robert Harding Wood, *St. Paul's First Letter*, pp. 13,14.
- 3) **1:1:** The critical text omits „from God our Father and the Lord Jesus Christ,” but it is found in the vast majority of manuscripts. It would be easy to omit it in copying, since it is nearly identical to the phrase used immediately preceding.
- 4) **1:4:** See Ephesians 1 for an Excursus on Divine Election.”
- 5) **1:10:** G. R. H. Wood, *St. Paul's First Letter*, p. 17.
- 6) **2:1:** James Denney, *The Second Epistle to the Corinthians*, p. 100.
- 7) **2:1:** Elliot, Elisabeth, ed., *The Journals of Jim Elliot*, p. 218.
- 8) **2:13:** Walter Scott, further documentation unavailable.
- 9) **3:2:** *Minister* is simply a Latin word for *servant*.
- 10) **3:13:** Marvin Vincent, *Word Studies in the New Testament*, IV:34.
- 11) **4:6:** Oscar Wilde, who left his lovely wife to engage in homosexuality.
- 12) **4:8:** The critical (NU) text reads ὁ ὅτι καὶ δίδωμι.”
- 13) **4:17:** The Latin past participle *raptus*, from the verb *rapere*. Jerome's exact wording in the Vulgate is ὁ ὅτι ἡμεῖς ἁρῶμεθα μετὰ αὐτοῦ” (we shall be raptured with them).
- 14) **5:10:** The words in the original are as follows: *wake* in 5:6 and *watch* in 5:6 are *γρηγορεῖτε* (the origin of the masculine name ὁ ὅτι Gregory,” or ὁ ὅτι watchful”). *Sleep* in 5:6, 7 stands for *καθεύδουτε*, which can refer to literal sleep or ὁ ὅτι spiritual laziness and indifference” (Arndt and Gingrich). In 4:13–15, *sleep* translates *κοιμαῖτε*.
- 15) **5:12:** James Denney, *The Epistles to Thessalonians*, p. 205.
- 16) **5:13:** For a detailed exposition of elders, see comments on 1 Timothy 3:1-7 and Titus 1:5-9.
- 17) **5:21:** James Denney, *The Epistles to Thessalonians*, p. 244.

- 18) 5:22:** Arthur T. Pierson, further documentation unavailable.
- 19) 5:23:** R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. Paul's Epistles to the Colossians, to the Thessalonians, to Timothy, to Titus, and to Philemon*, p. 364.
- 20) 5:27:** The critical text omits "holy."
- 21) 5:27:** James Denney, *The Epistles to Thessalonians* pp. 263-264.

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको प्रेरित पावलको दोस्रो पत्र

भूमिका

‘प्रेरित पावलले आफ्नो पहिलो पत्रमा गरेभैं यस दोस्रो पत्रमा पनि भट्टै भट्टेर थेस्सलोनिकीहरूको भूलदोष देखाउँदैन्, तर बिस्तारै-बिस्तारै चारैतिरबाट यी पवित्र जनहरूको हृदय तयार पार्छन्, यस उद्देश्यले कि उनीहरूले सत्यता पत्रेर उनीहरूलाई देखाइदिइएको भूल छोड्न सकून्। यसो गर्न ईश्वरीय अनुग्रह र बुद्धि चाहिन्छ। यस तरिकाले केवल कुनै विशेष भूल वा कुनै खराबीसित व्यवहार गरिँदैन, तर भूल गर्नेहरूको हृदय पनि सुधारिन्छ।’

श्री विलियम केल्ली

१) कानुनमा त्यसको अद्वितीय स्थान

यस सानो पत्रका रत्नरूपी तथ्यहरू शैक्षिक र व्यावहारिक दृष्टिमा महत्त्वपूर्ण छन्। यसमा पावलले खीष्टको दोस्रो आगमनको सम्बन्धमा थेस्सलोनिकीहरूको ज्ञान बढाउँदै लान्छन् र यस विषयमा उनीहरूको कति

भूलधारणा सुधाछन्, साथै पापको पुरुषको विषयमा नयाँ प्रकाश दिन्छन् । अनि तिनले उनीहरूमध्ये ती भाइहरूलाई तिनीहरूको आत्मिक स्वास्थ्यलाभ गर्न समुचित व्यावहारिक सल्लाह दिन्छन्, जुन भाइहरूले प्रभुको दोस्रो आगमन काम नगर्ने निहुँ तुल्याए । तिनीहरूका निम्ति पावलको खाँटी अर्थाँ यस प्रकारको छः 'कोही काम गर्न चाहँदैन भने त्यसले खाना पनि नखाओस् !' (२ थेस्सलोनिकी ३:१०) ।

२) त्यस पत्रको लेखकको विषयमा पाइने जानकारी

बाहिरी प्रमाणः थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको पहिलो पत्रभन्दा पावलको यस दोस्रो पत्रका निम्ति बाहिरी प्रमाणहरू अभै धेरै, अभ् बलिया हुन्छन्; किनकि पोलिकार्प (इस्वी संवत् ६९-१५५), इग्नाटियस (इस्वी संवत् -१०८) र (इस्वी संवत् १००-१६५) जस्टिनले मात्र होइन, तर (इस्वी संवत् १३०-) इरेनेयसले पनि थेस्सलोनिकीहरूको यस दोस्रो पत्रको नाम लिएर यसबाट उद्धृत गरे । यो पत्र मार्सिओनी प्रस्तावना र मुराटोरी कानुनमा पनि हालिएको छ ।

भित्री प्रमाणः थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको यो दोस्रो पत्र छोटो छ; यसकारण थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको पहिलो पत्रभन्दा यस दोस्रो पत्रका भित्री प्रमाणहरू कम्ती छन् । तर यसले त्यस पहिलो पत्रको पूरकको काम गर्छ, र त्यससँग साहै राम्रोसँग मेल खाएको छ । यसकारण थोरै बाइबल-विद्वान्हरूले मात्र यस पत्रको लेखक पावल हुन् भन्ने कुरा ग्रहण गर्न हिचकिचाउँछन् ।

३) त्यस पत्रको लेखे मिति

पावलले यो दोस्रो पत्र किन लेखे ? किनभने थेस्सलोनिकीहरूका कति समस्याहरू थिए, जुन समस्याहरूमा उनीहरूलाई सहायता र सल्लाहको खाँचो परेको थियो; साथै तिनको पहिलो पत्रको प्रसङ्गबाट कति कुराहरू उठे, जुन कुराहरू उनीहरूले राम्रोसँग बुझ्न सकेनन् । यो

दोस्रो पत्र यस सिलसिलामा लेखिएको हो । यसकारण यी दुईवटा पत्र-हरूको बीचमा बितेको समय एक-दुई महिना मात्र थियो होला । पावल, सिलवानस र तिमोथी अझै पनि सँगै छन् (२ थेस्सलोनिकी १:१); अनि हामीले पाएको जानकारीअनुसार कोरिन्थमा मात्र यी तीनजना सँगै रहेका थिए (प्रेरित १८:१ र ५) । यसो हो भने, सम्भवतः यस पत्रको लेखे मिति इस्वी संवत् ५०-५१ साल भएको थियो होला ।

४) सन्दर्भ र विषयवस्तु

पहिलो पत्रपछि यति छिटो यो दोस्रो पत्र लेख्न तीनवटा प्रमुख कारणहरू थिए । यी पवित्र जनहरू अझै पनि सतावटमा परेका थिए; उनीहरूलाई उत्साह दिनु खाँचो थियो (२ थेस्सलोनिकी १:) । प्रभुको दिनको विषयमा उनीहरू भ्रममा परेका थिए; उनीहरूलाई यस सम्बन्धमा थप ज्ञान दिनु आवश्यक थियो (२ थेस्सलोनिकी २:) । उनीहरूमध्ये कतिजना थिए, जसले प्रभु येशूको दोस्रो आगमनको निहुँले जाँगर-मरुवाको चाल अपनाएर काम गर्दैनथिए; तिनीहरूलाई सुधार्नु खाँचो थियो (२ थेस्सलोनिकी ३:) ।

प्रभुको दिनको सम्बन्धमा यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू भयातुर भएका थिए; किनकि उनीहरूको विचारमा, उनीहरूले त्यस समय-अवधिमा प्रवेश गरिसके । 'प्रेरित पावल आफूले "प्रभुको दिन आइपुगयो" भन्ने शिक्षा दिँदैछन् रे' भन्ने भूटो हल्ला सुनेर उनीहरूको डरत्रास भन् बढ्यो । यसकारण पावलले यो कुरा सच्याउँछन् ।

प्रभुको दिन र प्रभु येशूको दोस्रो आगमन एउटै कुरा होइनन् भन्ने कुराको विषयमा हाम्रो बुझाइ स्पष्ट हुनुपर्छ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणचाहिँ प्रभुको दिन होइन । प्रभु येशू आउनुभएकोमा पवित्र जनहरूलाई केको डर? होइन, तर उनीहरूलाई प्रभुको दिनको पहिलो चरणमा अर्थात् सङ्कष्टकालमा प्रवेश गरिसकेको डर पो थियो ।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण हुनुभन्दा अगाडि फलना-फलना घटनाहरू घट्नुपर्छ भन्ने शिक्षा पावलले कहिल्यै दिएनन्; किनभने यस्ता घटनाहरू घट्नुपर्दैन । तर अहिले यस पत्रमा तिनले के सिकाउँछन् भने, प्रभुको दिन हुनुभन्दा अघि ठूलो धर्मपतन हुनेछ, रोकिराखेलाई हटाइनेछ र पापको पुरुष प्रकट हुनेछ ।

यस पत्रको शिक्षा स्पष्टसँग बुझ्नका निम्ति हामीले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण, प्रभुको दिन र राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमनको बीचमा छुट्ट्याउन सक्नुपर्छ । १ थेस्सलोनिकी ५:२ पदको टिप्पणीमा प्रभुको दिन के हो, सो सम्बन्धमा स्पष्ट जानकारी दिइएको छ; अनि २ थेस्सलोनिकी १:७ पदमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमित आगमनको शीर्षकमा यी दुईवटा कुराहरू छुट्टाइनेछन् ।

रूपरेखा:

खण्ड १) २ थेस्सलोनिकी १:१-२: अभिवादन

खण्ड २) २ थेस्सलोनिकी १:३-१२: पावल र यी
थेस्सलोनिकीहरूको बीचको सम्बन्धमा

- क) २ थेस्सलोनिकी १:३-५: यी थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति
पावललाई धन्यवाद चढाउन कर लागेको छ; किन ?
- ख) २ थेस्सलोनिकी १:६-१०: परमेश्वरको न्याय धर्ममय हुनेछ
- ग) २ थेस्सलोनिकी १:११-१२: यी पवित्र जनहरूका निम्ति
पावलको प्रार्थना

खण्ड ३) २ थेस्सलोनिकी २:१-१२: प्रभुको दिन

- क) २ थेस्सलोनिकी २:१-२: पावलको आह्वान: विचलित
नहोओ, तर स्थिर होओ !
- ख) २ थेस्सलोनिकी २:३-१२: पापको पुरुष

खण्ड ४) २ थेस्सलोनिकी २:१३-१७: धन्यवाद र प्रार्थना

- क) २ थेस्सलोनिकी २:१३-१४: परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् !
पवित्र जनहरू परमेश्वरको न्यायमा पर्नेछैनन् ।
- ख) २ थेस्सलोनिकी २:१५-१७: पावलको प्रार्थना: परमेश्वरले
पवित्र जनहरूलाई सान्त्वना दिऊन् र विश्वासमा स्थिर
पारिदिऊन् !

खण्ड ५) २ थेस्सलोनिकी ३:१-१५: व्यावहारिक
अर्तीहरू

क) २ थेस्सलोनिकी ३:१-५: हामीले एक-अर्काका निम्ति प्रार्थना
गर्नुपर्छ ।

ख) २ थेस्सलोनिकी ३:६-१५: बेकाइदासँग चल्नेहरूसित कसरी
व्यवहार गर्नुपर्छ, सो सिक्नुपर्छ

खण्ड ६) २ थेस्सलोनिकी ३:१६-१८: आशीर्वाद र
बिदाको अभिवादन

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएको पावलको दोस्रो पत्रको टिप्पणी

खण्ड १) २ थेस्सलोनिकी १:१-२:

अभिवादन

२ थेस्सलोनिकी १:१: जुन बेलामा पावलले कोरन्थबाट थेस्सलोनिकीहरूलाई यो दोस्रो पत्र लेखे, त्यस बेलामा सिलवानस र तिमोथी तिनको साथमा थिए; पत्रका प्रेषक तिनीहरू हुन्। अनि पत्रको प्रापकचाहिँ थेस्सलोनिकीहरूको मण्डली थियो। भूगोलको कुरा आयो: यो मण्डली थेस्सलोनिकामा अवस्थित थियो, जुन शहर ग्रीस देशमा पर्छ। अनि यस मण्डलीका सदस्य-सदस्याहरू त्यस शहरका बासिन्दाहरू थिए।

तर त्यो मण्डली कुनै अन्यजाति जमघट थिएन, तर परमेश्वर हाम्रा पितासित सङ्गति गर्ने मण्डली थियो, अँ, प्रभु येशू ख्रीष्टको मण्डली थियो । १)

२ थेस्सलोनिकी १:२: प्रेरित पावलले यी पवित्र जनहरूलाई 'तिमीहरू प्रख्यात होओ, तिमीहरू धनवान् होओ वा तिमीहरू सुखी होओ' भन्ने शुभेच्छा टक्राउँदैन् । तर तिनले उनीहरूलाई 'तिमीहरूलाई अनुग्रह र शान्ति होस्' भन्ने शुभेच्छा टक्राउँछन् । हाम्रा निम्ति परमेश्वरको इच्छा जेजस्तो हुन्छ, उहाँको त्यो इच्छा पूरा गर्न सक्नलाई हामीलाई अनुग्रह चाहिन्छ; उहाँको अनुग्रहले हामीलाई सक्षम तुल्याउँछ । अनि शान्ति ? हरेक परिस्थितिमा हाम्रो मनमा कुनै प्रकारको विकार नभएको शान्त अवस्था ईश्वरीय शान्तिको फल हो । आफ्नो निम्ति वा अरू मानिसहरूका निम्ति त्योभन्दा बढी अरू के चाहन्छौं ?

अनुग्रह र शान्ति परमेश्वर हाम्रा पिता र प्रभु येशू ख्रीष्टबाट आउँछन् । शान्तिको अगाडि अनुग्रह राखिएको छ; किनभने हामीले पहिले परमेश्वरको अनुग्रह जान्नुपर्छ; त्यसपछि मात्र हामीले उहाँको शान्ति अनुभव गर्न सक्छौं । अनि पावलले परमेश्वर हाम्रा पिताको साथमा प्रभु येशू ख्रीष्टको नाम लिएका छन्; किनभने पिता र पुत्र बराबर यी आशिष-हरूका स्रोतहरू हुनुहुन्छ ।

खण्ड २) २ थेस्सलोनिकी १:३-१२: पावल र यी थेस्सलोनिकीहरूको बीचको सम्बन्धमा

क) २ थेस्सलोनिकी १:३-५: यी थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति
पावललाई धन्यवाद चढाउन कर लागेको छ; किन ?

२ थेस्सलोनिकी १:३: यस पत्रको शुरुमा पावलले यी पवित्र जनहरूका निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउँछन् । ख्रीष्टको सच्चा दास आफ्ना प्यारा आत्मिक छोराछोरीहरूको विषयमा कति हर्षित थिए ? यो पद पढ्दाखेरि हामी तिनको हृदयगति छाम्न सक्छौं । तिनका निम्ति धन्यवाद चढाउनु परमेश्वरप्रतिको नित्य काम थियो । अनि यी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको विश्वास र प्रेमका निम्ति धन्यवाद चढाउन पनि हर प्रकारले सुहाउँदो थियो । किनकि उनीहरूको विश्वास अचम्म प्रकारले बढ्दैथियो र प्रगति गर्दैथियो । अनि उनीहरू हरेकले अर्काका निम्ति भन् बढी प्रेम देखाउँदैथिए, अनि प्रेम गर्नुमा कोही छोडिएको थिएन । यो प्रेरित पावलको प्रार्थनाको उत्तर थियो (१ थेस्सलोनिकी ३:१० र १२) ।

के तपाईंले यहाँ शब्दको क्रममा ध्यान दिनुभयो ? क्रममा पहिले विश्वास, त्यसपछि प्रेम आउँछ। यस विषयमा श्री सी. एच. म्याकिन्तोषले यसो लेखेका छन्:

‘विश्वासद्वारा हामी प्रेमको अनन्त मुहानसितको सम्पर्कमा आउँछौं, जुन मुहान परमेश्वर स्वयम् हुनुहुन्छ। अनि यसबाट अनिवार्य प्रतिफल के हो भने, यसले उहाँका सबै जनहरूप्रति हाम्रो हृदयमा प्रेम पलाउँछ-पलाउँछ।’

२ थेस्सलोनिकी १:४: उनीहरूको आत्मिक प्रगति पावल र तिनका साथीहरूका निम्ति परमेश्वरका अरू मण्डलीहरूमा उनीहरूको गर्व गर्ने कारण थियो। किनभने सतावटहरूमा परेर पनि उनीहरू सुदृढ़ रहे र विश्वासमा अटल भए। उनीहरूको धीरजले यहाँ स्थिरता र दृढ़ताको रूप लिएको छ।

२ थेस्सलोनिकी १:५: भारी सतावट र कष्टहरूमा ढलपल नहुने गरी विश्वासमा खडा रहनुमा उनीहरूको कत्रो साहस थियो !! यसमा पावलले परमेश्वरको धर्ममय व्यवहार देखेका छन्। किनकि उहाँले उनीहरूलाई सम्हाल्नुभएको र सहने शक्ति दिनुभएको थियो। उहाँले उनीहरूलाई हिम्मत दिएर उनीहरूलाई साहसिलो तुल्याउनुभएको थियो। उनीहरूले ईश्वरीय शक्ति नपाएका भए उनीहरूले ख्रीष्ट येशूका निम्ति यति दुःख के सहन सक्नेथिए र? उनीहरूले यत्रो धीरज र यत्रो विश्वास कहाँ देखाउन सक्नेथिए र?

उनीहरूले देखाएको वीरता र साहसले उनीहरू परमेश्वरको राज्यको योग्य रहेछन् भन्ने कुरा प्रमाणित गरे। परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्न उनीहरूमा व्यक्तिगत योग्यता के थियो र? यसको गन्ध समेत यहाँ छैन। तर परमेश्वरको राज्यमा बस्न पाउने जो पनि होस्, ऊ केवल ख्रीष्ट येशूको योग्यताले गर्दा त्यहाँ हुनेछ। तर यो पनि सुनिश्चित छ, कि यस दुनियाँमा परमेश्वरको राज्यका निम्ति दुःख भोग्नेहरूले आउँदो युगमा उहाँको साथमा राज्य गर्ने नै छन् (रोमी ८:१७ र २ तिमोथी २:१२)।

श्री इ. डब्ल्यू. रोजर्सले 'तिमीहरू परमेश्वरको राज्यको योग्य ठहरिओ' भन्ने वाक्यको सम्बन्धमा निम्न टिप्पणी गरेका छन्:

'यसो हेर्दा यस कुरामा हाम्रो जिम्मेवारी भएको देखिन्छ। परमेश्वरको सर्वाधिकारको दृष्टिमा कुरा स्पष्ट छ: हामी ज्योतिमा पवित्र जनहरूको अधिकारको भागमा भागीदार हुन योग्य भएका छौं; अनि यो हाम्रो योग्यताचाहिँ केवल ख्रिष्ट येशूसित हामी उहाँको मृत्यु र बौरिउठाइमा एक भएको फल हो। किनकि उही प्रियमा हामी ग्रहणयोग्य भयौं। हामीले मुक्ति पाउनुभन्दा अघि-पछि गरेको-नगरेको कुनै कुरासित सम्बन्ध नराखी यो हामीमा भएको कुनै कुरामा निर्भर गर्दैन; यो सबको सब उहाँको अनुग्रहको फल हो। तर परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई सतावट र कष्टहरूबाट भएर जान दिनुहुन्छ, यस हेतुले कि उनीहरूमा विभिन्न नैतिक सदगुणहरूले विकास हुन पाऊन्, जुन सदगुणहरूले उनीहरूलाई त्यस राज्यका सुयोग्य नागरिक तुल्याउँछन्।

प्रभुका प्रेरितहरूमध्ये कतिजना येशूको नामको खातिर दुःख भोग्न योग्य ठहरिएकोमा रमाए। अनि यी थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति पावलको प्रार्थना के थियो? परमेश्वरले उनीहरूलाई उनीहरूको बोलावटको योग्य ठहराऊन्। तब कुरा सुनिश्चित छ, कि ख्रीष्ट येशूको त्राणको काममा केही थप कुरा हाल्नुपरेन। किनकि येशूको क्रूसको मृत्युद्वारा ख्रीष्ट-विश्वासी राज्यको योग्य ठहरिन्छ र यस त्राणको कामको आधारमा उसले परमेश्वरको राज्यको योग्य ठहर पाउँछ। तर यी विश्वासीहरूको धीरज र विश्वासको विषयमा कसो हो? कष्टहरूमा धीरज देखाउँदै र विश्वासमा दृढ़ रहँदै उनीहरूले नैतिक हिसाबले राज्यको सम्बन्धमा आफ्नो योग्यता प्रकट गरे। यहाँ समाजको कुरा आयो: संसारको जुनसुकै समाज मानिलिनुहोस्, तर हरेक समाजमा कुनै न कुनै सदस्यहरू छन्, जसले आफ्नो समाजको बदनाम गर्दछन्; अनि अरूले यसो गर्दैनन्। यसकारण थेस्सलोनिकीहरूले परमेश्वरको बदनाम गर्नेहरूको बीचमा होइन, तर परमेश्वरको महिमा गर्ने पवित्र जनहरूको बीचमा आफ्नो स्थान लिऊन् भनेर पावलले प्रार्थना गरे।' 2)

ख) २ थेस्सलोनिकी १:६-१०: परमेश्वरको न्याय धर्ममय हुनेछ

२ थेस्सलोनिकी १:६: परमेश्वरको धर्ममय कार्यवाही हामीले दुईवटा कुरामा देख्छौं: उहाँले सताउनेहरूलाई दण्ड दिनुहुनेछ र सतावटमा पर्नेहरूलाई विश्राम दिनुहुनेछ ।

यस सम्बन्धमा श्री जोर्ज विलियम्सको कुरा सुनौं, जसले यसो भनेका छन्:

‘परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई सतावटमा पर्न दिने र उनीहरूका सताउनेहरूलाई धीरजसित सहिदिने उहाँको कार्यवाहीमा दुईवटा उद्देश्य छन्: एक, उहाँका जनहरू राज्य गर्न योग्य छन् कि छैनन्, सो कुराको जाँच हुन्छ (२ थेस्सलोनिकी १:५); अनि दुई, उनीहरूका सताउनेहरू परमेश्वरको न्यायमा पर्न कतिका योग्य हुन्छन्, सो कुरा प्रकट गर्नु हो ।’ ३)

२ थेस्सलोनिकी १:७: परमेश्वरसँग उहाँका जनहरूका शत्रुहरूलाई दण्ड दिने नाप छ; ठीक त्यस्तै उहाँको खातिर दुःख भोग्नेहरूका निम्ति विश्राम पाउने प्रतिफल पनि तयार छ । उहाँले उनीहरूलाई इनाम दिनुहुनेछ ।

यस सात पदबाट ‘ख्रीष्ट येशू स्वर्गबाट दन्किरहेको आगोमा फर्केर नआएसम्म दुःख भोग्नुपर्ने पवित्र जनहरूले राहत पाउँदैनन्, तर उनीहरूको जाँच जारी रहन्छ, कि क्या हो’ भन्ने निष्कर्षमा आइपुग्ने भूल नगरौं ! किनभने ख्रीष्ट-विश्वासको मृत्युबाट उसको आराम शुरु हुन्छ । जुन ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलग्ने क्षणसम्म बाँचिरहनेछन्, ती ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले त्यस बेलामा आफ्ना सबै पीरमर्काहरूबाट छुटकारा पाउनेछन् र आफ्नो विश्राममा प्रवेश गर्नेछन् । तर यस पदले भन्न खोजेको तात्पर्य के हो भने, जुन बेलामा प्रभु येशूले आफ्ना शत्रुहरूमाथि आफ्नो

न्याय खन्याउनुहुनेछ, त्यस बेलामा सारा संसारका मानिसहरूले पवित्र जनहरूलाई विश्राम लिएका देखेछन् ।

परमेश्वरको धर्ममय बदला लिने दिन कहिले हुनेछ ? उहाँको न्याय हुने दिन तब हुनेछ, जब प्रभु येशू स्वर्गबाट आफ्ना सामर्थी स्वर्गदूतहरूको साथमा प्रकट हुनुहुनेछ । ख्रीष्ट येशूको आगमनमा भक्तिहीन मानिस-हरूबाट बदला लिइनेछ र ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई विश्राम दिइनेछ । यहाँ ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको कुन चरणको विषयमा कुरा गरिएको छ ? कुरा स्पष्ट छ, यो त्यसको तेस्रो चरण अर्थात् उहाँको महिमित देखापराइ हुनेछ, जब प्रभु येशू आफ्ना पवित्र जनहरूको साथमा यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ ।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण

र प्रभु येशूको महिमित प्रकटीकरण

तर कसै-कसैले यसो प्रश्न गर्छन्: 'ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमित प्रकटीकरण दुईवटा अलग-अलग घटनाहरू हुन् भन्ने कुरा कसरी जानिन्छ ?' यस प्रश्नको उत्तर यस्तो छ: पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा यी दुईवटा घटनाहरूको बीचमा छुट्ट्याउने बयानहरू छन्, जस्तै:

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण:

- क) १ थेस्सलोनिकी ४:१७: ख्रीष्ट येशू आकाशमा आउनुहुनेछ ।
- ख) १ थेस्सलोनिकी ४:१६-१७: उहाँ आफ्ना पवित्र जनहरूका निम्ति आउनुहुनेछ ।
- ग) १ कोरिन्थी १५:५१: यो घटना एउटा रहस्य भनिन्छ, अर्थात् यो पुरानो नियममा प्रकट नभएको सत्यता हो ।

- घ) ख्रीष्ट येशू आफ्ना पवित्र जनहरूलाई लिन आउनुभन्दा अघि आकाशमा कुनै पूर्व-लक्षणहरू घट्नुपर्नेछैन ।
- ङ) १ थेस्सलोनिकी ४:१८: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण एउटा आशिषमय क्षण हुनेछ ।
- च) १ कोरिन्थी १:८; २ कोरिन्थी १:१४; फिलिप्पी १:६ र १०: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणचाहिँ ख्रीष्टको दिन हो ।
- छ) १ कोरिन्थी १५:५२: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण एकै भिमिकमा हुनेछ । यसकारण संसारले यो घटना चालै पाउँदैन होला भन्ने सङ्केत निक्कै बलियो छ ।
- ज) यूहन्ना १४:१-४; १ कोरिन्थी १५:५१-५८; १ थेस्सलोनिकी ४:१३ १८: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण प्रायः मण्डलीसित मात्र सम्बन्धित छ ।
- झ) प्रकाश २२:१६: ख्रीष्ट येशू चम्किलो बिहानको ताराको रूपमा आउनुहुनेछ ।
- ञ) सहदृष्टिले लेखिएका मत्ती, मर्कूस र लूकाको सुसमाचारका पुस्तकहरूमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको बयान पाइँदैन, तर यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकमा यस घटनाका केही सङ्केतहरू पाइन्छन् ।
- ट) अ) १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८: उठाइलगिनेहरू आशिष पाउन उठाइनेछन्;
आ) १ थेस्सलोनिकी ५:१-३: छोडिएकाहरू न्यायका निम्ति छोडिनेछन् ।
- ठ) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणभन्दा अघि घट्नुपर्ने घटनाहरूको सम्बन्धमा कुनै समय-तालिका पेश गरिएको छैन ।

ड) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणसित सम्बन्धित पदहरूमा मानिसको पुत्र भन्ने शब्द कहिल्यै प्रयोग गरिएको छैन ।

प्रभु येशूको महिमित प्रकटीकरण:

- क) जकरिया १४:४: प्रभु येशू पृथ्वीमा आउनुहुनेछ ।
- ख) १ थेस्सलोनिकी ३:१३; यहूदा १:१४: उहाँ आफ्ना पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुनेछ ।
- ग) उहाँको महिमित देखापराइ कुनै रहस्य होइन; किनभने पुरानो नियममा यस विषयमा भविष्यवाणीहरू धेरै छन्, जस्तै भजन ७२:; यशैया ११:; जकरिया १४: आदि ।
- घ) मत्ती २४:२९-३०: प्रभु येशू आफ्ना पवित्र जनहरूको साथमा आउनुभन्दा अघि आकाशमा त्यसका पूर्वलक्षणरूपी चिन्हहरू देखिनेछन् ।
- ङ) २ थेस्सलोनिकी २:१-१२: उहाँको महिमित देखापराइ र प्रभुको दिन एउटै घटनाको रूपमा लिइन्छ ।
- च) २ थेस्सलोनिकी २:८-१२: उहाँको महिमित आगमनको प्रायःजसो सन्दर्भ न्याय हुनेछ ।
- छ) मत्ती २४:२७; प्रकाश १:७: सारा संसारका मानिसहरूले उहाँलाई महिमामा आउनुभएको देखेछन् ।
- ज) मत्ती २४: १-२५:४६: ख्रीष्टको प्रकटीकरण इस्राएली जातिमा केन्द्रित रहने घटना हो; त्यसपछि त्यसमा अन्यजातिहरूका निमित्त पनि केही हिस्सा हुनेछ ।
- झ) मलाकी ४:२: उहाँ धार्मिकताको सूर्यको रूपमा आउनुहुनेछ, जसका पखेटाहरूमा चङ्गाइ हुनेछ ।

- ब) सहदृष्टिले लेखिएका मत्ती, मर्कूस र लूकाको सुसमाचारका पुस्तकहरूमा यो महिमित घटना मुख्य हो, तर यूहन्नाको सुसमाचारमा चाहिँ प्रायः उल्लेख गरिएको केही पनि छैन ।
- ट) मत्ती २४:३७-४१: उठाइलगिनेहरू न्यायका निम्ति उठाइनेछन्; छोडिएकाहरू आशिष पाउन छोडिनेछन् ।
- ठ) दानियल ७:२५, १२:७ र ११-१२; प्रकाश ११:२, १२:१४ र १३:५: ख्रीष्ट येशूको महिमित प्रकटीकरणका निम्ति सुस्पष्ट, विस्तृत समय-तालिका दिइएको छ, जस्तै: एक हजार दुई सय साठी दिन, बयालीस महिना, साढे तीन वर्ष ।
- ड) मत्ती १६:२८; मत्ती २४:२७, ३० र ३९; मत्ती २६:६४; मर्कूस १३:२६; लूका २१:२७: उहाँको प्रकटीकरण उहाँको महिमित आगमनको रूपमा पेश गरिएको छ ।

हामी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमाले पूर्ण प्रकटीकरण दुईवटा छुट्टै घटनाहरू भएको कुरा स्वीकार गरे ता पनि यो प्रश्न रहेको छ: के यी दुईवटा घटनाहरू एकै समयमा घटन सक्दैनन् र? यी घटनाहरू एकै समयमा घट्नेछैनन् भन्ने कुरा कसरी जानिन्छ? ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमाले पूर्ण प्रकटीकरणको बीचमा अन्तराल समय हुनेछ भन्ने कुरा कहाँबाट बुझिन्छ? यसको सम्बन्धमा हामी यहाँ तीनवटा प्रमाणहरू पेश गर्छौं:

क) दानियलको पुस्तकमा भविष्यवाणी गरिएका सत्तरी हप्ताहरूचाहिँ हाम्रो पहिलो प्रमाण हो (दानियल ९:२५-२७) । हामी हालैमा मण्डली युगमा, त्यस अन्तराल समयमा जिइरहेका छौं, जुन अन्तराल समय उनहत्तरौं हप्ता र सत्तरीयौं हप्ताको बीचमा पर्छ । अनि सङ्कष्टकालचाहिँ त्यो सत्तरीयौं हप्ता हुनेछ, जसको अवधि सात वर्ष हुनेछ । मण्डली सङ्कष्टकालभन्दा अगाडि स्वर्गको घरमा उठाइनेछ (रोमी ५:९; १ थेस्सलोनिकी १:१० र ५:९; प्रकाश ३:१०) । अनि

यी सत्तरी हप्ताहरू बितेपछि ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन हुनेछ (दानियल ९:२४; मत्ती २४:) ।

ख) यस सिलसिलामा हाम्रो दोस्रो तर्क यस प्रकारको छ: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमाले पूर्ण प्रकटीकरणको बीचमा अन्तराल समय हुनेछ; किनभने योचाहिँ प्रकाशको पुस्तकको संरचनाको माग हो । प्रकाशको पुस्तकका पहिला तीन अध्यायहरूमा यस पृथ्वीमाथि अवस्थित भएको मण्डलीको कुरा उल्लेख गरिएको छ । तर प्रकाश ४:१-१९:१० पदहरूको खण्डमा सङ्कष्टकाल बयान गरिएको छ, जब परमेश्वरको क्रोध उहाँको पत्रलाई तिरस्कार गरेको संसारमाथि खनिनेछ । अनि यस सम्पूर्ण अवधिभरि पृथ्वीमा रहेको मण्डलीको नामनिसानै छैन । यसर्थ प्रकाशको पुस्तकको तीन अध्यायको अन्तमा ख्रीष्टको मण्डली स्वर्गमा उठाइनेछ । अनि प्रकाश १९:११ पदमा ख्रीष्ट येशू आफ्नो राज्य स्थापित गर्न यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ; सङ्कष्टकालको अन्तमा यो हुनेछ ।

ग) हाम्रो तेस्रो तर्क यस प्रकारको छ: पवित्र जनहरूलाई उठाइलानुहुने ख्रीष्ट येशूको आगमन र पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुने उहाँको महिमित आगमनको बीचमा किन अन्तराल समय हुनु खाँचो पर्छ? ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा सबै विश्वासीहरू संसारबाट उठाइलगिनेछन्; अनि उनीहरूले आफ्ना महिमित शरीरहरू प्राप्त गर्नेछन् । तर जब प्रभु येशू यस पृथ्वीमा राज्य गर्न आउनुहुनेछ, तब यस पृथ्वीमा यस्ता विश्वासीहरू हुनेछन्, जसका शरीरहरू महिमित शरीर भएका छैनन् । अनि ती विश्वासीहरूले हजार वर्षको राज्यमा विवाह गर्नेछन् र छोराछोरीहरूलाई जन्माएर हुर्काउने गर्नेछन् (यशैया ११:६ र ८) । तब प्रश्न उठ्छ: ती विश्वासीहरू कहाँबाट आउनेछन्? ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमित आगमनको बीचमा एउटा अन्तराल समय

हुनुपर्छ, जुन समयमा ती मानिसहरू प्रभु येशूकहाँ फर्कनेछन् र विश्वासी बन्नेछन् ।

अब आउनुहोस्, हामी २ थेस्सलोनिकी १:७ पदमा फर्को ! प्रभु येशू ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ फर्केर आउनुहुनेछ । त्यस बेलामा स्वर्गदूतहरू उहाँको साथमा हुनेछन्, जुन स्वर्गदूतहरूद्वारा उहाँले आफ्नो शक्ति काममा लगाउनुहुनेछ ।

२ थेस्सलोनिकी १:८: दन्किरहेको आगोले चाहिँ 'शेकिना' नाम गरेको महिमाको तेजले पूर्ण बादललाई सङ्केत गर्ला, जुन बादलचाहिँ पुरानो नियमको समयमा परमप्रभु परमेश्वरको उपस्थितिको प्रतीक थियो (प्रस्थान १६:१०) । अथवा हुन सक्छ, दन्किरहेको आगोले परमेश्वरको आगोरूपी न्याय चित्रण गर्ला, जुन न्याय उहाँले पृथ्वीमाथि बस्ने मानिस-हरूमाथि छोड्न लाग्नुभएको छ (भजन ५०:३; यशैया ६६:१५) । यहाँ यसको दोस्रो अर्थ बढी सम्भव भएको देखिन्छ ।

जब परमेश्वरले बदला लिनुहुनेछ, तब उहाँको यो बदला प्रतिशोधात्मक प्रतिकार हुनेछैन, तर न्यायोचित प्रतिफल दिने काम हो । यहाँ खराबीको बदलामा खराबी, अपकारको सट्टामा अपकार गर्ने कुरै छैन । तर जुन दण्ड उहाँले दिनुहुनेछ, त्यो दण्ड उहाँको पवित्र, धर्मी स्वभावको मागअनुसार हर प्रकारले समुचित हुन्छ । किनकि उहाँ दुष्ट मानिसको मृत्युमा कुनै आनन्द लिनुहुन्न (इजकिएल १८:३२) ।

पावलले यहाँ दुई प्रकारका मानिसहरूको कुरा गर्छन्, जसबाट परमेश्वरले बदला लिनुहुनेछ, जस्तै:

क) परमेश्वरलाई नचिन्ने मानिसहरू: सत्य परमेश्वरको विषयमा सृष्टिमा प्रकट गरिएको र तिनीहरूको विवेकले सहजबोधद्वारा तिनीहरूलाई दिएको ज्ञानअनुसार तिनीहरूले उहाँलाई मात्र इन्कार गरे (रोमी १:-२:) । हुन सक्छ, ती मानिसहरू सुसमाचार कहिल्यै नसुनेका मानिसहरू होलान् ।

ख) हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको सुसमाचार पालन नगर्ने मानिसहरूः तिनीहरूले सुसमाचार सुने, तर मुक्तिको सन्देश रद्द गरे। सुसमाचार विश्वासको सारजस्तै कुरा होइन, जुन सार मानिसहरूले विश्वास गर्नुपर्छ। होइन, नयाँ नियमको अर्थमा सुसमाचारचाहिँ हामीलाई मुक्ति दिनुहुने प्रभु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जसको आज्ञापालन हामीले गर्नुपर्छ। उहाँमाथि विश्वास गर्ने मानिसले उहाँको आज्ञापालन गर्नुपर्छ, नत्रता यो नयाँ नियमअनुसारको विश्वासै होइन।

२ थेस्सलोनिकी १:९: यस्ताहरूले दण्ड पाउनेछन्। पापको उचित दण्ड नदिने ईश्वर साँचो परमेश्वर हुन सक्दैनन्। परमेश्वर प्रेम गर्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले पापको उचित दण्ड दिनुहुन्न भन्ने विचार बाइबलीय विचार होइन। किनभने बाइबलका परमेश्वर पवित्र हुनुहुन्छ। यसकारण उहाँले जे गर्नुहुन्छ, त्यो सबै नैतिक हिसाबले सठीक हुनुपर्छ।

दण्डको परिभाषा यहाँ यस प्रकारले गरिएको छ: 'तिनीहरूले अनन्त विनाशको दण्ड पाउनेछन्।' अनन्त भन्ने शब्द नयाँ नियममा सत्तरी पल्ट प्रयोग गरिएको छ। अनि तीन पल्ट यो 'आयोनियोस' भन्ने शब्द 'क्रोनोस' भन्ने शब्दसित जोडेको हुनाले यस शब्दको अर्थ 'समयले सीमित राखेका युगहरू' हो (रोमी १६:२५; २ तिमोथी १:९; तीतस १:२)। तर अरू सबै ठाउँहरूमा यस शब्दको अर्थ कहिल्यै अन्त नहुने गरी अनन्त हो। रोमी १६:२६ पद यसको एक उदाहरण हो, जहाँ परमेश्वरको कहिल्यै अन्त नहुने अस्तित्वको कुरा गरिएको छ; उहाँ अनन्त परमेश्वर हुनुहुन्छ।

अनि विनाशचाहिँ? पवित्र बाइबलमा विनाश कहिल्यै अस्तित्व मेटाउने अर्थ लिँदैन। मानिसको कुशलक्षेम हराउन सकिन्छ; मानिसको अस्तित्वको उद्देश्य र अर्थमा बिगार आउन सक्छ। लूका ५:३७ पदमा जब प्रभु येशूले 'यी दाखमद्यका मशकहरू नष्ट हुनेछन्' भनेर भन्नुभयो, तब उहाँले त्यही निवाश भन्ने शब्दको क्रियापद प्रयोग गर्नुभयो। तर यी मशकहरूको अस्तित्व मेटिँदैनथियो, तर यी मशकहरू काम नलाग्ने भए।

यो खण्ड लिएर 'सङ्कष्टकालपछि मात्र ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिनेछन्' भन्ने विचारधारणा अपनाउनेहरूले आफ्नो

सिद्धान्त पुष्टि गर्न खोजेका छन् । तिनीहरूको विचारमा, ख्रीष्ट येशू यस पृथ्वीमा राज्य गर्न फर्केर नआउन्जेल ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले विश्राम पाउनेछैनन् र उनीहरूका सताउनेहरूले दण्ड भोग्नेछैनन् अरे । सङ्कष्ट-कालको अन्तमा उहाँ राज्य गर्न आउनुहुनेछ; यहाँसम्म कुरा ठीक छ । तर यस पदको गलत निष्कर्षमा तिनीहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्कष्टकालपछि पारेर भूल गर्दछन् । किनकि यो हाम्रो आशा नै होइन ।

तिनीहरूले कुन कुरामा चुके त ? पावलले जुन थेस्सलोनिकीहरूलाई यो पत्र लेखे, ती थेस्सलोनिकीहरू सबै मरिगए, र उनीहरूले हालैमा स्वर्गमा प्रभुको साथमा विश्राम लिइरहेका छन् । अनि उनीहरूका सताउनेहरू पनि सबै मरिगए, र तिनीहरूले अधोलोकमा कष्टले तड्पि-रहेका छन् । यस कुरामा उक्त दाजुभाइहरू चुके ।

तब पावलले 'ख्रीष्ट येशू ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ यस पृथ्वीमा फर्केर नआएसम्म न विश्वासीहरूले विश्राम पाउनेछन्, न ता उनीहरूका सताउनेहरूले सजाय भोग्नेछन्' भन्ने राय यहाँ कताकतै प्रस्तुत गरेको जस्तो किन लाग्छ ? किनभने त्यही बेलामा मात्र यी कुराहरू सारा संसारको सामु प्रत्यक्ष रूपले प्रकट हुनेछन् । त्यति बेलामा यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरू ठीक थिए र उनीहरूका सताउनेहरू बेठीक थिए भन्ने कुरा संसारका मानिसहरूले देखेछन् । तब ख्रीष्ट येशूको साथमा महिमामा आउने पवित्र जनहरूले विश्राम उपभोग गरिरहेका स्पष्ट हुनेछ । अनि सङ्कष्टकालको अन्तमा प्रभुका शत्रुहरूको विनाशचाहिँ एउटा सार्वजानिक प्रदर्शन हुनेछ । युग-युगमा परमेश्वरका जनहरूलाई सताउनेहरू सबैको दुर्भाग्य यस्तै हुनेछ ।

हामीलाई बुझनुमा साथ दिने कुरा नभुलाँ: राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन एउटा देखापराइ, एउटा प्रकटीकरण हो; त्यस देखापराइ हुने बेलामा सारा संसारले त्यो कुरा देखेछ, जुन कुरा सधैंभरि साँचो र सत्य थियो, तर तिनीहरूका आँखाको सामु छिपिरहेको थियो । तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको विषयमा यसो भन्न सकिँदैन ।

प्रभुको उपस्थितिबाट र उहाँको सामर्थ्यको महिमाबाट हुने निषेधचाहिँ दुष्ट मानिसहरूको सजायमा समावेश हुनेछ । प्रभु येशूबाट रहित र बाहेक अवस्थामा नष्ट हुनेहरू अनन्त-अनन्तसम्म ख्रीष्ट येशूविहीन र उहाँबाट वञ्चित रहनेछन् ।

२ थेस्सलोनिकी १:१०: प्रभु येशूले आफ्नो यस दोस्रो आगमनमा महिमा पाउनुहुनेछ, र यसका दर्शकहरूले अचम्म मान्नेछन् ।

उहाँले आफ्ना पवित्र जनहरूमा महिमा पाउनुहुनेछ । उहाँले उनीहरूमा र उनीहरूद्वारा जे-जे गर्नुभयो, त्यो सबैका निम्ति उहाँले त्यसको श्रेय पाउनुहुनेछ । उनीहरूको मुक्ति, उनीहरूको पवित्रीकरण र उनीहरूको महिमा-प्राप्ति सबका सब उहाँको अनुपम अनुग्रहका उपकार र उहाँको शक्तिका फल हुन् । यसकारण उहाँले यसको श्रेय पाउनुपर्छ, र यसको श्रेय पाउनुहुनेछ ।

सबै विश्वास गर्नेहरूको⁴⁾ बीचमा उहाँको गुणगान र गुणानुवाद गरिनेछ; किनभने हामीजस्तै सिद्धि नमिल्ने, काम नलाग्ने, अयोग्य पात्रहरूबाट उहाँले के-के गर्नुभयो, सो देखेर दर्शकहरू आश्चर्यचकित हुनेछन्, अवाक हुनेछन् ।

यस कुरामा यी थेस्सलोनिकी विश्वासीहरू पनि समावेश हुनेछन्; किनभने उनीहरूले प्रेरितहरूको साक्षी विश्वास गरेर ग्रहण गरे । त्यस दिनमा उनीहरू येशू ख्रीष्टको प्रकाश हुने दिनको महिमा र विजयोल्लासमा सहभागी हुनेछन् ।

पुनर्विचार गर्ने र दोहस्वाउने हिसाबले हामीले २ थेस्सलोनिकी १:५-१० पदको भावअनुवाद यस प्रकारले गर्छौं:

‘कष्टहरूको बीचमा तिमीहरूको धीरज धेरै महत्त्वपूर्ण छ; यो सबैमा परमेश्वरले आफ्ना धर्ममय उद्देश्यहरू पूरा गर्नुहुन्छ । सतावटमा परेर तिमीहरूले स्थिरता र सहनशीलता देखायौं; यसबाट स्पष्ट भएको छ, कि ख्रीष्ट येशूको आउँदो राज्यमा तिमीहरूले यसका गौरव र महिमामा सहभागीहरूको बीचमा आफ्नो स्थान पाउने रहेछौं । यता, परमेश्वरले तिमीहरूलाई दुःख दिनेहरूको न्यायको नाप तयार गर्दै हुनुहुन्छ । उता,

तिमी अहिले कष्ट भोग्नेहरूलाई उहाँले हाम्रो साथमा अर्थात् म पावल, सिलवानस र तिमोथीसँग विश्राम दिनुहुनेछ। जब उहाँ स्वर्गबाट दन्किरहेको आगोमा आफ्नो शक्ति र शासनको कार्यकारिणी दूतगणको साथमा आउनुहुनेछ, तब उहाँले तिमीहरूका शत्रुहरूको न्याय गर्नुहुनेछ। तब परमेश्वरको विषयमा अनजान र अनभिज्ञ रहन रुचाउनेहरूको र जानी-बुझी सुसमाचारको निम्तो अस्वीकार गर्नेहरूको न्याय हुनेछ। यी मानिसहरू अनन्त विनाशको योग्य हुनेछन्। यसैले यिनीहरू सधैंका निम्ति प्रभु येशूको उपस्थिति र उहाँको शक्तिको प्रदर्शनदेखि वञ्चित हुनेछन्। किनभने उहाँ फर्केर आउनुहुनेछ; अनि उहाँले सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमा, अँ, तिमीहरूमा पनि महिमा पाउनुहुनेछ; किनकि हामीले तिमीहरूलाई प्रचार गरेको सुसमाचारको सन्देश तिमीहरूले विश्वास गर्छौं।’

ग) २ थेस्सलोनिकी १:११-१२: यी पवित्र जनहरूका निम्ति पावलको प्रार्थना

२ थेस्सलोनिकी १:११: उक्त खण्डमा प्रेरित पावलले यी पवित्र जनहरूको महिमित बोलावटको बयान गरेका छन्। सतावटमा पर्नु र कष्ट सहनु उनीहरूका निम्ति परमेश्वरको बोलावट थियो। यस कुराले उनीहरूलाई परमेश्वरको राज्यको शासन-प्रशासन गर्न योग्य तुल्याउँछ। अहिले आएर पावलले उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्छन्; किनकि उनीहरूको रहेको जीवन यस उच्च बोलावटको योग्य हुनुपर्छ। अनि परमेश्वरले आफ्नो शक्तिशाली सामर्थ्यद्वारा उनीहरूलाई हरेक असल कामको प्रेरणा पाउनसाथ त्यो गरिछोड्नको निम्ति आज्ञाकारी तुल्याउनुपर्छ, र उनीहरूले विश्वासको साथ शुरु गरेको जुनसुकै काम पूरा गर्न उनीहरूलाई सक्षम तुल्याउनुपर्छ।

२ थेस्सलोनिकी १:१२: त्यसको नतिजा के-के हुनेछ? एक, उनीहरूको जीवनद्वारा हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको नामको महिमा हुनेछ। उहाँको नामको महिमा तब हुनेछ, जब उनीहरूले संसारलाई उहाँको रूपको

यथार्थ चित्र दिन सक्नेछन्; अनि यस प्रकारले उनीहरूले उहाँको महिमा बढाउनेछन् । अनि दुई, उनीहरूले उहाँमा महिमा पाउनेछन् । उनीहरूको शिरसँग भएको उनीहरूको सम्बन्धले उनीहरूलाई सम्मान गर्नेछ; किनकि उहाँको देहका अङ्गहरूको रूपमा उनीहरूको आदर हुनेछ ।

यस प्रार्थनाको उत्तर 'हाम्रा परमेश्वर र प्रभु येशू ख्रीष्टको अनुग्रह-अनुसार' हुनेछ भन्ने कुरा यस अध्यायको अन्तमा हाम्रो सम्भनामा रहोस् ! यस प्रकारले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको जीवनमा कष्टको अर्थ के हो, र उनीहरूले कष्ट भोगेको नतिजा के-के हुनेछ, सो कुराको सम्बन्धमा पावलले दिएको अद्भुत स्पस्टीकरण यहाँ टुङ्गिन्छ । यी थेस्सलोनिकी-हरूले यो आश्वासनपूर्ण सन्देश पढ्दा कति प्रोत्साहन पाए होलान्, यसको कल्पना गर्नुहोस् !

खण्ड ३) २ थेस्सलोनिकी २:१-१२:

प्रभुको दिन

क) २ थेस्सलोनिकी २:१-२: पावलको आह्वान:
'विचलित नहोओ, तर स्थिर होओ !'

२ थेस्सलोनिकी २:१: अबचाहिँ पावलले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमन र प्रभुको दिनको सम्बन्धमा यी पवित्र जनहरूको मनबाट उठेको गलत विचार सच्याउनुपर्छ, अँ, सच्याउने कोशिश गर्छन्। यी पवित्र जनहरू घोर सतावटमा परेका थिए। यसकारण 'प्रभुको दिनको पहिलो चरणमा अर्थात् सङ्कष्टकालमा प्रवेश गरिसकेका छौं' भन्ने कल्पना गर्न उनीहरूका निम्ति सजिलो थियो। अनि 'हेर, प्रेरित पावल आफैले प्रभुको दिन आइसकेको कुरा विश्वास गरेर यस प्रकारको शिक्षा दिन्छन् है' भन्ने भूटा खबरहरू फैलिरहेका हुनाले उनीहरूको भान भन् त्यस्तै भयो। यसकारण यो भूलधारणा सठीक पार्न तिनलाई करै लाग्यो।

यस पदमा पावलले प्रयोग गरेको एउटा सानो शब्दले एउटा निर्णयात्मक प्रश्न खडा गरेको छ। के यस सन्दर्भमा 'हुपेर' भन्ने ग्रीक-शब्दको अर्थ 'विषयमा' हो? अथवा के यसको अर्थ 'आधारमा' हो? के पावलले यी पवित्र जनहरूलाई हाम्रा प्रभुको आगमनको विषयमा आग्रह गरेका छन् अथवा के तिनले उनीहरूलाई हाम्रा प्रभुको आगमनको आधारमा आग्रह गरेका छन्? पहिलो अर्थमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभुको दिन एउटा घटना भएको कुरा सिकाइन्छ भन्ने सम्भवना देखिन्छ; किनभने बाँकी पदहरूमा प्रभुको दिन यसको विषयवस्तु हो। तर दोस्रो अर्थमा निम्न अर्थ निस्कन्छ: ख्रीष्ट-

विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण प्रभुको दिनभन्दा पहिले घट्नेछ भन्ने आधारमा पावलले उनीहरूलाई 'प्रभुको दिनमा प्रवेश गरिसक्यौं' भन्ने डर नलिने आग्रह गरेका छन् । हाम्रो सामु खडा रहेको यस प्रश्नमा एकमत छैन । हामी श्री विलियम केल्लीसित सहमत छौं, जसले दोस्रो धारणा अपनाएर यसो भनेका छन्:

'यहाँ, यस ठाउँमा प्रभुको आगमनचाहिँ सान्त्वना दिने कारण र माध्यम हो, जुन माध्यमद्वारा यी विश्वासीहरूको मनमा उठेको बेचैनी सन्तुलन हुनुपर्छ, जुन बेचैनी प्रभुको दिनको भूटो प्रस्तुतिले सृजना गरेको थियो ।' ५)

हाम्रो बुझाइअनुसार पावलले यसो भन्न खोजेका छन्: 'ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको आधारमा म तिमीहरूलाई आग्रह गर्दछु: तिमीहरूले "प्रभुको दिनमा प्रवेश गरिसक्यौं" भन्ने चिन्ता गर्नुपर्दैन; किनभने ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण त्योभन्दा अघि हुनेछ । त्यस घडीमा तिमीहरू स्वर्गको घरमा उठाइनेछौं, अनि यसरी नै प्रभुको दिनका आतङ्कित घटनाहरूबाट उम्कनेछौं ।'

'हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमन र उहाँकहाँ हाम्रो भेला हुने विषयमा' भन्ने वाक्यले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्केत गर्छ-गर्छ; यसमा कुनै शङ्का छैन । किनकि आकाशमा प्रभुसँग हाम्रो भेट हुनेछ ।

२ थेस्सलोनिकी २:२: यसो हो भने, ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभुको दिन एउटा घटना होइनन् । यी थेस्सलोनिकी-हरूले प्रभु आउनुभएको चिन्ता किन लिइरहने ? किनभने उहाँ नआउनु-भएको उनीहरूलाई थाहा थियो । तर प्रभुको दिन शुरु भइसकेको उनीहरूको चिन्ताको कारण थियो । उनीहरूमाथि आइपरेको घोर सतावटले गर्दा उनीहरूले आफ्नो तित्त अनुभव प्रभुको दिनको पहिलो चरणरूपी सङ्कष्टकालको नमीठो अनुभव सम्भन्धे ।

अर्कातिर 'प्रभुको दिन आइसक्यो' भन्ने कुरा पावल आफैले भन्छन् भन्ने भूटा खबरहरू जताततै फैलिरहेका थिए । अनि होहल्लाहरूमा ठूलो

गड़बड़ र गोलमाल हुन्छन् । यस्तो एउटा होहल्लाअनुसार पावलले यस विषयमा आत्माद्वारा विशेष प्रकाश पाए रे । अर्को होहल्ला 'प्रेरितले सङ्कष्टकाल शुरु भइसकेको शिक्षा दिन्छन्' भन्ने प्रवचनद्वारा प्राप्त भएको समाचारबाट उठेको थियो । सामान्य बुझाइअनुसार 'हामीबाट आएको जस्तो पत्रद्वारा' भन्ने उप-वाक्यले एउटा किर्ते पत्र सङ्केत गर्छ, जुन पत्रको दाबी पावलद्वारा लेखिएको भूटो दाबी थियो; त्यस किर्ते पत्रअनुसार प्रभुको दिन शुरु भइसकेको थियो । हामीबाट आएको जस्तो आत्मा, हामीबाट आएको जस्तो वचन र हामीबाट आएको जस्तो पत्र होस् – यी होहल्लाका स्रोतहरू जेसुकै होऊन्, यीमध्ये एउटै पनि भरपर्दो थिएन ।

के.जे.भी. र एन.के.जे.भी.का अनुवादहरू अधिकांश ग्रीक-पाण्डुलिपिहरूको पछि लागेका छन् । यी अनुवादहरूअनुसार 'ख्रीष्टको दिन नजिकै आइपुगेको' कुरा यी पवित्र जनहरूको चिन्ताको कारण थियो । 'ख्रीष्टको दिन' र त्योजस्तो टुक्काहरूले प्रायः जसो ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र ख्रीष्टको न्यायआसनलाई सङ्केत गरेका छन्, जस्तै १ कोरिन्थी १:८ र ५:५; २ कोरिन्थी १:१४; फिलिप्पी १:६ र १०; फिलिप्पी २:१५-१५ ।

तर यी थेस्सलोनिकीहरू ख्रीष्टको दिन आएकोमा डराउनुपर्दैनथियो । किनभने ख्रीष्टको दिनले उनीहरूलाई सबै कष्टहरूबाट छुटकारा दिनेथियो । यसकारण सङ्कष्टकाल हुनुभन्दा अगाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिनेछन् भन्ने धारणा अपनाउनेहरूमध्ये धेरैजनाले आर.भी.को अनुवाद मन पराएका छन्, जहाँ यस्तो लेखिएको छ: 'प्रभुको दिन नजिक आइपुगेको छ ।'^६ परमेश्वरको क्रोधको दिन शुरु भइसकेको पावलका पाठकहरूको डर थियो ।

ख) २ थेस्सलोनिकी २:३-१२: पापको पुरुष

२ थेस्सलोनिकी २:३: होइन, उनीहरू प्रभुको दिनमा जिएका थिएनन् । अब प्रेरित पावलले यो कुरा स्पष्ट पार्दै जान्छन् । किनभने

प्रभुको दिन हुनुभन्दा अघि कुनै न कुनै घटनाहरू घट्नैपर्नेछ । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगाएपछि यी घटनाहरू घट्न थाल्नेछन् ।

सबैभन्दा पहिले धर्मको पतन अथवा धर्मत्याग हुनेछ⁷⁾ । धर्मत्यागको अर्थ के हो ? यसमा हामी अनुमान मात्र लगाएर यसो भन्न सक्छौं, कि इसाईधर्मको मोठव्यापार हुनेछ अर्थात् मानिसहरूले ख्रीष्टीय विश्वास सामूहिक रूपले त्याग्नेछन् र नामन्जुरी गर्नेछन् ।

त्यसपछि इतिहास-मञ्चमा एकजना विश्वविख्यात व्यक्ति खडा हुनेछ । आफ्नो पापी चरित्रअनुसार त्यो व्यक्ति 'पापको पुरुष' अथवा 'अधर्मको पुरुष'⁸⁾ हुनेछ; किनभने त्यसले पाप र विद्रोहको देहधारण गर्नेछ । त्यसको अन्तअनुसार त्यसको नाम 'विनाशको पुत्र' पनि हो । किनकि त्यसको विषयमा न्यायफैसला गरिएको छ: त्यसले अनन्त सजायको दण्ड भोग्नुपर्नेछ ।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा सङ्कष्टकालको अवधिमा उठ्ने महत्त्वपूर्ण व्यक्तिहरूका धेरै बयानहरू पाइन्छन् । अनि कुनचाहिँ नाम कुनचाहिँ व्यक्तिसित मेल खान्छ, सो भन्नु गाह्रो छ । कतिजना टिप्पणीकारहरूको विचारमा, पापको पुरुषचाहिँ यहूदी ख्रीष्ट-विरोधी हुनेछ अरे । अरूले के सिकाउँछन् भने, त्यो त पुनर्स्थापित रोमी साम्राज्यको अन्यजाति शासक हुनेछ रे । हामी यहाँ, यस ठाउँमा अन्तिम समयहरूमा खडा हुने ठूला शासकहरूका केही नामहरू पेश गर्छौं, जस्तै:

क) २ थेस्सलोनिकी २:३ : पापको पुरुष र विनाशको पुत्र

ख) १ यूहन्ना २:१८ : ख्रीष्ट-विरोधी

ग) दानियल ७:८ ; ७:२४^ब-२६ : सानो सिङ

घ) दानियल ८:२३-२५ : निर्दयी चेहरा भएका राजा

ङ) दानियल ९:२६ : आउने प्रधान

च) दानियल ११:३६ : आफ्नो इच्छाअनुसार गर्ने स्वेच्छाचारी राजा

- छ) जकरिया ११:१७: निकम्मा गोठालो
- ज) प्रकाश १३:१-१०: समुद्रबाट निस्कने पशु
- झ) प्रकाश १३:११-१७: पृथ्वीबाट निस्कने पशु
- ञ) प्रकाश १७:४ र १७:८-१४: सातवटा टाउका र दसवटा सिङ भएको सिन्दूरे रङ्गको पशु
- ट) दानियल ११:६: उत्तरको राजा
- ठ) दानियल ११:४०: दक्षिणको राजा
- ड) प्रकाश १९:२० र २०:१०: भूटो अगमवक्ता
- ढ) इजकिएल ३८:२-३९:११: मागोग देशको गोग
(अलमल्लमा नपर्नुहोस्! प्रकाश २०:८ पदमा उल्लेख गरिएको गोग अर्को गोग हो, जुन गोगचाहिँ हजार वर्षको राज्यको अन्तमा उठ्नेछ)
- ण) यूहन्ना ५:४३: आफ्नै नाममा आउने व्यक्ति

इतिहासको कुरा हो: पापको पुरुषलाई विभिन्न चित्ताकर्षक रूपहरूको तोकुवा दिइयो, जस्तै रोमन काथोलिक मण्डली, पोप, रोमी साम्राज्य, पतित इसाईधर्मको अन्तिम रूप, यहूदा इस्करयोतीको अवतार, नेरोको अवतार, यहूदी राष्ट्र, मोहम्मद, मार्टिन लुथर, सम्राट नेपोलियन, इटाली राजनितिक नेता मुसोलिनी र शैतानको देहधारी अवतार आदि ।

२ थेस्सलोनिकी २:४: त्यस पापको पुरुषले बल मिचेर परमेश्वरको सबै प्रकारको उपासनाको विरोध गर्नेछन्, तर यरूशलेमको परमेश्वरको मन्दिर आफ्नो सिंहासन तुल्याएर त्यस सिंहासनमाथि बस्नेछ । यस प्रकारको वर्णन ख्रीष्ट-विरोधीसँग खूबै मिल्छ । किनभने ख्रीष्ट-विरोधी ख्रीष्टको विरोध गर्नेछ र आफूलाई ख्रीष्टको ठाउँमा राख्नेछ ।^{१)}

दानियल ९:२७ र मत्ती २४:१५ पदअनुसार ख्रीष्ट-विरोधीले ईश्वर-निन्दात्मक यो कार्य सङ्कष्टकालको बीचमा गर्नेछ । त्यस बेलामा जस-

जसले ख्रीष्ट-विरोधीको पूजा गर्नेछैनन्, तिनीहरू सतावटमा पर्नेछन् र तिनीहरूमध्ये धेरैजना शहीद हुनेछन्।

२ थेस्सलोनिकी २:५: यी थेस्सलोनिकीहरूसँग रहँदाखेरि पावलले उनीहरूलाई यी कुराहरू भन्ने गर्थे। तर बीचमा आएर उनीहरूले पावलको शिक्षा खण्डन गर्ने अरू शिक्षाहरू सुने, जुन शिक्षाहरूले यसो हेर्दा उनीहरूलाई उनीहरूले सहनुपरेका घोर सतावटहरूको अक्षरशः अर्थ खोले। यसकारण प्रेरित पावलले उनीहरूलाई भनेको कुरा उनीहरूले भूलिपठाए। हामी सबैजना भुलिजाने मानिसहरू हौं; यसकारण हामीलाई विश्वासका महान् सत्यताहरूको निरन्तर सम्भना चाहिन्छ।

२ थेस्सलोनिकी २:६: पापको पुरुष खुला रूपले देखा पर्न नसकोस् भन्ने हेतुले कसले अथवा केले रोकिराखेको छ, जसले त्यसलाई निर्धारित समयसम्म रोकिराखेछ, सो उनीहरू जान्दथिए।

यस अध्यायमा तीनवटा प्रश्नहरू छन्, जसको उत्तर हामीले अहिलेसम्म पाएका छैनौं। क) धर्मपतन भनेको के हो? ख) पापको पुरुष को हो? ग) रोकिराख्ने के हो अथवा को हो?

२ थेस्सलोनिकी २:६^क पदअनुसार त्यो रोकिराख्नेचाहिँ कुनै चीज हुन सक्छ, तर २:७ पदमा आएर स्पष्ट पारिन्छ: त्यो रोकिराख्ने एकजना व्यक्ति हुनेछ।¹⁰ यस सम्बन्धमा श्री ए. डब्ल्यू. रोजर्सले सफासँग यसो भनेका छन्:

‘पापको पुरुष आफ्नो निर्धारित समयमा प्रकट होस् भन्ने हेतुले कुनै कुराले र कुनै व्यक्तिले जानी-जानी त्यसलाई रोकिराखेछ। अनि त्यसलाई रोकिराख्नुमा परमेश्वरको उद्देश्य र योजना छ।’¹¹

रोकिराख्ने के हो अथवा को हो, यस सम्बन्धमा हामी यहाँ सातवटा सर्वमान्य धारणाहरू पेश गर्छौं, जस्तै: क) रोमी साम्राज्य, ख) यहूदी राष्ट्र, ग) शैतान, घ) सरकारले कायम गरेको कानून-व्यवस्था, ज) परमेश्वर, च) पवित्र आत्मा, र छ) ख्रीष्टको साँचो मण्डली, जसमा पवित्र आत्माले वास गर्नुहुन्छ।

पवित्र आत्मा मण्डलीमा र विश्वासी-विश्वासीमा वास गर्नुहुन्छ । उक्त अरू सबै कुरा र व्यक्तिहरूभन्दा पवित्र आत्मा नै ती रोकिराख्नुहुने हुनुहुन्छ होला; किनभने रोकिराखेको परिभाषा हर दृष्टिकोणले पवित्र आत्मासंग बढी, अँ, पूर्ण मिल्छ । यसमा व्याकरणको कुरा आयो: यस अध्यायमा रोकिराखे कुनै कुरा र कुनै व्यक्ति हुनुपर्छ । अनि यूहन्ना १४:२६; १५:२६; १६:८, १३-१४ पदहरूमा पवित्र आत्माका निम्ति नपुंसकलिङ्ग र पुलिङ्ग प्रयोग गरिएको छ ।¹²⁾ अनि उत्पत्ति ६:३ पदमा पवित्र आत्माले मानव-इतिहासको शुरुमा पनि मानिसहरूको बीचमा दुष्टता बढ्न नदिनुभएको, तर रोकिराख्नुभएको बयान छ । अनि पछि पनि उहाँले त्यही काम गर्नुभएको थियो, जस्तै यशैया ५९:१९^{१३)}; यूहन्ना १६:७-११ र १ यूहन्ना ४:४ ।

पवित्र आत्माले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूभित्र वास गर्नुभएको हुनाले उनीहरू पृथ्वीको नुन हुन् (मत्ती ५:१३), अनि संसारको ज्योति हुन् (मत्ती ५:१४) । नुनले कुनै थोक पनि सङ्गन दिँदैन, र परिरक्षकको काम गर्छ । अनि ज्योतिले अन्धकार हटाइदिन्छ, जुन अन्धकारमा मानिसहरूले आफ्ना दुष्ट कामहरू गर्न रुचाउँछन् (यूहन्ना ३:१९) । १ कोरिन्थी ३:१६ पदअनुसार मण्डलीमा वास गर्नुभएको र १ कोरिन्थी ६:१९ पदअनुसार विश्वासी-विश्वासीमा वास गर्नुभएको पवित्र आत्माले संसारलाई छोड्नुहुनेछ, तब अधर्म रोकिराखे काम कसले गर्ला ? तब यस्तो काम गर्ने, गर्न सक्ने कोही पनि हुनेछैन ।

२ थेस्सलोनिकी २:७: पावलले यो पत्र लेखे बेलामा पनि अधर्मको रहस्यले काम गरिरहेको थियो, अँ, पहिलेदेखि काम गर्दै आएको थियो । हाम्रो बुभाइअनुसार परमेश्वरको विरोधमा अनाज्ञाकारिताको विशाल आत्माले सतहमनि उभाङ्ने काम गर्दैथियो । त्यस समयमा त्यो काम अभै पनि अधर्मको रहस्य थियो, अर्थात् त्यसमा खास केही रहस्यमय कुरा थिएन, तर त्यो पूरा प्रकट भएको थिएन, तर अधर्मको रहस्य अभै पनि अङ्कुर वा आणुको रूपमा थियो ।

त्यस अधर्म उभाङ्गने आत्मालाई आजको दिनसम्म केले रोकिराखेको छ? हाम्रो विश्वास छ, त्यो रोकिराखे शक्तिचाहिँ पवित्र आत्माको उपस्थिति हो, जुन पवित्र आत्माले मण्डलीमा र विश्वासी-विश्वासीमा वास गर्नुभएको छ। आफू अलग नहोउन्जेल पवित्र आत्माले त्यो रोकिराखे काम कायम राख्नुहुनेछ। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने बेलामा पवित्र आत्मा हट्नुहुनेछ।

तर यस ठाउँमा हामीले एउटा आपत्ति जनाउनुपर्छ। पवित्र आत्मा संसारबाट हट्ने कुरा कसरी हुन सक्छ? पवित्र आत्मा त्रीएक परमेश्वरको एकजना व्यक्ति हुनुभएको नाताले पवित्र आत्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ अर्थात् एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा उपस्थित हुनुहुन्छ, होइन र? तब उहाँले कुन हिसाबले संसारलाई छोड्न सक्नुहुन्छ?

निश्चय पवित्र आत्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। यस्तो कुनै समय नै छैन, जब उहाँ एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा उपस्थित हुनुहुन्न। तर एउटा छुट्टै समयमा अर्थात् पेन्तेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा यस पृथ्वीमा आउनु-भएको कुरा सर्वविदितै छ। प्रभु येशूले घरिघरि प्रतिज्ञा गर्नुभयो: उहाँ स्वयम् र परमेश्वर पिताले पवित्र आत्मालाई पठाउनुहुनेछ (यूहन्ना १४:१६ र २६; यूहन्ना १५:२६; यूहन्ना १६:७)। कुन हिसाबले पवित्र आत्मा आउनुभयो? उहाँ स्थायी रूपले मण्डलीमा वास गर्न आउनुभयो। उहाँ हरेक विश्वासीमा वास गर्न आउनुभयो। पेन्तेकोष्टको दिनसम्म पवित्र आत्मा विश्वासीहरूको साथमा हुनुहुन्थ्यो, तर पेन्तेकोष्टको दिनदेखि यता उहाँ उनीहरूमा वास गर्नुहुन्छ (यूहन्ना १४:१७)। पेन्तेकोष्टको दिनसम्म पवित्र आत्मा विश्वासीहरूलाई छोड्नुहुन्थ्यो; यसकारण 'तपाईंको पवित्र आत्मा मबाट नलैजानुहोस्' भन्ने दारुदको प्रार्थना समुचित देखिन्छ (भजन ५१:११^ब)। तर पेन्तेकोष्टको दिनदेखि पवित्र आत्माले मण्डली-युगभरि ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई छोड्नुहुन्न, तर सधैं उनीहरूमा रहिरहनुहुन्छ (यूहन्ना १४:१६)।

यसकारण यस सम्बन्धमा हामी के विश्वास गर्छौं भने, जुन प्रकारले पवित्र आत्मा पेन्तेकोष्टको दिनमा मण्डलीमा स्थायी रूपले वास गर्न र

हरेक विश्वासीमा आफ्नो नित्य वासस्थान बनाउन यस पृथ्वीमा आउनुभयो, ठीक त्यही प्रकारले उहाँले संसारलाई फेरि छोड्नुहुनेछ। उहाँ अभै पनि संसारमा रहेर मानिसहरूलाई पापको विषयमा कायल पाउँदैन तिनीहरूलाई ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास राखेर मुक्ति पाउन लाउनुहुनेछ। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने बेलामा उहाँ संसारबाट हट्नुहुनेछ; तर सङ्कष्टकालमा मानिसहरूले मुक्ति पाउन सक्नेछैनन्, यसको अर्थ हुँदैन। होइन, मानिसहरूले मुक्ति पाउने नै छन्। तर यी मुक्ति पाउने मानिसहरू मण्डलीका सदस्यहरू हुनेछैनन्, तर ख्रीष्ट येशूको महिमित राज्यमा उहाँको प्रजा हुनेछन्।

२ थेस्सलोनिकी २:८: मण्डली स्वर्गमा उठाइनेछ; त्यसपछि त्यो अधर्मा मानिस संसारमा प्रकट हुनेछ। यस पदमा प्रेरित पावलले ख्रीष्ट-विरोधीको जीवन-कार्य छोडेर एकैचोटिमा त्यसको विनाशमा पुग्छन् र त्यसको अन्त वर्णन गर्छन्। यहाँ ख्रीष्ट-विरोधी प्रकट हुनासाथ नष्ट हुनेछ भनेजस्तै कतै बुझिन्छ; तर खास कुरा यस्तो हुनेछैन। किनकि २ थेस्सलोनिकी २:९-१२ पदमा ख्रीष्ट-विरोधीको आतङ्करूपी सन्त्रासपूर्ण शासनकाल बयान गरिएको छ। त्यसले निर्धारित समयसम्म शासन गर्न पाउनेछ; त्यसपछि राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन-द्वारा त्यसको शासनको अन्त हुनेछ।

हाम्रो विश्वास सत्य ठहरिन्छ भने, ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिएपछि पापको पुरुष प्रकट हुनेछ, र ख्रीष्ट येशूको महिमित देखा-पराइसम्म रहनेछ। यसर्थ त्यसको उन्मत्त, सिल्ली शासनकाल सङ्कष्टकालको दूरीअनुसार लगभग सात वर्ष हुनेछ।

प्रभु येशूले त्यस ख्रीष्ट-विरोधीलाई आफ्नो मुखको सासले नाश पार्नुहुनेछ (यशैया ११:४; प्रकाश १९:१४) र आफ्नो आगमनको तेजले भस्म पार्नुहुनेछ। अरू केही पनि चाहिँदैन, तर ख्रीष्टको मुखको एउटै शब्दले र उहाँको आगमनको तेजको एकै झलकले ख्रीष्ट-विरोधीरूपी त्यस आफ्नो आगवेगमा चल्ने धोकेबाजको शासन खतम पार्नेछन्।

ख्रीष्टको महिमित आगमनको देखापराइको विषयमा अधि बताए-
अनुसार त्यस बेलामा हुनेछ, जब उहाँ पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, र
सिंहासन ग्रहण गर्नुहुनेछ; अनि त्यसपछि उहाँले एक हजार वर्ष राज्य
गर्नुहुनेछ ।

२ थेस्सलोनिकी २:९: त्यस अधर्मीको आगमन शैतानको
कार्यअनुसार हुनेछ । ख्रीष्ट-विरोधीको क्रियाकलाप र शैतानको
क्रियाकलाप उस्तै-उस्तै भएको देखिन्छ । किनभने शैतानले ख्रीष्ट-
विरोधीलाई आफ्नो शक्ति दिनेछ । अनि त्यस अधर्माले किसिम-
किसिमका चिन्हहरू र भूटा चमत्कारहरू देखाउनेछ ।

यहाँ, यस ठाउँमा एउटा कुरा याद गर्न महत्त्वपूर्ण छ: सबै
आश्चर्यकर्महरू परमेश्वरबाटका हुँदैनन् । शैतान र त्यसका कर्मठहरूले
पनि अचम्मका कामहरू गर्न सक्छन् । अधर्मको पुरुषले पनि आश्चर्य-
कर्महरू देखाउनेछ (प्रकाश १३:१३-१५) ।

आश्चर्यकर्ममा अलौकिक शक्तिको प्रदर्शन हुन्छ, तर त्यो अलौकिक
शक्ति परमेश्वरको हुनुपर्दैन । हाम्रा प्रभुका अचम्मका कामहरूले उहाँलाई
प्रतिज्ञा गरिनुभएको मसीहको रूपमा प्रस्तुत गर्थे, प्रमाणित गर्थे । यी
आश्चर्यकर्महरू अलौकिक मात्र हुँदैनथिए, तर यिनमा भविष्यवाणीहरू
पनि पूरा भए । अनि प्रभु येशूले गर्नुभएका अचम्मका कामहरूमा उच्च
नैतिकता थियो, यहाँसम्म कि शैतानले यस प्रकारका कामहरू गरेको भए
आफ्नै हानि पो गर्नेथियो ।

२ थेस्सलोनिकी २:१०: नाश हुन लागेका मानिसहरूका निम्ति
ख्रीष्ट-विरोधीको दयामाया केही पनि हुनेछैन; तर त्यसले तिनीहरूलाई
छल गर्न निर्दयतासाथ हरेक प्रकारको दुष्टता काममा लगाउनेछ । अनि यी
नष्ट हुनेहरू को हुन् त ? तिनीहरू ती मानिसहरू हुन्, जसले अनुग्रहको
युगभरि सुसमाचार सुन्न पाएका छन्, तर तिनीहरूमा सत्यताप्रति प्रेमचाहिँ
छैन । यस्ताहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाउन सक्नेथिए । तर
अब ख्रीष्ट-विरोधीका आश्चर्यकर्महरूले तिनीहरूलाई ठग्नेछन् ।

२ थेस्सलोनिकी २:११: तिनीहरूले भूटमा विश्वास गर्नु भन्ने हेतुले परमेश्वरले तिनीहरूकाहाँ ठूलो प्रभावकारी भ्रम पठाउनुहुनेछ। भूट के हो? ख्रीष्ट-विरोधीले 'परमेश्वर हुँ' भन्ने दाबी त्यो भूट हो। प्रभु येशूमा परमेश्वर देहधारी हुनुभयो। अनि यो कुरा यी मानिसहरूले ग्रहण गर्न चाहँदैनथिए। यस पृथ्वीमा हुनुहुँदा प्रभु येशूले मानिसहरूलाई यसो भन्दै चेटाउनी दिनुभयो: 'म मेरा पिताको नाममा आएको हुँ; अनि तिमीहरू मलाई ग्रहण गर्दैनौ। अर्को एकजना आफ्नै नाममा आयो भने त्यसलाई तिमीहरूले ग्रहण गर्नेछौ' (यूहन्ना ५:४३)। यसकारण अब तिनीहरूले पापको पुरुषलाई ग्रहण गर्नेछन्, जो आफ्नै नाममा आउनेछ, र जसले तिनीहरूबाट परमेश्वरलाई दिनुपर्ने श्रद्धाभक्तिको माग गर्नेछ। ज्ञानरूपी प्रकाश इन्कार गरेपछि त्यो प्रकाश आउन छोड्छ। जुन मानिसले आफ्नो हृदयमा एउटा मूर्ति खडा गरेको छ, त्यस मानिसलाई परमेश्वरले त्यसको मूर्तिअनुसार जवाफ दिनुहुनेछ (इजकिएल १४:४)।

हुन सक्छ, ख्रीष्ट-विरोधी यहूदी हुनेछ होला (इजकिएल २८:९-१०; दानियल ११:३७-३८)। किनकि मसीह यहूदा-कुलको र दाऊदको वंशको हुनुपर्छ; यसकारण त्यस ख्रीष्ट-विरोधीले त्यस्तो दाबी गर्न सक्नुपर्छ, नत्र ता मसीहको सम्बन्धमा यहूदीहरूलाई छल्लन सकिँदैन।

२ थेस्सलोनिकी २:१२: यस पदबाट के बुझिन्छ भने, जुन-जुन मानिसहरूले अनुग्रहको युगमा सुसमाचार सुनेर ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गरेका छैनन्, ती मानिसहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइ-लगाएपछि मुक्ति पाउने अर्को मौका पाउनेछैनन्। मानिसहरूले अहिले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नुपर्छ; नत्र भने तिनीहरूले त्यस बेलामा ख्रीष्ट-विरोधीलाई विश्वास गर्नेछन्। तिनीहरूको अविश्वासले गर्दा र खराबीप्रति तिनीहरूको भुकाउ र अभिरुचिले गर्दा यी सबै मानिसहरूले न्यायको दण्ड भोग्नेछन्। लूका १४:२४ पदको कुरा यससित मेल खान्छ, जहाँ लेखिएको छ: 'किनकि म तिमीहरूलाई भन्दछु: ती निम्तो गरिएका मानिसहरूमध्ये कसैले पनि मेरो भोज चाख्नेछैन।'

हामीलाई थाहै छ, सङ्कष्टकालमा धेरै मानिसहरूले मुक्ति पाउनेछन् । हामी तपाईंलाई यसको उदाहरण दिऔं: एक लाख चवालीस हजार यहूदीहरूले मुक्ति पाउनेछन्; अनि तिनीहरू परमेश्वरका सन्देशवाहक हुनेछन्, जसले संसारभरि राज्यको सुसमाचार प्रचार गर्नेछन् । तिनीहरूको सेवकाइद्वारा अरू धेरै मानिसहरूले मुक्ति पाउनेछन् । तर यसो हेर्दा के देखिन्छ भने, त्यस समयमा जस-जसले मुक्ति पाउनेछन्, तिनीहरूले यस वर्तमान युगभरि कहिल्यै सुसमाचार सुन्न पाएका छैनन् र यसैले जानी-बुझी मुक्तिदाता प्रभुलाई कहिल्यै इन्कार गरेका छैनन् ।

खण्ड ४) २ थेस्सलोनिकी २:१३-१७:

धन्यवाद र प्रार्थना

क) २ थेस्सलोनिकी २:१३-१४: परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् ! पवित्र जनहरू परमेश्वरको न्यायमा पर्नेछैनन् ।

२ थेस्सलोनिकी २:१३: यस अध्यायको पहिलो खण्डमा पावलले ख्रीष्ट-विरोधी र त्यसको पछि लाग्नेहरूको अन्त र विनाश बयान गरेका छन् (२ थेस्सलोनिकी २:१-१२) । अनि अब तिनको ध्यान थेस्सलोनिकी विश्वासीहरूमाथि पर्न जान्छ; अनि तिनले उनीहरूको बोलावट र उज्वल भविष्यमाथि आफ्नो विचार पुस्त्राउँछन् । त्यसमा आकाश-पातालको भिन्नता छ । यस सिलसिलामा तिनले परमेश्वरलाई यी भाइहरूका निम्ति धन्यवाद चढाउँछन्, जो प्रभुद्वारा प्रेम गरिएका उहाँका प्रेम-पात्रहरू थिए । अनि त्यसपछि तिनले उनीहरूको मुक्तिको अनुभवको छोटो सर्वेक्षण दिन थाल्छन्, जुन मुक्तिको सम्बन्धमा बितेको भाग, वर्तमान भाग र भविष्यमा हुने भाग छ ।

‘परमेश्वरले तिमीहरूलाई चुन्नुभयो ।’ परमेश्वरले कति मानिसहरूलाई मुक्तिका निम्ति छान्नुहुन्छ भन्ने शिक्षा बाइबलको सुस्पष्ट शिक्षा हो । तर उहाँले कुनै मानिसहरूलाई विनाशका निम्ति छान्नुहुन्छ भन्ने शिक्षा बाइबलीय शिक्षा होइन । जुन मानिसहरू नष्ट हुनेछन्, ती मानिसहरूको विनाश तिनीहरूले जानीबुझी रोजेको फल हो । परमेश्वर बीचमा आएर मानिसहरूको भाग्यमा हस्तक्षेप नगर्नुभएको भए सबै मानिसहरू नष्ट हुनेथिए । तब निम्न प्रश्न उठ्छ: ‘के मुक्ति पाउनका निम्ति कसै-कसैलाई छान्ने परमेश्वरको अधिकार छ?’ खास गरी सबै मानिसहरूले मुक्ति पाऊन्

दुईवटा पक्षहरू अनिवार्य छन् । कतिजनाका आँखाले केवल परमेश्वरको चुनाव देख्छन् । तिनीहरूको विचारमा, मानिसहरूले आफ्नो मुक्तिको सम्बन्धमा केही पनि गर्न सक्दैनन् । अरूले मानिसहरूको जिम्मेवारीमा चाहिँदो भन्दा बढी जोड दिन्छन् र चुनावमा परमेश्वरको सर्वाधिकार छ भन्ने कुरा बेवास्ता गर्छन् । यी दुईवटा अलग-अलग कुराहरू सत्य छन्; यसैकारण तपाईंले यी दुईवटा कुराको सम्झौता गर्ने कोशिश नगर्नुहोला । परमेश्वरको चुनाव र मानिसको जिम्मेवारी – यी दुवै शिक्षाहरू बाइबल-अनुसारका शिक्षा हुन् । यसैले यी दुईवटा कुराहरू कसरी सत्य हुन सक्छन्, सो बुझ्न सक्ने-नसक्ने हामीले यी दुवै शिक्षाहरू विश्वास गर्नुपर्छ र सिकाउनुपर्छ ।

२ थेस्सलोनिकी २:१४: 'यसैका निम्ति उहाँले तिमीहरूलाई हाम्रो सुसमाचारद्वारा बोलाउनुभयो ।' अनादिकालमा परमेश्वरले हामीलाई मुक्तिका निम्ति चुन्नुभयो । तर उहाँले यसैका निम्ति हामीलाई समयमा बोलाउनुभयो । जुन बेलामा मानिसले सुसमाचार सुन्छ, त्यस बेलामा परमेश्वरले उसलाई बोलाउनुहुन्छ । विश्वास गरेर उसले त्यो बोलावट स्वीकार गर्नुपर्छ । 'हाम्रो सुसमाचार' भनेको मलतब पावलले प्रचार गरेको सुसमाचारसित बराबर भएका अरू सुसमाचारहरू पनि छन् भन्ने होइन । तर सुसमाचार एउटै हो । तर त्यसको प्रचार गर्ने प्रचारकहरू अनेक छन्, र त्यसका सुन्ने श्रोताहरू पनि धेरै प्रकारका हुन्छन् । पावलको सन्दर्भ त्यो परमेश्वरको सुसमाचार हो, जुन सुसमाचार तिनले प्रचार गर्थे ।

'तिमीहरूले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको महिमा पाओ भन्ने हेतुले'; यसो भनेर प्रेरित पावलले यहाँ भविष्य ताक्छन् र मुक्तिको अन्तिम परिणाम देख्छन्: अनन्त-अनन्तसम्म हामी ख्रीष्ट येशूको साथमा रहनेछौं र उहाँजस्ता हुनेछौं । श्री जे. एन. डार्बीले यही विचार निम्न मीठो भजनमा व्यक्त गरेका छन्:

हे महिमाको पिता,

के म तपाईंका पुत्रजस्तो हुनेछु भन्ने कुरा साँचो र सत्य हो ?

के उहाँले मेरो निम्ति हासिल गर्नुभएको अनुग्रह यही हो ?
 कल्पना गरेर पनि सोच भ्याउन नसकिने कति उच्च, अपार
 तपाईंको यो विचार !
 तर निश्चय नै स्वर्गको महिमामा, उहाँको धन्य-धन्य स्वरूपमा मेरो
 रूप परिवर्त हुनेछ ।

यसरी नै २ थेस्सलोनिकी २:१३-१४ पदमा धर्मविज्ञानको संक्षिप्त
 प्रणाली पेश गरिएको छ । यो ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्ने परमेश्वरका
 जनहरूका निम्ति उहाँका उद्देश्यहरू कहाँदेखि कहाँसम्म जान्छन्, सो कुरा
 प्रस्तुत गर्ने कति अद्भुत सार हो ! ! पावलले हामीलाई मुक्तिको विषयमा
 के देखाएका छन् भने, मुक्ति परमेश्वरको चुनावबाट शुरु हुन्छ; मुक्ति
 परमेश्वरको शक्तिको काम र ख्रीष्ट येशूमा तयार गरिएको प्रबन्ध हो; मुक्ति
 परमेश्वरको सुसमाचार विश्वासद्वारा ग्रहण गरिएको फल हो; अनि
 मुक्तिको काम स्वर्गको महिमामा सिद्ध हुनेछ ।

ख) २ थेस्सलोनिकी २:१५-१७: पावलको प्रार्थना:
 परमेश्वरले पवित्र जनाहरूलाई सान्त्वना दिऊन् र विश्वासमा
 स्थिर पारिदिऊन् !

२ थेस्सलोनिकी २:१५: पवित्र जनहरूले आफ्नो सर्वोच्च र सर्वोत्तम
 बोलावट ध्यानमा राखेर विश्वासमा स्थिर भई खडा रहनुपर्छ र ती
 परिपाटीरूपी शिक्षाहरू पक्रिराख्नुपर्छ, जुन परिपाटीरूपी शिक्षाहरू
 उनीहरूले प्रेरितहरूबाट तिनीहरूका प्रवचनहरू वा तिनीहरूका पत्रहरू-
 मार्फत पाए ।

यहाँ हामीले एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा याद गर्नुपर्छ: हाम्रा निम्ति एकमात्र
 विश्वस्त र अधिकारपूर्ण परिपाटीहरू प्रेरितहरूले आत्माको प्रेरणाद्वारा
 हामीलाई सुम्पिदिएका वाणीहरूमा छन् । प्रभु येशूले शास्त्रीहरू र फरिसी-
 हरूमा के दोष भेट्टाउनुभयो भने, तिनीहरूले आफ्ना रीतिथितिहरूद्वारा
 परमेश्वरका आज्ञाहरू बेकम्मा तुल्याउँथे (मत्ती १५:६) । अनि प्रेरित

पावलले कलस्सी विश्वासीहरूलाई मानिसहरूका रीतिथितिहरूको विषयमा होशियार बस्ने चेताउनी दिए (कलस्सी २:८) । हामीले पक्रि-राख्नुपर्ने हाम्रा एकमात्र परिपाटीहरू यी महान् सत्यताहरू हुन्, जुन सत्यताहरू पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा हाम्रो जिम्मामा सुम्पिएका छन् ।

बेला-बेलामा यो पद लिएर विभिन्न मण्डलीहरू र धर्माधिकारीहरूले आफ्ना रीतिविधिहरूको समर्थनमा प्रयोग गर्ने गर्छन् । तर परमेश्वरको वचन विपरीत र प्रतिकूल भएको जुनसुकै रीति व्यर्थ र खतरनाक हुन्छ । निम्न कुरा विचार गर्नुहोस् ! मानिसहरूका रीतिहरूले पवित्र बाइबलको बराबर स्तर प्राप्त गर्नु हो भने, ठीक र बेठीक रीतिहरूको बीचमा कसले कसरी छुट्टाउन सक्छ ?

२ थेस्सलोनिकी २:१६ : प्रेरित पावलले यी पवित्र जनहरूलाई भन्न चाहेको सन्देश भनिसके; यसकारण तिनले अब त्यस सन्देशअनुसार उनीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्छन् । यसमा हामी तिनको आदत देख्छौं: तिनले शिक्षा दिएपछि प्रायः प्रार्थना गर्छन् (१ थेस्सलोनिकी ५:२३-२४; २ थेस्सलोनिकी ३:१६) । पावलको प्रार्थनाले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टलाई र परमेश्वर हाम्रा पितालाई सम्बोधन गर्छ । पावलले पिता र पुत्रको नाम एकसाथ लिएको हामी अभ्यसित र पठित छौं; तर तिनले पुत्रलाई पहिले सम्बोधन गरेको विरलै पाइन्छ । यसो गरेर तिनले पिता र पुत्रको बीचको मौलिक एकता र पूरा समानतामा जोड गरेका छन् ।

यहाँ ग्रीक-भाषाको व्याकरणको कुरा आयो: प्रभु येशू ख्रीष्ट र परमेश्वर पितारूपी कर्ताहरू दुईजना, तर सम्बन्धित चारवटा क्रियापदहरू एकवचनमा छन्, जस्तै: प्रेम गर्नुभएको छ, दिनुभएको छ, सान्त्वना दिऊन् र स्थिर पारून् । हाम्रा निम्ति यो चाहिँ पिता र पुत्रको परमेश्वरत्वको सम्बन्धमा उहाँहरूको स्वभावमा पूरा एकता र समानता छ भन्ने अर्को सङ्केत हो; यसो नभई अरू के हुन सक्थ्यो र ?

‘परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो’ भनेर परमेश्वरको भूतकालिक प्रबन्ध हाम्रो उत्साह र शक्तिको कारणको रूपमा पेश गरिएको छ, जसले गर्दा हामी भविष्यमा पनि उहाँमाथि पूरा भरोसा गर्न सक्छौं । उहाँले

हामीलाई प्रेम गर्नुभयो; यसकारण उहाँले आफ्नो अनुग्रहमा हामीलाई अनन्त सान्त्वना र उत्तम आशा दिनुभयो । निस्सन्देह, यस कुराले हामीलाई त्यस ऐतिहासिक घटनामा फर्काएर लान खोजेको छ, जुन बेलामा परमेश्वरको प्रेमको सर्वोच्च प्रदर्शन प्रभु येशू उहाँको पुत्रमा भयो, जसलाई उहाँले हाम्रो निम्ति उपहार-स्वरूप दिनुभयो । हामीलाई थाहै छ, कि प्रभु येशूले हाम्रो पापको समस्या क्रूसमा हल गर्नुभयो, र हाम्रो पापको ऋण चुक्ता गर्नुभयो; यसकारण हालैमा हामीसँग अनन्त सान्त्वना छ र हामीसँग महिमित भविष्यको आशा पनि छ । यो सबै उहाँको अद्भुत अनुग्रहको फल हो ।

२ थेस्सलोनिकी २:१७: अनि पावलले यस प्रार्थनामा मागेको विषय खास के थियो ? परमेश्वरले उनीहरूको हृदयहरूलाई सान्त्वना दिनुभएको होस् ! अनि उहाँले उनीहरूलाई हरेक असल वचन र हरेक असल काममा स्थिर पार्नुभएको होस् ! उनीहरूले कष्टको बीचमा उत्साह पाउनु मात्र होइन, तर उनीहरूले आत्मिक लडाइँमा अघि बढ्ने शक्ति पाउनुपर्छ । ‘पछि हट्नु’ भन्ने शब्द प्रेरित पावलको शब्दभण्डारमा थिएन । तब हाम्रोमा पनि हुनुहुँदैन ।

आउनुहोस्, हामी ‘हरेक असल वचन र काम’ भन्ने वाक्यांश पनि नभुलाँ ! ठिकै छ, हाम्रा ओठहरूले सत्य बोल्नुपर्छ, तर त्यो पर्याप्त हुँदैन; हाम्रा ओठले बोलेको कुरा हाम्रो जीवनमा परिणत हुनुपर्छ । हाम्रो जीवनको व्यवस्थाचाहिँ शिक्षा र कर्म, सिद्धान्त र काम, प्रचार र व्यवहार हुनुपर्छ ।

खण्ड ५) २ थेस्सलोनिकी ३:१-१५ :

व्यावहारिक अर्तीहरू

क) २ थेस्सलोनिकी ३:१-५: हामीले एक-अर्काका निम्ति प्रार्थना गर्नुपर्छ ।

२ थेस्सलोनिकी ३:१: पावललाई पवित्र जनहरूको प्रार्थनाको खाँचो थियो । यसकारण यस अध्यायको शुरुमा तिनले आफ्नो सम्बन्धमा उनी-हरूलाई निम्न तीनवटा कुराहरूका निम्ति प्रार्थना गर्न अनुरोध गर्छन्: क) सुसमाचारको वचन चारैतिर फैलिरहोस्, ख) सुसमाचारको सन्देश प्रबल र विजयमान भएको होस्, ग) सन्देशवाहकहरूको सुरक्षा होस् ।

पावलको चाहना यस प्रकारको छ: 'प्रभुको वचन छिटो-छिटो अधि बढोस्!' सुसमाचारको वचनले यहाँ दौड दौड्ने खेलाडीको रूप लिएको छ, जो वेगले कुद्दै र विघ्नबाधाहरू काट्दै एक ठाउँदेखि अर्को ठाउँमा पुग्छ (भजन १४७:१५) ।

तिनको दोस्रो चाहना के हो भने, प्रभुको वचनले थेस्सलोनिकामा जुन प्रकारका आत्मिक र नैतिक आमूल परिवर्तनहरू ल्याएको थियो, त्यस प्रकारको आत्मिक र नैतिक परिवर्तनरूपी आन्दोलन अरू ठाउँहरूमा पनि गरेको होस् ।

२ थेस्सलोनिकी ३:२: अनि प्रेरित पावलको तेस्रो प्रार्थनाको विषय यस प्रकारको थियो: तिनी र तिनका सहकर्मीहरूले भ्रष्ट र दुष्ट मानिसहरूको हातबाट उम्कन पाऊन् । तिनको यस प्रार्थनाको विषयमा कुनै विशेष सन्दर्भ भएको देखिन्छ; हुन सक्छ, तिनले यति बेलामा कोरिन्थमा यहूदीहरूको तर्फबाट घोर विरोधको सामना गर्नुपरेको थियो

होला (प्रेरित १८ : १-१८) । यहाँ 'अविवेकी' भन्ने शब्द चलाउँदा उचित हुनेथियो । किनभने सुसमाचार र त्यसका सन्देश-वाहकहरूलाई विरोध गर्ने मानिसहरूभन्दा बढ्ता विवेकहीन मानिस अरू को होला त ? यस प्रकारको दुर्व्यवहारका निम्ति तिनीहरूसँग कुनै स्पष्टीकरण छैन । मानिसहरूले राजनीति, विज्ञान र तीजस्ता विषयहरूको सम्बन्धमा समझदार कुरा गर्छन्, तर सुसमाचारको विषयमा उचित प्रकारले तर्क गर्न तिनीहरूको दिमागले काम गर्दैन ।

२ थेस्सलोनिकी ३:३: 'किनकि सबै मानिसहरूसँग विश्वास हुँदैन; तर प्रभु विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ।' तपाईंले दुई पद र तीन पदको बीचमा भिन्नता देख्न नभुल्नुहोला । मानिसहरूको अविश्वासको तुलनामा प्रभुको विश्वासयोग्यता कति सुन्दर छ !! यसमा हाम्रो निम्ति हामीले सिक्नुपर्ने एउटा पाठ छ: हाम्रो ध्यान भर्न नसक्ने मानिसहरूमाथि होइन, तर हामीलाई कहिल्यै नभुल्ने र हामीलाई कहिल्यै नछोड्ने हाम्रा अक्षय परमेश्वरमाथि राख्नुपर्छ । हामीलाई अन्तसम्म स्थिर पार्नुहुने परमेश्वर विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ (१ कोरिन्थी १:८-९) । हामीलाई पापको परीक्षा-देखि छुट्टाउन परमेश्वर विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ (१ कोरिन्थी १०:१३) । हाम्रा पापहरू हामीलाई क्षमा गर्न र हामीलाई सबै अधर्मबाट शुद्ध पार्न उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ (१ यूहन्ना १:९) । अनि यहाँ, यस पदअनुसार उहाँ हामीलाई स्थिर पार्न र हामीलाई सबै खराबी, साथै त्यस दुष्ट शैतानबाट जोगाउन विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ ।

२ थेस्सलोनिकी ३:४: प्रसङ्ग यस प्रकारको छ: सबै मानिसहरूमा विश्वास छैन; तर प्रभु विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ । यसकारण तिमीहरूको विषयमा प्रभुमा हाम्रो पूरा भरोसा छ । यस विषयमा श्री जेम्स डेन्नीले यस प्रकारको टिप्पणी गरेका छन्:

'प्रभुमा तपाईं कमजोर, चञ्चल, हठी र मूर्ख मानिसहरूमाथि पनि भरोसा गर्न सक्नुहुन्छ ।'

अब अर्को कुरा आयो । पावलले यी पवित्र जनहरूलाई उनीहरूको कर्तव्य के हो, सो सम्झाउँछन्: तिनले उनीहरूलाई आज्ञा गरेका कुराहरू

उनीहरूले पालन गर्नुपर्छ। यहाँ फेरि हामी के देख्छौं भने, परमेश्वरको भूमिका र मानिसको जिम्मेवारी कति अद्भुत रीतिले र कति होशियार-पूर्वक मिलाइएको छ। परमेश्वरले तिमीहरूलाई जोगाउनुहुनेछ। अनि तिमीहरूले आज्ञा गरिएका कुराहरू पालन गर! १ पत्रुस १:५ पदमा यही प्रकारको विचार व्यक्त गरिएको पाउँछौं, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'विश्वासद्वारा तिमीहरू परमेश्वरको शक्तिले सुरक्षित छौं।' हाम्रो भाग: विश्वास गर्नु हो। अनि परमेश्वरको भाग हामीलाई सुरक्षित राख्नु हो। अनि फिलिप्पी २:१२-१३ पदहरूमा हामी हाम्रो भागको विषयमा यसो पढ्छौं: 'आ-आफ्नो मुक्तिको काम पूरा गर!' अनि परमेश्वरको भागको विषयमा यसो लेखिएको छ: 'किनकि तिमीहरूभित्र काम गर्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ।'।

२ थेस्सलोनिकी ३:५: सतावटमा परेका बेलाहरूको कुरा हो: लामो समयसम्म असाध्य दुःख खप्दा-खप्दै हाम्रो मनमा एक-अर्काप्रति तित्त भावना पैदा हुनु र आफू निराश हुनु सजिलो पर्छ। यही कारणले गर्दा प्रेरित पावलले यी थेस्सलोनिकीहरूका निम्ति निम्न प्रार्थना चढाउँछन्: उनीहरूले परमेश्वरको प्रेममा उहाँले जस्तै प्रेम गर्ने प्रेरणा पाऊन्। अनि उनीहरूले ख्रीष्टको स्थिरतामा उहाँ जस्तो स्थिर हुनलाई आफ्नो स्थिरताका निम्ति प्रेरणा पाऊन्।

'ख्रीष्टका निम्ति धैर्य धार्नु' भन्ने के.जे.भी.को अनुवाद एन.के.जे.भी.को अनुवादमा 'ख्रीष्टको धीरज' भएको हो। इस्वी संवत् १६११ सालमा प्रकाशन गरिएको अनुवादअनुसार यस शब्दको माने ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको निम्ति धैर्यसाथ पर्खनु हो। अनि एन.के.-जे.भी.को अनुवादअनुसार ख्रीष्टले गरेजस्तै धैर्य धारण गर्नु वा ख्रीष्टले देखाउनुभएको सहनशीलता देखाउनु हो। किनभने उहाँ यस पृथ्वीमा मानिसको रूपमा पूरा धैर्यवान् हुनुहुन्थ्यो; अनि अहिले स्वर्गमा पनि उहाँ उत्तिकै धैर्यवान् हुनुहुन्छ।¹³⁾

'अनि प्रभुले ...;' यहाँ प्रभु भन्ने शब्दले पवित्र आत्मालाई सङ्केत गरेको हुन सक्छ। यसो हो भने, यस पदमा त्रीएक परमेश्वरका तीनजना

व्यक्तिहरूका नाम लिइएका छन्, जस्तै २ थेस्सलोनिकी २:१३-१४ पदमा पनि तिनैजना व्यक्तिहरू उल्लेख गरिनुभएको छ ।

ख) २ थेस्सलोनिकी ३:६-१५: बेकाइदासँग चलनेहरूसित कसरी व्यवहार गर्नुपर्छ, सो सिक्नुपर्छ ।

२ थेस्सलोनिकी ३:६: यस पदको प्रसङ्गबाट कुरा स्पष्ट छ, कि थेस्सलोनिकामा कतिजना पवित्र जनहरूले आफ्नो जीविका चलाउनका निम्ति काम गर्न छोडेछन्; किनभने तिनीहरूले यति साह्रै प्रभुको दोस्तो आगमनको बाटो हेरिरहेका थिए । तर पावलले तिनीहरूको यस व्यवहारमा कुनै आत्मिक भावना देख्न सकेनन् । यसकारण तिनले यस्ता भाइहरूसित कस्तो व्यवहार गर्नुपर्छ, सो सम्बन्धमा केही सुनिश्चित अर्तीहरू दिन थाल्छन् ।

तिनका अर्तीहरू आज्ञाको रूपमा दिइएका छन्, जस्तै: 'बेकाइदासँग चलने हरेक भाइबाट अलग रहो!' अरूको चालसित नमिल्ने चाल बेकाइदाको चाल हो । यस सिलसिलामा बेकाइदासँग चलने केही भाइहरूले काम गर्न मनै गर्दैनथिए, तर अरूको खर्चमा बाँच्ने गर्थे र अरूको रस चुस्ने गर्थे (२ थेस्सलोनिकी ३:१०-११) । ख्रीष्ट-विश्वासी-हरूले यस्तो भाइप्रति आफ्नो बेखुशी र बेमन्जुरी देखाउनुपर्छ र उससँग सङ्गत गर्नुहुँदैन । तर काम नगर्ने भाइको अपराध उसलाई मण्डलीबाट बहिष्कार गर्नको योग्य छैन ।

थेस्सलोनिकीहरूले पावलबाट पाएको परिपाटीरूपी शिक्षा के थियो ? पावल नित्य उद्योगी थिए, अथक परिश्रमी थिए, पूरा स्वपालित थिए ।

२ थेस्सलोनिकी ३:७: प्रभु येशू फेरि आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जानेर पावलले तम्बू बनाउने काम छोड्दैनथिए । तिनले कुनै पनि घडीमा, अँ, तत्कालै आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको बाटो हेर्दैनथिए; तर तिनले सेवा गर्न छोड्दैनथिए, र काम गर्न पनि छोड्दैनथिए । किनभने तिनले जान्दथिए: तिनको जीवनको अवधिभित्र प्रभु येशू नआउनु पनि सम्भव थियो ।

२ थेस्सलोनिकी ३:८: तिनी कसैको घरमा ढुक्कैसँग अरूले परिश्रम गरेर कमाएको भोजन खाँदै बसेको आरोप कसैले लगाउन सक्दैनथियो । किनकि तिनले सुसमाचार प्रकार गर्दाखेरि आफ्नो जीविका आफूले चलाउँदैथिए । कसैका निम्ति भार नबनून् भन्ने हेतुले तिनले बिहानदेखि बेलुकीसम्म दिनभरि र पूरा थकाउने गरी रातिसम्म परिश्रम गर्दथिए ।

२ थेस्सलोनिकी ३:९: सुसमाचारको प्रचारकको रूपमा प्रेरित पावलसँग आफ्नो सेवकाइद्वारा मुक्ति पाएकाहरूको आर्थिक सहायता पाउने अधिकार थियो (१ कोरिन्थी ९:६-१४; १ तिमोथी ५:१८) । तर तिनले अरूका निम्ति पराश्रित नभएको, तर आत्मनिर्भरमा गर्व गर्न सक्ने र अथक परिश्रम गर्ने नमुना बन्नका निम्ति त्यो अधिकार दाबी गर्दैनथिए र काममा लगाउँदैनथिए ।

२ थेस्सलोनिकी ३:१०: यी थेस्सलोनिकीहरूले अधिबाट कर्तव्य-निष्ठ नभएका कामचोरहरूको विषयमा आज्ञा पाइसके । गरिखान सक्ने विश्वासीले काम गर्न मान्दैन भने उसले खाना पनि नखाओस् ! यो कुरा 'खीष्ट-विश्वासीहरू सधैं दयालु हुनुपर्छ' भन्ने सिद्धान्तसित कसरी मेल खान्छ ? होइन नि ! अल्ल्छी भाइलाई उत्साह दिनुमा दया के छ त ? यस विषयमा श्री चार्ल्स एच. स्पर्जनले यसो भनेका छन्:

'बिराउनेहरूप्रति सबैभन्दा साँचो प्रेम के हो ? भूल गर्नेहरूसित मित्रता नगाँसीकन र तिनीहरूको भूलमा तिनीहरूसित नमिलीकन प्रभु येशूप्रति सबै कुराहरूमा विश्वासयोग्य रहनु तिनीहरूप्रति साँचो प्रेम देखाउनु हो ।'

२ थेस्सलोनिकी ३:११: यहाँ प्रेरित पावलले अलिकति पनि काम नगर्ने र अरूको काममा हात हाल्नेहरूको विषयमा प्रयोग गरेको एउटा श्लेषयुक्त कथन¹⁴⁾ छ; किनभने यसरी नै तिनले बेकाइदासँग चल्ने भाइहरूको नकली आत्मिकताबाट तिनीहरूको असङ्गत चाल प्रकट गर्न चाहे । तिनका यी शब्दहरूको परिभाषा विभिन्न किसिमले पेश गरिएको छ, जस्तै:

- क) 'कतिजना आफ्नो काममा ध्यान नदिने, तर अरूको काममा हात हाल्नेहरू हुन्छन् ।'
- ख) 'कतिजना काममा व्यस्त रहँदैनन्, तर अरूको काममा हात हाल्छन् ।'
- ग) 'कतिजना आफ्नो काममा व्यस्त रहँदैनन्, तर अरूको काममा चाहिँदोभन्दा बढी व्यस्त रहन्छन् ।'
- घ) 'कतिजना छन्, जसको ध्यान आफ्नो काममा होइन, तर लगातार अरूको काममा लगाइराखिएको हुन्छ ।'

२ थेस्सलोनिकी ३:१२: यस्ताहरू सबैले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको नाममा आज्ञा र अर्ती पाएका छन्: 'चुपचापसित काम गर र आफ्नै जीविका चलाओ !' यसरी नै तिनीहरूले आफ्नो असल साक्षी कायम राख्नुपर्छ र परमेश्वरको महिमा गर्नुपर्छ ।

२ थेस्सलोनिकी ३:१३: अनि जतिजनाले यहाँसम्म विश्वास-योग्यतासाथ काम गर्दैथिए, यिनीहरू हिम्मत बाँधेर यसो गर्नमा नित्य अधि बढ्नु । दौडमा शुरु गरेको केही गनिँदैन, तर दौड सिद्ध्याउनुचाहिँ मुख्य कुरा हो । यसकारण यिनीहरूले भलाइ गर्नुमा नथाकून् । भलाइ गर्नुमा नथाक्नु सठीक कुरा हो ।

२ थेस्सलोनिकी ३:१४: तर प्रेरित पावलका अर्तीहरू हावामा उडाउने मानिसको विषयमा के-कसो हो ? अरू विश्वासीहरूले त्यस भाइसित सङ्गत गर्नुहुँदैन । उसको निम्ति उनीहरूले अपनाउनुपर्ने अनुशासन यही हो । यस प्रकारको अनुशासनले उसलाई उसको कुव्यवहारको विषयमा शर्ममा पार्छ र आफ्नो चाल सुधार्न लाउँछ । यस अनुशासनको उद्देश्य यही हो ।

२ थेस्सलोनिकी ३:१५: तर यस कुरामा हामीले याद गर्नुपर्छ: अनुशासनचाहिँ बहिष्कार होइन । यहाँ अपराध गर्ने भाइचाहिँ भाइ नै रहेको छ । किनभने कसैलाई बहिष्कार गर्दा हामीले त्यसलाई अन्यजाति र महसूल उठाउने ठान्नुपर्छ (मत्ती १८:१७) ।

कुनै विश्वासी भाइबहिनीलाई अनुशासन राखिएकोमा त्यसको उद्देश्य केवल एउटै हुन्छ: उसलाई प्रभुको सङ्गतिमा र परमेश्वरका जनहरूको सङ्गतिमा पुनर्स्थापित गर्नु हो । यसकारण हामीले कुनै अनुशासन-कार्य तत्काल भावनाले वा वैरभावले गर्नुहुँदैन । हाम्रो कडाकडीको व्यवहार इसाई शिष्टाचारको साथ गरेको हुनुपर्छ । अनुशासनमा राख्नुपर्ने भाइबहिनीलाई हामीले शत्रु ठान्नुहुँदैन, तर आफ्नै भाइबहिनीलाई सम्भेर चेतानी दिनुपर्छ ।

थेस्सलोनिकाका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले यति साह्रै प्रभुको दोस्रो आगमनको बाटो हेर्दैथिए, यहाँसम्म कि उनीहरूले आफ्ना दैनिक नित्य कर्महरू पूरा गर्न र आफ्नो जीविका चलाउन पनि छाडे । उनीहरूको विषयमा यसो पढ्न हामीलाई आज अनौठो लाग्छ । वर्तमान समयमा सायद मण्डलीका निम्ति यस प्रकारको खतरा नहोला । तर हाम्रो खतरा यसको ठीक विपरीत दिशाबाट आउँछ: हामी आफ्नो काममा यति व्यस्त रहन्छौं र पैसा कमाउनुपट्टि हाम्रो भुकाउ यति बढी छ, कि प्रभु येशूको सन्निकट दोस्रो आगमनरूपी आशाको विषयमा हाम्रो जुन ताजापन र जुन रोमाञ्च हुनुपर्नेथियो, त्यो सारा ताजापन र रोमाञ्च हामीले गमाइपठाएका छौं ।

खण्ड ६) २ थेस्सलोनिकी ३:१६-१८:

आशीर्वाद र बिदाको अभिवादन

२ थेस्सलोनिकी ३:१६: यस पदले 'आँधीबेहरीरूपी पत्रको शान्तमय अन्त' भन्ने नाम पाएको छ। यस पदमा पावलले प्रार्थना गर्छन्, कि थेस्सलोनिकाका पवित्र जनहरूले शान्तिका प्रभुको शान्ति सब समयमा हरेक प्रकारले अनुभव गर्न पाऊन्।

ख्रीष्ट-विश्वासीको शान्ति यस संसारको कुनै कुरामा वा कुनै परिस्थितिमा निर्भर गर्दैन। उसको शान्तिको सत्आधार प्रभु येशू र उहाँको त्राणको काम हो। संसारले उसलाई शान्ति दिन सक्दैन, न ता उसको शान्ति उसबाट खोस्न सक्छ। तर हामीले आफ्नो जीवनका सबै परिस्थितिहरूमा प्रभुको शान्ति आत्मसात् गर्नुपर्छ। शान्ति सतावटको विराम होइन, तर हाम्रो हृदयको चैन परमेश्वरमाथि राखिएको विश्वासको फल हो, जुन चैन कुनै परिस्थितिमा निर्भर गर्दैन, अँ, कुनै परिस्थितिको वशमा हुँदैन।

२ थेस्सलोनिकी ३:१७-१८: 'मेरै हातले लेखेको अभिवादन' भनेको कुराबाट के बुझिन्छ भने, अबदेखि पावलले आफ्नो श्रुतिलेखकको हातबाट कलम आफ्नो हातमा लिएछन् र बिदाको अभिवादन आफ्नै हातले लेखेछन्। अनि जुन अभिवादन तिनले यहाँ प्रस्तुत गर्छन्, त्यो अभिवादनचाहिँ तिनका सबै पत्रहरूमा लेखिएको चिन्ह हुँदो रहेछ।

कतिजनाको विचारमा, पावलले हरेक पत्रको अन्तमा आफ्नो हातले केही लेखे गर्थे, जुन हातको लेखले पत्र विशेषलाई तिनको सकली पत्रको रूपमा चिनाउँथ्यो अरे । तर अरूले 'हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको अनुग्रह तिमीहरू सबैसँग रहोस्' भन्ने पावलको आशीर्वादरूपी अभिवादनमा त्यो चिन्ह देख्छन्, जुन चिन्हले पत्र विशेषलाई पावलको हो भनेर चिनाइदिन्छ (रोमी १६:२४; १ कोरिन्थी १६:२३; २ कोरिन्थी १३:१४; गलाती ६:१८; एफेसी ६:२४; फिलिप्पी ४:२३; कलस्सी ४:१८; १ थेस्सलोनिकी ५:२८; २ थेस्सलोनिकी ३:१८; १ तिमोथी ६:२१; २ तिमोथी ४:२२; तीतस ३:१५ र फिलेमोन १:२५; अनि हिब्रू १३:२५, यदि हिब्रूहरूको पुस्तक पावलले लेखेको पुस्तक गनिन्छ भने) । यी सन्दर्भका पदहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ, कि पावलका सबै पत्रहरूको अन्तमा 'अनुग्रह' भन्ने शब्द पाइन्छ ।

मण्डली आकाशमा उठाइलगिने सम्बन्धमा हामीले सिक्नुपर्ने पाठहरू के-के हुन् ?

प्रभु येशूको दोस्रो आगमनको तथ्य थेस्सलोनिकीलाई लेखिएको पहिलो पत्रको एक-एक अध्यायमा पेश गरिएको छ, साथै यस दोस्रो पत्रका एक र दुई अध्यायमा पनि पाइन्छ । प्रभुको आगमनचाहिँ पावलका यी दुईवटा रचनाहरूमा यिनलाई बाँध्ने एकताको सूत्रको कलाबत्तुरूपी विषयवस्तु हो ।

तर भविष्यवाणीको सम्बन्धमा हामी सधैं याद गर्नुपर्छ: कुनै भविष्यवाणी हाम्रो समझ मोहित पार्न वा हाम्रो जिज्ञासो आकर्षण गर्नलाई दिइएको होइन । हरेक भविष्यवाणीले हाम्रो जीवन परिवर्तनकारी प्रभावले प्रभाव पार्नुपर्छ । भविष्यवाणीको प्रमुख उद्देश्य यही हो ।

ख्रीष्ट येशूको सन्निकट आगमनको आशाले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई व्यावहारिक पाठहरू सिकाउँछ; अनि यसबाट हामीले सिक्नुपर्ने पाठहरू धेरै महत्त्वपूर्ण छन्, जस्तै:

- क) १ थेस्सलोनिकी ५:२३; १ यूहन्ना ३:३: यस आशाले हाम्रो जीवन शुद्ध पार्ने प्रभाव गर्नुपर्छ ।
- ख) उत्पत्ति १९:१४; इजकिएल ३३:६; यहूदा १:२१-२३: यस आशाले हामीलाई हराएका आत्माहरूका निम्ति प्रार्थना गर्ने बोध र तिनीहरूको मुक्तिका निम्ति परिश्रम गर्ने प्रोत्साहन दिनुपर्छ ।
- ग) रोमी ८:१८; २ कोरिन्थी ४:१७; १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८: सतावट र परीक्षामा परेको बेलामा यस आशाले हामीलाई विश्वासमा स्थिर रहने र अघि बढ्ने उत्साह र हिम्मत दिनुपर्छ ।
- घ) लेवी २५:८-१०; २५:१४-१६: यस आशाले हाम्रो भौतिक धनसम्पत्तिमाथि हाम्रो पकडाउ कम गर्न सक्नुपर्छ । किनकि उहाँको आउन लागेको आगमनको ज्योतिमा भौतिक कुराहरूको मूल्य पूरा घट्छ ।
- ङ) मत्ती ५:२४; याकूब ५:१६: यस आशाले हामीलाई यहाँसम्म बाध्य तुल्याउनुपर्छ, कि हामीले कसैको भूल गरेका छौं भने हामी उसबाट क्षमा माग्नेछौं र आवश्यक परेको खण्डमा क्षतिको पूर्ति पनि गर्नेछौं ।
- च) यूहन्ना ९:४; १ थेस्सलोनिकी १:९-१०^क: यस आशाले हामीलाई सेवकाइमा लगनशील र प्रयत्नशील तुल्याउनुपर्छ; किनकि हामीलाई थाहै छ: रात आउँछ, र तब कसैले काम गर्न सक्नेछैन ।
- छ) लूका १२:३६; १ यूहन्ना २:२८: यस आशाले हामीलाई सदैव प्रत्याशी र प्रतीक्षाकारी रहिरहने तुल्याउनुपर्छ; अनि यसले हामीलाई उहाँमा रहिरहने तुल्याउनुपर्छ, यस हेतुले कि उहाँ आउनुहुँदा हामी उहाँको सामु शर्ममा पर्नुपर्नेछैन ।
- ज) मर्कूस ८:३८: लूका ९:२६: यस आशाले हामीलाई ख्रीष्ट येशूको साक्षी दिन साहसी तुल्याउनुपर्छ ।

- भ) यूहन्ना १४:१-३ र २८; १ थेस्सलोनिकी ४:१८; २ थेस्सलोनिकी १:७; २ तिमोथी २:१२: यस आशाले हामीलाई सान्त्वना दिन सक्नुपर्छ ।
- ब) फिलिप्पी ४:५: यस आशाले हामीलाई कोमल, संयमी, सज्जन र सौम्य हुने प्रोत्साहन दिन सक्नुपर्छ ।
- ट) १ थेस्सलोनिकी ३:१२-१३: यस आशाले हामीलाई एकता र प्रेमको प्रेरणा दिन सक्नुपर्छ ।
- ठ) कलस्सी ३:१-४: यस आशाले हामीलाई सांसारिक हुनदेखि बचाउन सक्नुपर्छ र हामीमा 'यस संसारका होइनौं' भन्ने भावना सृजना गर्न सक्नुपर्छ ।
- ड) रोमी १४:१०-१२: १ कोरिन्थी ३:११-१५; २ कोरिन्थी ५:१०: यस आशाले हाम्रो जीवनको लेखा दिनुपर्ने र हामीले इनाम पाउने दिन आउँदछ भन्ने सम्झना दिलाउन सक्नुपर्छ ।
- ढ) प्रेरित ३:१९-२१; प्रकाश ३:३: मानिसहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्दा यस आशाले तिनीहरूलाई पश्चात्ताप गर्ने र प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने सशक्त आह्वान दिन सक्नुपर्छ ।

ख्रीष्ट येशूको सन्निकट आगमनको वास्तविकताले विश्वास नगर्ने मानिसहरूलाई पनि केही पाठहरू सिकाउँछ, जस्तै: तिनीहरूले आफ्ना पापहरूको विषयमा पश्चात्ताप गर्नुपर्छ र विश्वासको साथ आफ्नो जीवन प्रभु र मुक्तिदाता येशूको हातमा सुम्पनुपर्छ । उहाँ तपाईंको व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाता हुनुपर्छ; किनभने जतिजना ख्रीष्टमा छन्, उनीहरू मात्र उहाँको आगमनमा उहाँको साथमा हुनलाई आकाशमा उठाइलगिनेछन्, तर अरू सबैलाई न्यायका निम्ति छोडिनेछन् ।

अनि प्रभु येशूको आगमन आज भइदिएको भए हाम्रो हालत केकसो हुनेथियो ?

थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएका पावलका पत्रहरूमा, साथै ख्रीष्ट-विश्वासीको जीवनमा ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको महत्त्व ठूलो भएको हुनाले हामी यहाँ निम्न दुईवटा सारहरू पनि पेश गर्दछौं:

क) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्कष्टकालको अगाडि हुनेछ भन्ने सम्बन्धमा पेश गरिने तर्कहरू:

तर्क १): उहाँको आगमन सन्निकट छ ।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा यसका सन्दर्भ-पदहरू धेरै छन् । यी पदहरूअनुसार ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले सधैंभरि प्रभुको आगमनको बाटो हेरिरहनुपर्छ; किनभने प्रभु येशू कुनै समयमा पनि, अँ, तत्कालै फर्केर आउन सक्नुहुन्छ । हामी जागा रहनुपर्छ र उहाँको बाटो हेरिरहनुपर्छ; किनकि उहाँको आगमनको खास समयको विषयमा हामी अनजान छौं । तर ख्रीष्टको मण्डली सङ्कष्टकालबाट भएर जानुपर्छ भने उहाँ कुनै पनि समयमा आउनुहुन्छ भन्ने कुरा रहेन र त्यस कुराले हामीलाई उहाँको बाटो हेराइमा नराप्नो असर पर्छ । किनभने त्यस खण्डमा उहाँ कम्तीमा सात वर्ष आउनुहुनेछैन । यसकारण सङ्कष्टकालको अगाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिनेछन् भन्ने धारणा अपनाउनेहरूले मात्र खास गरी ख्रीष्ट येशूको आगमन जुनै पनि बेलामा हुन सक्छ भन्ने विश्वास गर्छन् ।

यसकारण यहाँ हामी बाइबलका केही पदहरू प्रस्तुत गर्छौं, जुन पदहरूअनुसार हामीले फर्केर आउन लाग्नुभएको प्रभुको बाटो निरन्तर हेरिरहनुपर्छ; किनकि यस घटनाको खास समय हामीलाई विदितै हुँदैन ।

रोमी ८:२३: 'अनि तिनीहरू मात्र होइन, तर हामीहरू पनि जससँग आत्माको पहिलो फल छ, अँ, हामी आफैले पनि धर्मपुत्र-ग्रहणको अर्थात् हाम्रो शरीरको छुटकाराको बाटो हेर्दै आफूभित्र-भित्रै ऐया-आत्था गर्छौं ।'

१ कोरिन्थी ११:२६: 'किनभने जहिले-जहिले तिमीहरू यो रोटी खान्छौ र यो कचौरा पिउँछौ, तिमीहरूले उहाँ नआउन्जेल प्रभुको मृत्युको प्रचार गर्छौ ।'

(याद रहोस्: यो कुरा कोरिन्थीहरूलाई लेखिएको थियो; यसर्थ तिनीहरूको जीवनकालमा प्रभु येशू आउनु सम्भव थियो ।)

२ कोरिन्थी ५:२: 'किनकि स्वर्गबाटको हाम्रो घर ओडाइनु पाओं भन्ने अति लालसा गर्दै हामी यस डेरामा सुस्केरा हाल्छौं ।'

(याद रहोस्: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगाएपछि उनीहरूले महिमित शरीर ओढ्न पाउनेछन् ।)

गलाती ५:५: 'किनकि आत्माद्वारा हामी विश्वासले धार्मिकताको आशाको बाटो हेर्दछौं ।'

(याद रहोस्: प्रभुको आगमन र त्यस बेलामा हामीले एउटा महिमित शरीर पाउने कुरा नै त्यो धार्मिकताको आशा हो ।)

फिलिप्पी ३:२०-२१: 'किनकि हाम्रो नागरिकता स्वर्गमा छ, जहाँबाट चाहिँ हामी मुक्तिदाता प्रभु येशू ख्रीष्टको बाटो हेर्दछौं, जसले जुन प्रभावशाली कार्यद्वारा सबै कुराहरू आफ्नो वशमा पार्न सक्नुहुन्छ, त्यही कार्यअनुसार हाम्रो दीनहीन शरीर बदली गरिदिनुहुनेछ, र यो उहाँको महिमापूर्ण शरीरजस्तै बनिनेछ ।'

फिलिप्पी ४:५: 'तिमीहरूको कोमलता सबै मानिसहरूलाई थाह होस् ! प्रभु नजिकै हुनुहुन्छ ।'

१ थेस्सलोनिकी १:९-१०: 'किनकि हामी तिमीहरूकहाँ कस्तो प्रकारले प्रवेश गर्छौं, अनि कसरी तिमीहरू जीवित र सत्य परमेश्वरको सेवा गर्न र स्वर्गबाट आउनुहुने उहाँको पुत्रको बाटो हेर्न मूर्तिहरूदेखि परमेश्वरकहाँ फर्कौं, सो कुरा तिनीहरू आफैले हाम्रो विषयमा बताउँछन्; जुन येशूलाई उहाँले मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उठाउनुभयो, यही येशूले हामीलाई पछि आउने क्रोधबाट छुटकारा दिनुहुन्छ ।'

तीतस २:१३: 'त्यस धन्य आशाको, अनि हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमापूर्ण आगमनको बाटो हेर्दै जिउनुपर्छ ।'

हिब्रू ९:२८: 'त्यसरी नै ख्रीष्ट पनि धेरैजनाका पापहरू बोक्न एकपल्ट चढाइनुभयो; अनि उहाँको बाटो हेर्नेहरूकहाँ उहाँ दोस्रो पल्ट विनापाप मुक्तिका निम्ति देखा पर्नुहुनेछ ।'

हिब्रू १०:३७: 'किनभने थोरै समयपछि उहाँ, जो आउनुहुन्छ, आउनुहुनेछ, र ढिलो गर्नुहुनेछैन ।'

याकूब ५:७-९: 'यसकारण भाइहरूहो, प्रभुको आगमनसम्म धीरज घर ! हेर, किसानले पृथ्वीको बहुमूल्य फलको बाटो हेर्दछ, र जबसम्म यसले अघिल्लो र पछिल्लो वर्षा पाउँदैन, तबसम्म उसले यसका निम्ति खूबै धीरज धर्दछ । तिमीहरू पनि धीरज धर ! आफ्ना हृदयहरू स्थिर गराओ; किनकि प्रभुको आगमन नजिकै छ । हे भाइहरूहो, एक-अर्काको विरोधमा गनगन नगर, नत्र तिमीहरू दोषी ठहरिनेछौ; हेर, न्यायकर्ता ढोकाको अधिल्लिटर खडा हुनुहुन्छ ।'

१ पत्रुस ४:७: 'तर सबै कुराहरूको अन्त नजिकै आएको छ; यसकारण सचेत होओ, र प्रार्थना गर्नमा जागा रहो !'

१ यूहन्ना ३:३: 'अनि उहाँमा यो आशा राख्ने हरेक मानिसले जस्तो उहाँ शुद्ध हुनुहुन्छ, त्यस्तै गरी आफूलाई शुद्ध पार्दछ ।'

यहूदा १:२१: 'आफूलाई परमेश्वरको प्रेममा लगाइराख र अनन्त जीवनका निम्ति हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको कृपाको बाटो हेर्दै रहो !'

प्रकाश ३:११: 'हेर, म चाँडै आउँछु । तिमीसँग जे छ, त्यो बलियो गरी पक्रिराख, कि तिम्रो मुकुट कसैले लैजान नपाओस् ।'

प्रकाश २२:७: 'हेर, म चाँडै आउँछु । यस पुस्तकको भविष्यवाणीका वचनहरू जसले पालन गर्छ, ऊ धन्य हो:'

प्रकाश २२:१२: 'अनि हेर, म चाँडै आउँछु; अनि हरेक मानिसलाई जस्तो उसको काम हुनेछ, त्यहीअनुसार दिन मेरो इनाम मसित छ ।'

प्रकाश २२:२०: 'यी कुराहरूको गवाही दिनुहुनेले भन्नुहुन्छ: "साँच्चै म चाँडै आउँछु ।" "आमेन ! ज्यू, आउनुहोस्, हे प्रभु येशू !" '

यी सन्दर्भ-पदहरूबाहेक अरू बाइबलका पदहरू पनि छन्, जुन पदहरूको सीधा सम्बन्ध ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणसित नहोला, तर ती बाइबलका खण्डहरूले ख्रीष्ट येशूको सन्निकट आगमन जुनै पनि समयमा हुन सक्छ भन्ने सामान्य आभास अझै पुष्टि पार्छन् । मण्डली-इतिहासको कुरा हो: ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनको खास घडी जान्न सकिँदैन; यसकारण उहाँको आगमन जुनै घडीमा हुन सक्छ भन्ने धारणा मण्डली-इतिहासभरि विश्वासीहरूको मण्डलीको सत्धारणा थियो ।

मत्ती २४:४२-४४: 'यसकारण जागा रहो; किनभने तिमी-हरूका प्रभु कुन घडी आउनुहुन्छ, सो तिमीहरू जान्दैनौ । तर यो जानिराख: घरको मालिकले चोर कुन पहरमा आउँछ, सो जानेको भए, ऊ जागो रहनेथियो र आफ्नो घर फोरिन दिनेथिएन । यसकारण तिमीहरू पनि तयार बस; किनभने मानिसका पुत्र तिमीहरूले सोच्दै नसोचेको घडीमा आउनुहुन्छ ।'

मर्कूस १३:३२-३७: 'तर त्यस दिन र त्यस घडीको विषयमा कसैले जान्दैन - न ता स्वर्गमा हुने दूतहरूले, न पुत्रले, तर पिताले मात्र । तिमीहरू होशियार बस, जागा रहो र प्रार्थना गर; किनकि त्यो समय कहिले हुन्छ, तिमीहरू जान्दैनौ । किनकि मानिसका पुत्रचाहिँ टाढो देशमा जाने मानिसजस्तो हुनुहुन्छ, जुन मानिसले आफ्नो घर छोडे, र आफ्ना दासहरूलाई अधिकार दिए, अनि हरेकलाई आ-आफ्नो काम दिए र ढोकेलाई जागा रहनू भनी आज्ञा गरे । यसकारण

तिमीहरू जागा रहो; किनकि घरको मालिक कहिले आउँछन् – साँफमा, मध्यरातमा, भाले बास्दा वा बिहान – तिमीहरू जान्दैनौ; नत्र ता अचानक आउँदा कहीं उनले तिमीहरूलाई निदाइरहेका भेट्टाउलान्; अनि म तिमीहरूलाई जे भन्दछु, त्यही म सबैजनालाई भन्दछु: जागा रहो !'

लूका १२:३६: 'अनि तिमीहरू ती मानिसहरूजस्ता होओ, जसले आफ्ना मालिक कहिले विवाहबाट फर्कलान् भनी तिनको बाटो हेरिरहन्छन्; तिनी आएर ढकढक्याउँदा तिनीहरूले तिनका निम्ति तुरुन्तै खोलिदिऊन् भनेर ।'

१ कोरिन्थी १:७: 'यसैकारण तिमीहरू कुनै पनि अनुग्रहको वरदानमा कम छैनौ, र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनको बाटो हेरिरहन्छौ ।'

२ तिमोथी ४:१: 'यसकारण परमेश्वर र प्रभु येशू ख्रीष्टको सामु म तिमीलाई कडा आज्ञा गर्दछु, जसले आफ्नो आगमन र आफ्नो राज्यमा जिउँदा र मरेकाहरूको न्याय गर्नुहुनेछ ।' जे.एन.डार्वीको अनुवादअनुसार '... जसले जिउँदा र मरेकाहरूको न्याय गर्न लाग्नुभएको छ ।'

१ यूहन्ना २:१८: 'हे साना नानीहरूहो, यो अन्तिम घडी हो; अनि ख्रीष्ट-विरोधी आउनेछ भनी तिमीहरूले सुनेअनुसार अहिले पनि धेरै ख्रीष्ट-विरोधीहरू भएका छन्; यसैबाट हामी यो चाहिँ अन्तिम घडी हो भनी जान्दछौं ।'

प्रकाश ३:३^ब: '... यसकारण यदि तिमी जागा रहेनौ भने, म चोरभैं आउनेछु, र कुन घडी म तिमीकहाँ आउनेछु, सो तिमीले कुनै हालतमा पनि जान्नेछैनौ ।'

प्रकाश १६:१५: 'हेर, म चोरभैं आउँछु । आफू नाङ्गो हिँड्नु नपरोस् र आफ्नो शर्म तिनीहरूले नदेखून् भनेर जो जागा रहन्छ र जसले आफ्ना लुगाहरूको रखवाली गर्छ, त्यो धन्य हो ।'

तर्क २): मण्डलीले आउन लागेको क्रोधबाट बाँच्ने प्रतिज्ञा पाएको छ। रोमी ५:९ पदमा यस्तो लेखिएको छ: 'हामी उहाँद्वारा भन्नु बढूता गरी क्रोधबाट बचाइनेछौं।' अनि १ थेस्सलोनिकी १:१० पदअनुसार 'यही येशूले हामीलाई पछि आउने क्रोधबाट छुटकारा दिनुहुन्छ;' अर्थात् प्रभु येशू हामीलाई आउन लागेको क्रोधबाट छुटाउनुहुने हाम्रो उद्धारक हुनुहुन्छ। अनि १ थेस्सलोनिकी ५:९ पदमा हामी के सिक्छौं भने 'परमेश्वरले हामीलाई क्रोधका निम्ति होइन, तर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा मुक्ति पाऔं भनी ठहराउनुभएको छ।' क्रोध सुत्रासाथ यस शब्दले हामीलाई सङ्कष्टकालको क्रोधको समय याद दिलाउँछ, साथै विश्वास नगर्ने मानिसहरूको अन्तिम अनन्त न्यायको सम्भना दिलाउँछ। तर थेस्सलोनिकीहरूलाई लेखिएका पत्रहरूको सन्दर्भअनुसार यो क्रोध सङ्कष्टकालको समयमा मानिसहरूमाथि खनिने क्रोध हुँदो रहेछ (१ थेस्सलोनिकी ५:२-३; २ थेस्सलोनिकी १:६-१० र २:१०-१२)।

तर्क ३): प्रकाश ३:१० पदअनुसार ख्रीष्ट येशूले आफ्ना जनहरूलाई 'यसकारण म पनि तिम्रीलाई परीक्षाको घडीबाट जोगाउनेछु' भनेर प्रतिज्ञा गर्नुभयो, जुन घडीचाहिँ पृथ्वीमा बस्नेहरूलाई जाँचका निम्ति सारा संसारमाथि आउनेछ। ग्रीक भाषाको कुरा हो: परीक्षाको घडीबाट जोगाउनु भनेको परीक्षाको घडीमा नपर्नु हो, तर त्यसबाट बाहिर राख्नु हो।

तर्क ४) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना सङ्कष्टकालको अगाडि हुनुपर्छ; किनभने प्रकाशको पुस्तकको संरचनाको माग यही हो। प्रकाशको पुस्तकका पहिला तीन अध्यायहरूमा यस पृथ्वीमाथि अवस्थित भएको मण्डलीको कुरा उल्लेख गरिएको छ। तर प्रकाश ४:१ पददेखि पृथ्वीमा रहेको मण्डलीको नामनिसानै छैन। प्रकाशको पुस्तकको चार र पाँच अध्यायमा पवित्र जनहरू स्वर्गमा रहेको र विजयका मुकुटहरू लाएको दर्शन छ। त्यसपछि प्रकाशको पुस्तकको छ अध्यायदेखि उत्राइस अध्यायसम्म सङ्कष्टकालको विस्तृत वर्णन गरिएको छ, जुन समयभरि मण्डली-युगका पवित्र जनहरू स्वर्गमा पुगिसकेका हुनेछन्।

तर्क ५): पापको पुरुष देखा नपरुञ्जेल सङ्कष्टकाल शुरु हुँदैन (२ थेस्सलोनिकी २:३) । तर पहिले ती रोकिराख्ने हट्नुपर्छ, त्यसपछि मात्र पापको पुरुष प्रकट हुनेछ (२ थेस्सलोनिकी २:७-८) । अनि ती रोकिराख्ने पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ र उहाँ तीसित मेल खानुहुन्छ; किनभने जबसम्म ख्रीष्टको मण्डली यस संसारमा छ, तबसम्म उहाँले अधर्म र दुष्टताको विकास रोकिराख्नुहुनेछ । तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा पवित्र आत्मा हट्नुहुनेछ, जसले मण्डलीलाई आफ्नो वासस्थान बनाउनुभयो ।

एक अर्थमा पवित्र आत्मा सधैं संसारमा हुनुहुन्थ्यो र सधैं हुनुहुनेछ । तर विशेष अर्थमा पेन्तेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा आउनुभयो; किनभने त्यस बेलामा उहाँ मण्डलीमा र विश्वासी-विश्वासीमा स्थायी रूपले वास गर्न आउनुभयो । अनि यस विशेष अर्थमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणमा उहाँ फेरि हट्नुहुनेछ । परमेश्वरको आत्मा सङ्कष्टकालमा पनि आफ्नो सेवकाइमा सेवारत हुनुहुनेछ । उहाँले पापी मानिसहरूलाई पापको विषयमा कायल पार्दै प्रभु येशूकहाँ डोस्वाउनुहुनेछ । तर उहाँले तिनीहरूभित्र स्थायी रूपले वास गर्नुहुनेछैन, न ता उहाँले तिनीहरूलाई मण्डलीमा गाँस्नुहुनेछ । पुरानो नियमको समयमा उहाँको सेवकाइ जस्तो थियो, त्यस बेलामा उहाँको सेवकाइ त्योजस्तै हुनेछ ।

तर्क ६): १ थेस्सलोनिकी ४:१८ पदमा बताएअनुसार ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने कुराले हामीलाई सान्त्वना र आशा दिलाउँछ । तर प्रभुको दिनमा सान्त्वना दिने कुरा के हुन्छ र? त्यो त चोरजस्तै आउनेछ (१ थेस्सलोनिकी ५:२) । त्यो त एक्कासि आइपर्ने विनाश र क्रोधको समय पो हुनेछ (१ थेस्सलोनिकी ५:३ र ९) । त्यस विनाश र क्रोधबाट उम्कने कोही पनि हुनेछैन (१ थेस्सलोनिकी ५:३) । तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना हामीलाई आतङ्कित तुल्याउने भविष्यत् घटना होइन, तर दिन प्रतिदिन हामीलाई भन् प्रफुल्ल तुल्याउने उज्ज्वल आशा हो ।

तर्क ७): आप्ना पवित्रजनहरूका निम्ति आउनुहुने ख्रीष्टको आगमन र आप्ना पवित्रजनहरूको साथमा आउनुहुने उहाँको महिमित आगमनको बीचमा एउटा अन्तराल समय हुनुपर्छ। जब ख्रीष्ट येशू आप्ना पवित्र जनहरूका निम्ति उनीहरूलाई लैजान आउनुहुनेछ, तब सबै विश्वासीहरू यस संसारबाट उठाइनेछन्। त्यस बेलामा उनीहरूले आप्ना महिमित शरीर धारण गर्नेछन् (१ कोरिन्थी १५:५१)। तर जब ख्रीष्ट येशू राज्य गर्न फर्केर आउनुहुनेछ, तब यस पृथ्वीमा मुक्ति पाएका मानिसहरू हुनेछन्, जसका शरीर प्राकृतिक शरीर हुनेछन्; किनभने तिनीहरूका बालबच्चाहरू हुनेछन् (यशैया ६५:२०-२५; जकरिया ८:५)। यी मानिसहरू कहाँबाट आउने हो, सो कुरा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र प्रभु येशूको महिमित देखापराइ एउटा घटना पार्नेहरूले हामीलाई बताइदिऊन्।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र उहाँको हजार वर्षको राज्यको आरम्भको बीचमा अन्तराल समय किन हुनुपर्छ, यसका निम्ति दोस्रो कारण पनि छ। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइ-लगाएपछि ख्रीष्टको न्यायआसनको घटना घट्नुपर्नेछ, जुन बेलामा प्रभु येशूले आप्ना पवित्र जनहरूको विश्वासयोग्यताअनुसार उनीहरूको न्याय गर्नुहुनेछ र त्यहीअनुसार उनीहरूलाई इनाम दिनुहुनेछ (२ कोरिन्थी ५:१०)। त्यस समयमा दिइने इनामहरूअनुसार पवित्र जनहरूले हजार वर्षको राज्यमा धेरथोर अधिकार जमाउनेछन् (लूका १९:१७ र १९)। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन एकै समयमा हुनु हो भने, ख्रीष्टको न्यायआसनको घटनाका निम्ति कुनै समय रहनेथिएन।

तर्क ८): प्रभुको दिन अरू कुनै प्रकारले आउने होइन, तर राति चोर जस्तो आउँछ, प्रभुको दिन पनि त्यस्तै मानिसहरूमाथि आइपर्नेछ (१ थेस्सलोनिकी ५:२)। तर पावलले स्पष्ट पार्छन्: विश्वासीहरूका निम्ति त्यो दिन राति चोर आएभैं आइपर्नेछैन (१ थेस्सलोनिकी ५:४)। यसो हो भने, त्यो दिन ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि आइपर्नेछैन नै। किन? पावलले यसका निम्ति दुईवटा कारण बताउँछन्। **क)** ख्रीष्ट-विश्वासी-

हरू रातका सन्तान होइन, तर दिनका सन्तान हुन् (१ थेस्सलोनिकी ५:४-५) । ख) परमेश्वरले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई क्रोधका निम्ति ठहराउनु-भएन (१ थेस्सलोनिकी ५:९) ।

तर्क ९): ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने बेलामा पिताको घरमा जानेछन् (यूहन्ना १४:३) । उठाइलगिनसाथ उनीहरू तुरुन्तै पृथ्वीमा फर्केर जाने होइनन् । तर के गर्ने ? ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्कष्टकालको अन्तमा पार्नेहरूले दृढतापूर्वक यसो भन्ने गर्छन् ।

तर्क १०): सङ्कष्टकाल यहूदीहरूको सन्दर्भमा हुने समय हो । यस समयले 'याकूबको सङ्कष्ट' भन्ने नाम पाएको छ (यर्मिया ३०:७) । अनि मत्ती २४: अध्यायमा तपाईंले निम्न शब्द याद गर्नुहोला: यहूदिया (मत्ती २४:१६), विश्राम-दिन (मत्ती २४:२०) र पवित्रस्थान (मत्ती २४:१५); तब तपाईंले यस समयमा यहूदीहरूको रस भेट्टाउनुहुनेछ । किनभने ख्रीष्टको मण्डलीसित यी शब्दहरूले कुनै सरोकार राख्दैनन् ।

तर्क ११): पुरानो नियममा कति प्रतीकात्मक व्यक्तिहरू छन्, जसले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्कष्टकालको अगाडि भएको कुरा पुष्टि गर्छन् । हामीले प्रतीकहरूमाथि कुनै शिक्षा स्थापित गर्दैनौं, तर यी प्रतीकहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण सङ्कष्टकालको अगाडि हुने कुरा समर्थन गर्छन् ।

हनोक: हनोकलाई मण्डलीको प्रतीक मानिन्छ; किनभने परमेश्वरको न्याय जलप्रलयको रूपमा संसारमाथि आउनुभन्दा अघि तिनी स्वर्गमा उठाइए । तर नूह र तिनको परिवार विश्वास गर्ने यहूदीहरूको बाँकी भागको प्रतीक हुन्, जो जलप्रलयभरि सुरक्षित रहे ।

अब लूतको कुरा आयो: सदोममाथि न्यायरूपी आगो खस्नुभन्दा अघि उनले छुटकारा पाए ।

अब्राहाम: अब्राहामले इसहाकलाई बलि गरेको कुराले परमेश्वरलाई चित्रण गर्छ, जसले आफ्ना एकमात्र पुत्रलाई क्रूसमा पाप-बलिको रूपमा

चढ़ाउनुभयो । अनि त्यहाँदेखि इसहाकको विषयमा त्यस बेलासम्म फेरि केही पढिँदैन, जुन बेलामा तिनी आफ्नी दुलहीलाई भेट्न निस्के, र तिनले उसलाई आफ्नो पालमा ल्याए । ठीक त्यस्तै ख्रीष्ट येशूको स्वर्गारोहणपछि उहाँ त्यस बेलामा मात्र फेरि देखा पर्नुहुनेछ, जब उहाँ आफ्नी दुलहीलाई आफ्नो स्वर्गको घरमा लैजान फेरि आउनुहुनेछ ।

एलिया: दुष्ट रानी इजेबेलमाथि परमेश्वरको न्याय पर्नुभन्दा अघि नै एलिया स्वर्गमा उठाइए ।

तर्क १२): दानियलको भविष्यवाणी यसको अन्तिम तर्क हो । दानियल ९:२४-२७ पदको खण्डअनुसार ख्रीष्टपूर्व ४४५ सालमा राजा अर्तकजेर्जेसले गरेको उर्दादेखि ख्रीष्टको क्रूसको मृत्यु उनहत्तर हप्ता गनिन्छ । यी उनहत्तर हप्ताहरूको सम्बन्ध ख्रीष्टको मण्डलीसित छैन । तब सङ्कष्टकाल मानिएको सत्तरीयौं हप्ताको सम्बन्ध मण्डलीसित किन जोड्ने ? वास्तवमा मण्डली-युगचाहिँ उनहत्तरीयौं हप्ता र सत्तरीयौं हप्ताको बीचमा पर्छ, जुन मण्डली-युगको नामनिसान यस भविष्यवाणीमा नै छैन; किनभने त्यो एउटा छुट्टै, सन्निविष्ट समय हुनेछ ।

**ख) ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना
सङ्कष्टकालको पछाडि हुनेछ भन्ने सम्बन्धमा पेश गरिने
तर्कहरू र त्यसको सम्बन्धमा हाम्रा उत्तरहरू:**

तर्क १) प्रकाश ३:१०: यहाँ यस पदमा गरिएको प्रतिज्ञाको विषयमा पहिलो तर्क आयो: पवित्र जनहरूलाई सङ्कष्टकालदेखि बाहिर राखिने प्रतिज्ञा यहाँ, यस पदमा गरिएको छैन, तर उनीहरूलाई परीक्षाको घडीभरि जोगिने कुरा छ अरे । (तपाईंले यूहन्ना १७:१५ पद यससित तुलना गर्नुहोला) ।

हाम्रो उत्तर: प्रकाश ३:१० पदमा 'म पनि तिमीलाई परीक्षाको घडीबाट जोगाउनेछु' भन्ने अनुवादको कुरा आयो । हामीले ग्रीक भाषाको कुरा गर्नुपर्‍यो । परीक्षाको घडीबाट जोगाउनु भनेको

परीक्षाको घडीमा नपर्नु हो, तर त्यसबाट बाहिर राख्नु हो। ग्रीकमा यहाँ 'एक' भन्ने पूर्वसर्ग प्रयोग गरिएको छ, जसको अर्थ (कुनै कुरा/ चीज-)देखि बाहिर हो। यसकारण सङ्कष्टकालभरि वा सङ्कष्टबाट भएर जाँदा मण्डली जोगिने अर्थ लाग्दैन यहाँ, तर मण्डली सङ्कष्ट-कालमा पर्नेछैन नै।

यूहन्ना १७:१५ पदमा प्रभु येशूले प्रार्थना गर्नुहुँदा यी शब्दहरू प्रयोग गर्नुभयो, जब उहाँले यसो भन्नुभयो: 'तिनीहरूलाई यस संसारबाट लैजानुहोस् भनी म प्रार्थना गर्दिनँ, तर तिनीहरूलाई दुष्टदेखि रक्षा गर्नुहोस् भनी गर्दछु।' यस विषयमा श्री प्लम्मरले टिप्पणी गरेर यसो भनेका छन्:

'ख्रीष्ट येशूका चेलाहरू उहाँमा जिउँछन्, हिँड्दुल गर्छन् र अस्तित्व राख्छन्; ठीक त्यस्तै प्रभु येशूको प्रार्थनाअनुसार पिता परमेश्वरले तिनी-हरूलाई दुष्ट शैतानदेखि बाहिर राखेर जोगाउनुपर्नेछ।'

प्रभु येशूको यस प्रार्थनाको उत्तर यस प्रकारको भयो: परमेश्वरले हामीलाई अन्धकारको शक्तिबाट छुटकारा दिनुभयो र हामीलाई आफ्नो प्रिय पुत्रको राज्यभित्र सार्नुभयो (कलस्सी १:१३)। हामी शैतानको अधिकार-क्षेत्रभित्र परेका छैनौं, तर त्यसदेखि बाहिर छौं।

तर्क २) रोमी ५:३: 'त्यस सङ्कष्टले धीरज उत्पन्न गराउँछ।'

हाप्रो उत्तर: केवल सङ्कष्टकालमा परेर त्यस सङ्कष्टले धीरज उत्पन्न गराउँछ भन्ने कुरा पावलले यहाँ भन्न खोजेको होइन नि। तर ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि आइपर्ने जुनसुकै सङ्कष्टले उनीहरूमा धैर्य पैदा गर्छ-गर्छ। तिनले भन्न चाहेको स्पष्ट अर्थ यही हो। अङ्ग्रेजी, फ्रान्सेली र स्पेनको भाषामा भैं ग्रीकको संज्ञामा प्रायः 'एउटा', 'कुनै' अनिश्चित व्यक्ति वा कुरा जनाउने उपपद अथवा 'त्यो', 'त्यस' भन्ने निश्चित उपपदको शब्द लाग्छ, जसको अनुवाद नेपालीमा गर्न गाह्रो छ। तर रोमी ५:३ पदमा 'त्यस सङ्कष्टले' होइन, 'सङ्कष्टले' भन्ने अनुवाद सठीक अनुवाद हो।

तर्क ३) यूहन्ना १६:३३: जुनै समयमा पनि संसारमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सङ्कष्ट हुनेछ। यसकारण सङ्कष्टकालबाट भएर जाने कुरामा कुनै अनौठो कुरा नहोला।

हाप्रो उत्तर: प्रेरित १४:२२: 'अनेकाँ कष्ट सहेरै हामी परमेश्वरको राज्यभित्र पस्नुपर्छ' भन्ने कुरा कसले इन्कार गर्छ? तर हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीले सहनुपर्ने कष्टहरू र ख्रीष्ट येशूलाई तिरस्कार गरेको संसारमाथि आइपर्ने सङ्कष्टकालको बीचमा हामीले छुट्ट्याउन सक्नुपर्छ।

तर्क ४) २ थेस्सलोनिकी १:७ पदमा बताएअनुसार पवित्र जनहरूले केवल सङ्कष्टकालको अन्तमा प्रभु येशू यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुने बेलामा विश्राम पाउनेछन्।

हाप्रो उत्तर: जुन थेस्सलोनिकीहरूलाई यो पत्र लेखियो, ती थेस्सलोनिकीहरूले स्वर्गमा विश्राम लिइरहेका हुन्छन्। तर उनीहरूका सताउनेहरूको विनाशकारी अन्त र यी पवित्र जनहरूको निर्दोष र सत्य साबित गर्ने काम त्यस बेलामा प्रकट हुनेछ, जब प्रभु येशू ठूलो शक्ति र ठूलो महिमाको साथ फर्केर आउनुहुनेछ।

तर्क ५) प्रेरित ३:२१ पदअनुसार स्वर्गले प्रभु येशूलाई सबै कुराहरूको पुनर्स्थापनका समयहरू नआउन्जेल ग्रहण गर्नुपर्दछ। अनि सबै कुराहरूको पुनर्स्थापनचाहिँ हजार वर्षको राज्यको पछाडि हुनेछ।

हाप्रो उत्तर: प्रेरित ३:२१ पदको कुरा यहूदीहरूसँग गरिएको हो (प्रेरित ३:४)। यसकारण इस्राएली जातिको सम्बन्धमा उक्त तर्क ठीक ठहरिन्छ। यससित मुक्तिदाता प्रभुको निम्न शब्दहरूले मेल खान्छन्, जब उहाँले यरूशलेमको विषयमा यसो भन्नुभयो: 'किनकि म तिमीहरूलाई भन्दछु, जबसम्म तिमीहरूले "परमप्रभुको नाममा आउनुहुने धन्य हुनुहुन्छ" भनी भन्नेछैनौं, तबसम्म तिमीहरूले मलाई अबदेखि उसो कदापि देख्नेछैनौं' (मत्ती २३:३९)। सङ्कष्टकालको अन्तमा यो घटना घट्नेछ, र तिनीहरूले यसो भनेर उहाँलाई स्वीकार

गर्नेछन् । तर ख्रीष्टको मण्डलीचाहिँ त्योभन्दा सात वर्ष अघि स्वर्गमा उठाइनेछ ।

तर्क ६) भजन ११०:१: जबसम्म परमप्रभु परमेश्वरले ख्रीष्टका शत्रुहरूलाई उहाँको पाउदान तुल्याउनुहुन्न, तबसम्म ख्रीष्ट येशू परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि बस्नुहुनेछ । अनि त्यस कुराले सङ्कष्टकालको अन्तको समय ताकेको छ ।

हाम्रो उत्तर: प्रकाश २०:८-९ पदमा हामी के पढ्छौं भने, हजार वर्षको राज्यको अन्तमा पनि ख्रीष्टका शत्रुहरू हुने रहेछन् । अनि यो सङ्कष्टकालको हजार वर्ष पछिको कुरा हो । परमेश्वरको दाहिने हात भन्नाले हामीले सम्मान र अधिकारको स्थान सम्भन्नुपर्छ, साथै त्यो कुनै भूभागमा भएको स्थान पनि हुन सक्छ ।

तर्क ७) तीतस २:१३: यस पदअनुसार धन्य आशा र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमित आगमन एउटै कुरा हो । यसकारण ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना प्रभु येशूको महिमित आगमनको समयमा पर्नेछ । यसो हो भने, हामी सङ्कष्टकालको अगाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको बाटो किन हेरिबस्ने ? हामी बरु राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमनको बाटो हेर्नुपर्छ ।

हाम्रो उत्तर: यस प्रकारको तर्क ग्रीक भाषाको वाक्य-रचनाको त्यस नियममाथि बसालिएको देखिन्छ, जुन वाक्य-रचनाको नियमको नाम 'ग्राम्भिल शार्पको नियम' हो । यो नियम यस्तो छ: जब एकै कारक भएका दुईवटा संज्ञाहरूको बीचमा र/अनि भन्ने शब्द छ भने र पहिलो संज्ञाको अगाडि त्यो/त्यस भन्ने निश्चित उपपद छ भने पहिलो र दोस्रो संज्ञाले एउटा कुरा वा व्यक्तिलाई सङ्केत गर्छन् । दोस्रो संज्ञाले पहिलो संज्ञाको थप स्पष्टीकरण वा थप अर्थ दिन्छ ।

यसको निम्ति तीतस २:१३ पदबाट एउटा उदाहरण दिन्छौं, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमापूर्ण आगमन'; माथिको नियमअनुसार परमेश्वर र मुक्तिदाताको

बीचमा र भन्ने शब्द छ; अनि यी दुईवटा संज्ञाको एउटै सम्बन्ध कारक रहेछ। अनि ग्रीकमा हाम्रा महान् परमेश्वरको सामु 'ती' भन्ने निश्चित उपपद पनि छ। यसकारण 'ग्रान्भिल शार्पको नियम' अनुसार मुक्तिदाता भन्ने दोस्रो संज्ञाले परमेश्वर भन्ने पहिलो संज्ञाको अर्थ लिन्छ र परमेश्वरलाई मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने थप अर्थ दिन्छ। यस नियमअनुसार यस वाक्यमा हाम्रा मुक्तिदाता येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने स्पष्ट अर्थ लाग्छ।

तर्क अर्भै यस प्रकारले लम्मिँदै जान्छ: तीतस २:१३ पदमा यसो लेखिएको छ: 'त्यस धन्य आशाको र ... महिमापूर्ण आगमनको बाटो हेर्दै जिउनुपर्छ।' अनि यस प्रकारको तर्क गर्नेहरूले यस वाक्यमा 'ग्रान्भिल शार्पको नियम' लागू गर्नुपर्छ भन्ने दाबी गरेर के भन्छन् भने, त्यो धन्य आशा र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमापूर्ण आगमन एउटै कुरा हुन्। अनि मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमित आगमनचाहिँ राज्य गर्न आउनुहुने प्रभुको आगमन हो। प्राय: सबैले कुरा यसरी बुभन्छन्। यसो हो भने, ख्रीष्ट-विश्वासीको आशा ठूलो महिमाको साथ पृथ्वीमा आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमन हो, अनि सङ्कष्टकालभन्दा अगाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण होइन अरे।

हाम्रो उत्तर: यो वाक्य-रचनात्मक तर्क पेश गरिएपछि हामी यसको उत्तर पनि दिऔं। यस सम्बन्धमा हाम्रा दुईवटा जवाफ छन्। अरू सबै नियमहरूमा भैं 'ग्रान्भिल शार्पको नियम'मा पनि अपवाद-हरू हुन्छन्-हुन्छन्। यसको दुईवटा उदाहरण पेश गर्छौं: लूका १४:२३ पदमा यसो लेखिएको छ: 'मूल-सङ्कहरू र बारहरूहुँदो जाऊ!' अनि ग्रीकमा 'ती' भन्ने निश्चित उपपद मूल-सङ्कहरू भन्ने शब्दको सामु छ। 'ग्रान्भिल शार्पको नियम' अनुसार मूल-सङ्कहरू र बारहरू एउटै कुरा हुनुपर्नेथियो, तर यहाँ यस प्रकारको अर्थ लाग्दैन। एफेसी २:२० पदमा यो वाक्य-रचनाको नियम पनि लाग्दैन। 'तिमीहरू प्रेरितहरू र भविष्यवक्ताहरूको जगमाथि निर्माण गरिएका छौ।' ग्रीकमा 'ती' भन्ने निश्चित उपपद प्रेरितहरू भन्ने शब्दको अगाडि

छ । यसकारण 'ग्रान्भिल शार्पको नियम'अनुसार प्रेरितहरू र भविष्यवक्ताहरू एउटै कुरा हुनुपर्नेथियो, तर होशियारपूर्वक बाइबल-अध्ययन गर्ने हरेक विद्यार्थीले यस प्रकारको अर्थ स्वीकार गर्नेछैन, तर प्रेरितहरू र भविष्यवक्ताहरूको बीचमा छुट्ट्याउँछ ।

तर मानिलिऔं: मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको महिमित आगमनचाहिँ त्यो धन्य आशा हो । तब ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण मण्डलीको निम्ति उहाँको महिमित आगमन हुनेछ, तर ठूलो महिमा र ठूलो शक्तिको साथ आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमन संसारका निम्ति उहाँको महिमित आगमन हुनेछ भन्ने कुरा हामीलाई आशा गर्न किन दिइँदैन ? हाम्रो बुझाइअनुसार प्रभु येशूको दोस्रो आगमनका निम्ति प्रयोग गरिएका 'अपोकलुप्सिस' अर्थात् प्रकटीकरण भन्ने शब्द र 'एपिफनेया' अर्थात् देखा-पराइ भन्ने शब्दले दुवै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण र राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन सङ्केत गर्छन् ।

तर्क ८) १ कोरिन्थी १:७; १ तिमोथी ६:१४; २ तिमोथी ४:८; १ पत्रुस १:७ र १३; १ पत्रुस ४:१३: पवित्र धर्मशास्त्रका यी पदहरूले राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमनचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको आशा हो भन्ने कुरा स्पष्ट देखाउँछन् ।

हाम्रो उत्तर: यी पदहरूमा प्रयोग गरिएका शब्दहरू कि त आगमन, कि त देखा पर्नु, कि त प्रकट हुनु भनेर अनुवाद गरिएका छन् । ख्रीष्ट येशू आफ्ना पवित्र जनहरूका निम्ति आउंदाखेरि उहाँ मण्डलीकहाँ देखा पर्नुहुनेछ, तर आफ्ना पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुँदा उहाँ संसारकहाँ देखा पर्नुहुनेछ । यसकारण यी शब्दहरूको अर्थ दुवै घटनाहरूमा लाग्छ ।

तर मानिलियौं: उक्त सबै बाइबल-पदहरूको सन्दर्भ राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन हो भने पनि ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको आशाको विषयमा कुरा यस्तो छ: त्यसले भविष्यका निम्ति भविष्यवाणीद्वारा निश्चित ठहराइएका सबै आशिषहरू

अँगालेको छ र समेटेको छ, जस्तै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण, राज्य गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको महिमित आगमन, उहाँको हजार वर्षको राज्य र अनन्तकाल । हामी यी सबै घटनाहरूको बाटो हेर्दछौं ।

तर्क ९) सङ्कष्टकालको अगाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने कुरा बितेको समयमा मण्डलीको परम्पराअनुसार त्यसको आशामा समावेश थिएन । तर लगभग एक सय साठी वर्षदेखि श्री जे. एन. डार्बीको शिक्षाले गर्दा यस प्रकारको धारणा शुरु भएको हो ।

हाप्रो उत्तर: नयाँ नियमको मण्डलीले सदैव स्वर्गबाट आउनुहुने परमेश्वरका पुत्रको बाटो हेरिरहेको थियो र हेरिरहन्छ । पवित्र जनहरूले उहाँको आगमन कहिले हुने हो, सो सम्बन्धमा अनजान थिए र छन्; यसकारण तिनीहरू जुनै पनि समयमा आउन सक्नुहुने प्रभुका निम्ति जागा रहेर बसेका थिए र बसेका छन् ।

तर्कहरूले कुनै व्यक्तिलाई र उसले सिकाएको-नसिकाएको कुरा ताक्नुहुँदैन; किनभने छलफल गरिएको विषय त्यससित सम्बन्धिक छैन । पवित्र धर्मशास्त्रले के भन्दछ, सो हामीले जान्नुपर्ने कुरा हो । मानिसले जेसुकै भनोस् वा जेसुकै सिकाओस्, यसमा कुनै पर्बाह छैन ।

तर्क १०) १ कोरिन्थी १५:५२ र १ थेस्सलोनिकी ४:१६ पदमा अन्तिम तुरही र परमेश्वरको तुरहीको सन्दर्भ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण हो; अनि प्रकाश ११:१५ पदमा उल्लेख गरिएको सातौं तुरही पनि त्यही हुनुपर्छ । तर प्रकाशको पुस्तकको सातौं तुरहीचाहिँ सङ्कष्टकालको अन्तमा मात्र फुकिनेछ, र तब यस संसारका राज्यहरू हाम्रा प्रभुका र उहाँको ख्रीष्टका राज्यहरू भएका हुनेछन् । यसकारण ख्रीष्ट येशूको आगमन सङ्कष्टकालको पछाडि पर्ने रहेछ ।

हाप्रो उत्तर: यी उपरोक्त तुरहीहरू सबै एकै होइनन् । अन्तिम तुरही र परमेश्वरको तुरही एउटै हो । त्यसले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको घोषणा गर्नेछ अनि ख्रीष्ट-

विश्वासीहरूको बौरिउठाइ र पिताको घरमा उठाइलगिने घटना सङ्केत गर्नेछ। मण्डलीका निम्ति त्योचाहिँ अन्तिम तुरही हुनेछ। तर प्रकाश ११:१५ पदमा उल्लेख गरिएको सातौँ तुरहीचाहिँ सङ्कष्टकालभरि चलिरहेका न्यायहरूको क्रमको अन्तमा पर्नेछ। विश्वास नगर्ने इस्राएली जाति र विश्वास नगर्ने अन्यजातिका मानिसहरूका निम्ति अन्तिम तुरही यो हो।

१ कोरिन्थी १५:५२ पदमा बताइएको अन्तिम तुरही अनि १ थेस्सलोनिकी ४:१६ पदमा उल्लेख गरिएको परमेश्वरको तुरही सङ्कष्टकालको अगाडि फुकिनेछ। तर प्रकाशको पुस्तकको सातौँ तुरही सङ्कष्टकालको पछाडि फुकिनेछ।

तर्क ११) प्रकाश २०:४-५: पहिलो पुनरुत्थानचाहिँ सङ्कष्टकालको पछाडि हुनेछ; यसकारण सङ्कष्टकालको अघि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने पक्ष लिनेहरूले भनेको धारणामा सात वर्ष फरक छ।

हाम्रो उत्तर: पहिलो पुनरुत्थान एकै घटना होइन, तर घटनाहरूको क्रम हो। ख्रीष्ट येशूको बौरिउठाइबाट पहिलो पुनरुत्थान शुरु भएको हो (१ कोरिन्थी १५:२३)। अनि त्यसको दोस्रो चरण ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको बौरिउठाइ मान्नपर्ला। त्यसको तेस्रो चरणचाहिँ प्रकाश २०:४-५ पदमा भनिएको पुनरुत्थान हो, जब पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुने ख्रीष्टको महिमित आगमनमा सङ्कष्टकालका पवित्र जनहरूको बौरिउठाइ हुनेछ। अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, पहिलो पुनरुत्थानमा ख्रीष्ट येशूको बौरिउठाइ, सबै साँचो ख्रीष्ट-विश्वासी-हरूको बौरिउठाइ पनि समावेश हुन्छ – उनीहरू कहिले बौरिउठ्नेछन्, त्यस कुरामा यसले कुनै पर्बाह गर्दैन। अनि विश्वास नगर्ने सबै मानिसहरूको बौरिउठाइ हजार वर्षको राज्यको अन्तमा हुनेछ, जब तिनीहरू ठूलो सेतो सिंहासनको सामु उभुपर्नेछ (प्रकाश २०:११-१५)।

तर्क १२) मत्ती १३:२४-३०: युगको अन्तसम्म गहुँ र सामा संगसँगै बढ्छन् । युगको अन्त भन्नाले सङ्कष्टकालको अन्त बुभुपर्ला ।

हाप्रो उत्तर: हो, यस दृष्टान्तको विषयवस्तु परमेश्वरको राज्य नै हो । तर ख्रीष्टको मण्डली यस दृष्टान्तको विषय होइन । सङ्कष्ट-कालको अन्तसम्म परमेश्वरको राज्यमा सत्य र असत्य, असल र खराब मानिसहरू हुनेछन् ।

तर्क १३) १ थेस्सलोनिकी ४:१६: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना लुक्न सक्नेछैन; किनकि त्यहाँ एउटा आज्ञारूपी कौलासो, अनि प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरको तुरहीको आवाज सुनिनेछ ।

हाप्रो उत्तर: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटना किन मानिसहरूका आँखाको सामु लुकिनेछ, सो शिक्षा १ कोरिन्थी १५:५२ पदमा आधारित छ, जहाँ के लेखिएको छ भने, त्यो त आँखाको भिमिकमा हुने घटना हो; किनकि संसारले केही कुरा देख्नु र थाह पाउनुभन्दा अगाडि यो घटना भइसक्दो रहेछ ।

तर्क १४) जर्ज मूल्लर, सामूएल ट्रेगेल्लस र अस्वाल्ड स्मिथ र अरू प्रख्यात मानिसहरूले सङ्कष्टकाल पछाडि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने धारणा अपनाएका थिए ।

हाप्रो उत्तर: यस प्रकारको तर्कले केही पनि पुष्टि गर्दैन; किनभने ठूला मानिएका भाइहरू त्यसको पक्ष र त्यसको विपक्षमा पाइन्छन् ।

तर्क १५) नयाँ नियमभरि ख्रीष्ट येशूको आगमनको प्रायः सबै सन्दर्भ-पदहरूले राज्य गर्न आउनुहुने उहाँको महिमित आगमन सङ्केत गर्छन् ।

हाप्रो उत्तर: यस कुराले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने घटनाको सत्यता खण्डन गर्दैन । तर्कको कुरा हो: नयाँ नियममा स्वर्गको विषयमा बढी जानकारी पाएकोमा नरक छैन भन्न मिल्दैन नि ।

तर्क १६) सङ्कष्टकालमा मण्डलीले परमेश्वरको क्रोध होइन, तर ख्रीष्ट-विरोधीमार्फत शैतानको क्रोध पो सहनुपर्नेछ ।

हाप्रो उत्तर: प्रकाशको पुस्तकमा सङ्कष्टकालको अवधिमा छ पल्ट परमेश्वरको क्रोधको विषयमा लेखिएको छ, जस्तै:

प्रकाश १४:९-१०: 'अनि तेस्रो स्वर्गदूतले ठूलो सोरले यसो भन्दै तिनीहरूलाई पछ्याए: "यदि कुनै मानिसले त्यस पशुलाई र त्यसको मूर्तिको पूजा गर्छ र आफ्नो निधारमा वा आफ्नो हातमा त्यसको निशान लिन्छ भने, त्यसैले परमेश्वरको क्रोधको मद्यबाट पिउनेछ, जुन मद्यचाहिँ उहाँको क्रोधको कचौरामा पन्यालो नपारीकन खन्याइएको छ; अनि पवित्र स्वर्गदूतहरूको सामु र थुमाको सामु त्यो आगो र गन्धकद्वारा पीडित पारिनेछ ।" '

प्रकाश १४:१९: 'अनि ती स्वर्गदूतले आफ्नो हँसिया पृथ्वीमा चलाए र पृथ्वीको अङ्गुर जम्मा पारे, अनि त्यसलाई परमेश्वरको क्रोधको ठूलो अङ्गुर पेल्ले कोलभित्र हाले ।'

प्रकाश १५:१: 'अनि मैले स्वर्गमा अर्को एउटा ठूलो र अचम्मको चिन्ह अर्थात् आखिरी सात महामारीहरू भएका सातजना स्वर्गदूतहरूलाई देखें; किनकि तिनैमा परमेश्वरको क्रोध पूरा हुन्छ ।'

प्रकाश १५:७: 'अनि ती चार जीवित प्राणीहरूमध्ये एउटाले ती सातजना स्वर्गदूतहरूलाई सदासर्वदा जिउनुहुने परमेश्वरको क्रोधले भरिएका सुनका सातवटा कचौराहरू दियो ।'

प्रकाश १६:१: 'अनि ती सातजना स्वर्गदूतहरूलाई त्यस मन्दिरबाट यसो भन्दै गरेको एउटा ठूलो आवाज सुनें: "जाओ, र परमेश्वरको क्रोधका यी कचौराहरू पृथ्वीमाथि खन्याओ !" '

प्रकाश १६:१९: 'अनि त्यो ठूलो शहर तीन टुक्रा भयो, र जाति-जातिका शहरहरू ढले; अनि महान् बेबिलोनलाई उहाँको भयानक क्रोधको मद्यको कचौरा दिनका निम्ति परमेश्वरको सामु त्यसको सम्भना भयो ।'

तर्क १७) प्रकाश २२:७, १२ र २०: जब प्रभु येशूले 'म चाँडे आउंछु' भन्नुभयो, तब उहाँले 'म जुनै बेलामा आउन सक्छु' भन्न खोज्नु-भएन, तर उहाँको भनाइको तात्पर्यचाहिँ उहाँको आगमन अचानक हुने रहेछ ।

हाप्रो उत्तर: हामी यो तर्क तर्कको विषय रहन दिन्छौं । तर यी पदहरूमा प्रभुको भनाइको अर्थ 'म अचानक आउंछु' भए पनि हिब्रू १०:३७ पदको कुरा रहन्छ, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'किनभने थोरै समयपछि उहाँ, जो आउनुहुन्छ, आउनुहुनेछ, र ढिलो गर्नुहुनेछैन ।'

तर्क १८) २ थेस्सलोनिकी २:६-८: ती रोकिराखेको सन्दर्भ पवित्र आत्मा होइन, तर त्यो त रोमी सरकार वा परमेश्वरको शक्ति हुनुपर्ला ।

हाप्रो उत्तर: तपाईंले २ थेस्सलोनिकी २:६-८ पदहरूको खण्डको सन्दर्भमा प्रस्तुत गरिएको टिप्पणीमा गएर हेर्नुहोला ।

तर्क १९) प्रेरितहरूको समयमा प्रभु येशूको दोस्रो आगमन सन्निकट हुनै सकेन; किनभने पत्रुस र पावल दुवैले त्योभन्दा अघि आफ्नो मृत्यु हुनेछ भन्ने कुरा जान्दथिए (यूहन्ना २१:१८; २ पत्रुस १:१४-१५; २ तिमोथी ४:६) ।

हाप्रो उत्तर: यहाँ पावलको कुरा आयो: कहिलेकाहीं तिनले प्रभु येशू फर्केर आउनुहुँदा आफू जीवित रहने कुरा गरे, जस्तै १ थेस्सलोनिकी ४:१५; अनि कहिलेकाहीं तिनले आफूलाई मरेर जाने र बौरिउट्ने विश्वासीहरूको बीचमा राखे (फिलिप्पी ३:१०-११) । अनि योचाहिँ हामी सबैजनाका निम्ति समुचित भावना र मनसाय हो । हाम्रै जीवनकालमा फर्केर आउनुहुने प्रभुको बाटो हेरिरहनु हर दृष्टिकोणले सठीक छ; तर हुन सक्छ, ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणभन्दा अघि हामी मर्नुपर्ला भन्ने कुरा पनि महसुस गर्छौं; किनकि यो पनि सम्भव छ ।

अब पत्रुसको कुरा आयो: 'सबै कुराहरूको अन्त नजिकै आएको छ' भन्ने कुरा उनले विश्वास गर्थे (१ पत्रुस ४:७) । अनि 'सबै

कराहरू सृष्टिको शुरुदेखि जस्ता थिए, त्यस्तै चलिरहेका छन्' भन्दै प्रभुको दिन नकारेर त्यसको विषयमा ठट्टा गर्नेहरूलाई उनले दोषी ठहराएर हप्काए (२ पत्रस ३:४) ।

तर्क २०) मत्ती २४:१४: प्रभु येशूको दोस्रो आगमन सत्रिकट हुन सक्दैन; किनभने उहाँ आउनुभन्दा अघि सुसमाचार पहिले सारा संसारमा प्रचार गरेको हुनुपर्छ ।

हाम्रो उत्तर: मत्ती २४:१४ पदको सन्दर्भ राज्यको सुसमाचार हो, जुन राज्यको सुसमाचार सङ्कष्टकालको समयमा सारा संसारमा पुग्ने नै छ । राज्यको सुसमाचारको सर्त यस प्रकारको छ: 'प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्नुहोस्, र तपाईंले मुक्ति पाउनुहुनेछ, साथै ख्रीष्ट येशू फर्केर आउनुभएपछि उहाँको साथमा हजार वर्षको राज्यमा प्रवेश गर्न पाउनुहुनेछ ।' तर हामीले प्रचार गरेको सुसमाचारको आशा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षण हो । मानौं हामी यस प्रकारले सुसमाचार प्रस्तुत गर्छौं: 'प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्नुहोस्, र तपाईंले मुक्ति पाउनुहुनेछ; अनि जब प्रभु येशू फर्केर आउनुहुनेछ, तब तपाईं उहाँको साथमा पिताको घरमा जानुहुनेछ ।'

तर्क २१) मत्ती २८:१९-२०; प्रेरित १:८: यी पदहरूअनुसार सुसमाचार सबै जातिहरूकहाँ र पृथ्वीको अन्तसम्म पुग्नेछ । यसकारण प्रेरितहरूको जमानामा प्रभु येशू फर्केर आउनु सम्भव नभएको देखिन्छ ।

हाम्रो उत्तर: कलस्सी १:६ र २३ पदमा पावलले के भन्छन् भने, सुसमाचार सारा संसारमा पुगिसकेको र स्वर्गमनि भएको हरेक प्राणीलाई प्रचार गरिसकेको थियो । अनि रोमी १०:१८ पदअनुसार सुसमाचार संसारको छेउ-छेउसम्म फैलिएर गइसकेको थियो । हुन त, यी पदहरूको सन्दर्भ हामी यस प्रकारको अर्थमा बुझ्छौं: त्यस बेलासम्म जानिएको संसार अर्थात् भूमध्यसागरको वरिपरिका देशहरू यसको सन्दर्भ हुनुपर्ला ।

तर्क २२) प्रेरित १८:२१ र २३:११, साथै रोमी १५:२२-२५ र ३०-३१ पदहरूमा पावलले सुसमाचार प्रचार गर्ने सम्बन्धमा टाढो भविष्यसम्म आफ्ना योजनाहरू प्रकट गरे। यसकारण तिनले नजिक भविष्यमा हुन लाग्ने प्रभुको दोस्रो आगमनको बाटो नहेरेको जस्तै लाग्छ।

हाप्रो उत्तर: पावलका योजनाहरू सधैं परमेश्वरको इच्छा अधीनस्त रहेका थिए (प्रेरित १८:२१; रोमी १:१०; १ कोरिन्थी ४:१९)। 'म जीवित हुँदा प्रभुको आगमन हुनेछैन' भनेजस्तै तिनले काम गर्थे। तर प्रभु येशू जुनसुकै घडीमा आउन सक्नुहुन्छ भनेजस्तै तिनी जागा रहन्थे र उहाँको बाटो हेर्दै बस्थे।

तर्क २३) पावलले अन्तका दिनहरूको विषयमा 'ती दिनहरू सङ्कटपूर्ण हुनेछन्' भन्ने कुरा जानकारी पेश गरे (१ तिमोथी ४:१-३; २ तिमोथी ३:१-५)। यसो हो भने, तिनको जमाना र अन्तका दिनहरूको बीचमा एउटा अन्तराल समय बीचमा आएको अनुमान लाउनुपर्ला।

हाप्रो उत्तर: पावलले अरू के भने भने, तिनको समय-भन्दा अघिदेखि नै अधर्मको रहस्यले काम गरिरहेको थियो (२ थेस्सलोनिकी २:७)। अनि यूहन्नाले के भने भने, उनको दिनमा अन्तिम घडी आइसकेको थियो (१ यूहन्ना २:१८)। यसकारण यी दुईजना प्रेरितहरूले प्रभु येशूको सन्निकट आगमनको विषयमा यहाँ केही समस्या देखेनन्, जुस समस्याले तिनीहरूको यो आशा भङ्ग गर्न सक्नेथियो।

तर्क २४) मत्ती २५:१४-३०; लूका १९:११-२७: यी दृष्टान्तहरू-अनुसार प्रभु येशू फर्केर आउनुभन्दा अघि लामो समय बित्नु आवश्यक देखिन्छ। यसकारण शुरुका विश्वासीहरूले जुनसुकै घडीमा आउन तयार हुनुभएको प्रभुको बाटो हेर्न सक्दैनथिए।

हाप्रो उत्तर: यस विषयमा कुरा स्पष्ट छ, शुरुका विश्वासीहरूले आफ्नो शिक्षा दृष्टान्तहरूमाथि राख्दैनथिए; किनभने तिनीहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू आकाशमा उठाइलगिने क्षणको बाटो हेरिरहेकै

थिए (१ थेस्सलोनिकी १:१०) । अनि यो कुरा पनि विचार गर्नुपर्छः मत्ती २५:१९ पदमा उल्लेख गरिएको 'लामो समय'को अर्थबाट प्रभु येशूको सन्निकट आगमन बाहेक गर्न पनि मिल्दैन । किनभने 'लामो समय' कति समय हो, सो जानिँदैन । अनि लूका १९:११ पदअनुसार यस दृष्टान्तले के सिकाउँछ भने, परमेश्वरको राज्य तुरुन्तै प्रकट हुने होइन । तर मण्डलीको कुरा अर्को छ । किनकि मण्डलीलाई स्वर्गमा उठाइलाने समय जहिले पनि हुन सक्छ ।

ENDNOTES:

- 1) 1:1: There is still (or again) a NT assembly of Christians in Thessalonica (today called Saloniki).
- 2) 1:5: E. W. Rogers, *Concerning the Future*, p. 80.
- 3) 1:6: George Williams, *The Student's Commentary on the Holy Scriptures*, p. 948.
- 4) 1:10: Both the oldest (NU) and the majority (M) of mss. have "who have believed" here, undoubtedly the correct reading.
- 5) 2:1: William Kelly, *Elements of Prophecy*, p. 253.
- 6) 2:2: "Lord" (*Kurios*) is the critical (NU) reading. The traditional reading *Christos* (TR) of the KJ and NKJV is not (as sometimes) weakly supported; here it is the *majority* reading. Some scholars understand the "Day of Christ" as a reference to the final period of persecution, which can only begin, when the man of sin has been revealed. Some of the Thessalonians wrongly thought that this period had already begun. By connecting this period with a post-Rapture event, Paul effectively refutes this notion.
- 7) 2:3: Some theologians, such as J. Dwight Pentecost, translate *apostasia* as "departure," and refer it to the

Rapture itself. If this is valid it is an air-tight verse for the pre-tribulational Rapture.

- 8) **2:3:** “Sin” is the TR and majority reading; “lawlessness” is the critical reading.
- 9) **2:4:** The Greek preposition (here a prefix) *anti* has both the meaning “against” and “in place of.” Both meanings fit the Antichrist.
- 10) **2:6:** The Greek has a *neuter* article and participle in v. 6 and a *masculine* article and participle in v. 7.
- 11) **2:6:** E. W. Rogers, *Concerning the Future*, p. 65.
- 12) **2:6:** The Holy Spirit is spoken of in the neuter for strictly grammatical reasons (the word *pneuma* is neuter). The masculine is used to stress His personality.
- 13) **3:5:** Both are valid translations of the genitive noun *Christou* (lit. “of Christ”). The KJV translates as an *objective* genitive (the “of-word” receiving the action suggested by the noun it modifies). The NKJV *subjective* genitive has Christ as the One showing the patience.
- 14) **3:11:** The Greek words are “not at all working (*ergazomenous*), but working around or meddling around (*periergazomenous*).” (Note the Greek root ‘erg -’ for to work.)

BIBLIOGRAPHY

Buckland, A. R. *St. Paul's First Epistle to the Thessalonians*. Philadelphia: The Union Press, 1908.

_____. *St. Paul's Second Epistle to the Thessalonians*. Philadelphia: The Union Press, 1909.

Denney, James. *The Epistles to the Thessalonians*. New York: George H. Doran Company, n.d.

Eadie, John. *A Commentary on the Greek Text of the Epistles of Paul to the Thessalonians*. London: MacMillan, 1877.

Frame, James E. *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistles of Paul to the Thessalonians*, ICC. New York: Chas. Scribner's Sons, 1912.

Hogg, C. F. and W. E. Vine, *The Epistles of Paul the Apostle to the Thessalonians*. London: C. A. Hammond, 1953.

Kelly, William. *Elements of Prophecy*. London: G. Morrish, 1976.

Kelly, William. *The Epistles of Paul the Apostle to the Thessalonians*. London: C. A. Hammond, 1953.

Morris, Leon. *The Epistles of Paul to the Thessalonians*, TBC. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1957.

_____. *The First and Second Epistles to the Thessalonians*, NIC. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1959.

Wood, George Robert Harding. *St. Paul's First Letter*. London: Henry E. Walter Ltd., 1952.

विलियम म्याक डोनाल्डका अन्य टिप्पणीहरू र अन्य आत्मिक पुस्तक-पुस्तिकाहरू तपाईंले हाम्रो निम्न web-page बाट डाउन-लोड गरेर पढ्न सक्नुहुन्छ: www.nbcinepal.org

हामीसित सम्पर्क गर्न हाम्रो ठेगाना: nbcinepal@gmail.com

विलियम म्याक डोनाल्डका अरू किताबहरू यस प्रकारका छन्:

- १) साँचो चेलापन
- २) मामुली जीवनभन्दा उच्च जीवन
- ३) आफ्नो भविष्यको विषयमा सोचुहोस् !
- ४) प्रश्नमाथि प्रश्न - जवाफ कसले दिने ?
- ५) अब यो परमेश्वरको अचम्मको अनुग्रह
- ६) मेरो हृदय, मेरो जीवन र मेरो सबै थोक
- ७) त्यो बिर्सेको आज्ञा: पवित्र होओ !
- ८) मत्तीको सुसमाचारको टिप्पणी
- ९) मर्कूसको सुसमाचारको टिप्पणी
- १०) लूकाको सुसमाचारको टिप्पणी
- ११) यूहन्नाको सुसमाचारको टिप्पणी
- १२) रोमीको पुस्तकको टिप्पणी
- १३) पहिलो कोरिन्थीको पत्रको टिप्पणी
- १४) गलातीको पुस्तकको टिप्पणी
- १५) एफेसीको पुस्तकको टिप्पणी
- १६) हिब्रूहरूको पुस्तकको टिप्पणी
- १७) याकूबको पुस्तकको टिप्पणी
- १८) १ र २ पत्रसका पत्र र यहूदाको पत्रको टिप्पणी
- १९) १-३ यूहन्नाका पत्रहरूको टिप्पणी
- २०) प्रकाशको पुस्तकको टिप्पणी

यी किताबहरू तपाईंले निम्न ठेगानाहरूबाट पाउन सक्नुहुन्छ:

Maranatha Books and Stationaries

Chabahil Chowk

P.O. Kathmandu

Nepal

Phone No. 00977/9841275267 or 00977/14478738